

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MOR

KİM DEĞİLSİN?

PINAR BOYLU
GOGULAN

.....

YENİ ALMAN TIBBİ, RECALL HEALING
SOY SENDROMU SİSTEMLERİ İLE
BEDENİN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜNE DERİN BİR BAKIŞ

Yayın Hakları

© Pınar Gogulan
Libros Yayıncılık

Editörler

Yaprak Çetinkaya & Ayşen Bozkuş

Kapak

Gülhan Taşlı

Sayfa Düzeni

Naciye Dıpburun

Baskı

1. Basım / Kasım 2019 / İSTANBUL
2. Basım / Kasım 2019 / İSTANBUL
3. Basım / Aralık 2019 / İSTANBUL
4. Basım / Aralık 2019 / İSTANBUL
5. Basım / Aralık 2019 / İSTANBUL
6. Basım / Şubat 2020 / İSTANBUL
7. Basım / Mart 2020 / İSTANBUL

Bu kitabın her türlü yayın hakları fikir ve sanat eserleri yasası gereğince
LIBROS YAYINCILIK'a aittir.

Libros, Altın Kitaplar Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

ISBN 978 - 605 - 9151 - 41 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ MATBAASI

Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok. Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx • Faks: 0.212.446 38 90

Yayınevi ve Matbaa Sertifika No: 44011

www.libros.com.tr

iletisim@libros.com.tr

MOR

KİM DEĞİLSİN?

PINAR BOYLU
GOGULAN

YENİ ALMAN TIBBİ, RECALL HEALING
SOY SENDROMU SİSTEMLERİ İLE
BEDENİN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜNE DERİN BİR BAKIŞ

*Tutkuyla şefkati, bilgelikle naipliğı, tevazuyla zarafeti sabırla
hücrelerime işleyen soy ağacımdaki tüm Anne Atalarım'a,
KADIN'a!
Dişilik ve sevginin Mor ışığıyla..*

İçindekiler

Önsöz / 9

Korkuyor musun? Yalnız Değilsin! / 13

Ben Bu Dünyaya Ait Değilim / 18

Soru Varsa Cevabı Mutlaka Gelir / 23

Varşova’da Yalnız Bir Kadın / 29

İçimdeki Savaşçının Karşısında Bir Doktor / 36

Köklerimin Gölgesinde / 45

Gürcü Güzeli Ayşe / 52

Selanikli Koca Çınar / 64

Kader Sandıklarımız / 72

Bir Doktorla Sıcacık Sohbet / 83

Terk Edildim / 90

Aldatıldım! So F**Ing What? / 93

Ölüyorum Gilbert / 100

Ah Şu Projeler, Planlar, Programlar / 103

İlişki mi, Çelişki mi? / 112

Komutan Vasilıy Ivonovich Golitsyn / 115

Recall da Neyin Nesi? / 119

Recall Healing’e Göre Nasıl Hastalanırız? / 122

Bana Ait Olmayan Çöplerim/Prof. Marc Fréchet’nin

Dâhiyâne Keşfi / 133

Lösemi (Kan Kanseri) /	142
Yalan Söyleyen Çocuk /	143
Tırnaklarını ve Tırnak Etlerini Koparan Küçük Kız /	145
Öğrenme Geriliği ve Özguven Eksikliği /	149
Otizm – Kara Deliği Kazmak /	155
Vaka Arşivimden Düşenler /	164
İçimdeki Köklü Çınar /	167
Ruhsal Hafiflemeye Yolculuk /	174
Ruhunun Cepleri Dolsun /	180
Parayla Barış /	185
Borçluluk Durumu /	189
Bağışlama – Bırakma /	198
Doğru Sorular, Doğru Cevapları Getirir /	202
Bazı Hastalıklar, Çatışmaları ve Çözüme, Şifaya Götüren Soruları /	204
O Bir Boylu! /	213
En Güçlü Dua: Teşekkür Ederim /	220

Önsöz

Recall Healing Sistemi'nin ana amacı, hastalıkların ve davranışların altında yatan, yoğun duygusal ve psikolojik çatışmaları tanımlamak ve çözüme ulaştırmaktır. Bu sürecin başarıyla tamamlanması için kişilerin, “Hayat Zaman Çizgisi”, “Soy Ağacı” ve “Proje Amaç” dönemlerine dair yapboz parçalarını birleştirip inşa etmeleri gerekmektedir.

Bu yapboz inşa edilirken bizler bir “Gözlem Alan”ı oluştururuz. Gözlem devam ederken süreç, gözlemcinin kendi deneyiminin sonuçlarının değişimine katkıda bulunabileceği bir quantum fizik deneyimine dönüşür. Ki bu deneyim gelişime, yaşadıklarımızın nedenlerinin anlaşılmasına ve nihayetinde şifalanma sürecine önemli bir katkı sağlamaktadır.

Recall Healing'e yakından baktığımızda, kendimizin derinde "Kim" olduğunu keşfetmemize yarayan muhteşem bir yol olduğunu fark ederiz. Çünkü iyileşmek ya da şifalanmak için önce kendimiz olmamız gerekir. Artık biliyoruz ki çoğu hastalık, bizler kendimiz değilken, merkezden çıktığımız zamanlardaki dramatik anlarda programlanmaktadır.

Recall Healing'i yirmi yıla yakındır anlatıyor ve öğretiyor. O günden bugüne Avrupa ve Amerika da birkaç bine yakın öğrencim oldu. Pınar Gogulan eğitimlere ilk Polonya'da katıldı. Başlarda o da diğer öğrencilerimden farksızdı.

Çok iyi bir terapötik altyapı ve iyi bir donanım ile danışanlarına yardım etmek üzere geldi. Danışanlarının farkındalık süreçlerine yardım etmede kullandığı favori yöntemlerinden biri "Regresyon Terapisi"ydi. Çalışmaya bir terapist olarak katıldı ancak ilk andan itibaren kendisinin ve ailesinin hayatıyla ilgili pek çok bağlantıyı tespit etti. Bu süreçteki en kıymetli nokta, kendisinin hayatına dair dikkatle üzerinde durmaya değer olan pek çok alanın olduğunu ve bu alanlarda bilinçlenme sürecinin çalışıp çalışmadığını fark etmesiydi.

Bana en çok çarpıcı gelen konu, Pınar'ın ilk çalışma sırasında babasıyla olan ilişkisindeki sorunu tespit etmesi ve bu konuyla ilgili harekete geçmezse durumun daha pek çok soruna sebebiyet verebileceğini fark etmesidir. Bu sebeple Pınar eğitim boyunca babasıyla yaşadığı acıya sebebiyet veren enerjiyle temas ederek kendi üzerinde derinlemesine çalıştı. Sonrasında birtakım "Bırakma/affetme", "Ho'oponopono" ve "Kamp Ateşi" egzersizleri yaptı. Ve eğitimden sonra Türkiye'ye dönmek üzere uçağa bindiğinde onu havalanında bekleyen sürprizden habersizdi. Babası yıllar süren

yokluk ve sessizlik sonrası onu karşılamak üzere havalanında bekliyordu. Uzlaşma, henüz çok yeni yapılmış olan çalışmanın ödülü oldu. Ne hediye ama!!

O andan itibaren Pınar tüm olası Recall Healing eğitim modüllerine katıldı. “Çocuklarda öğrenme sorunları, Davranış bozuklukları ve Çocuk Hastalıkları” bunlardan biriydi. Hem bir anne hem de bir kız evlat olarak, bilinçaltında saklı pek çok anıyı ortaya çıkardı. Sonrasında “Fazla kilo ve sindirim sistemi rahatsızlıkları” eğitimine katıldı. Pınar fazla kilolu olmamasına rağmen, eğitim içeriğini çalışarak kendi üzerinde uyguladı ve kendi bedeninde taşıdığı fazlalıklardan da kurtularak enerjisini geri kazandı. Şüphesiz Pınar kendini bir konuya dahil ettiğinde, o konuda çalışıp ilerlemesi, başarması kaçınılmazdır.

Pınar’ın Recall Healing çalışmasındaki kişisel başarısı, danışanlarına sunduğu terapi çalışmalarını da olumlu yönde etkiledi. Kendi takım çantasını Recall Healing ile bir üst seviyeye taşıdı ve aynı zamanda hayatının pek çok alanında gelişim sağlayabilmek adına öğrenci kalmayı başarabildi. Bu şekilde daha etkili, eksiksiz ve eşsiz bir terapist haline geldi. Onun yolculuğunda, “Farkındalık Yolunda İlerlemek” ile “Kendi Danışan ve Öğrencilerine Rehberlik Etmek” bir arada.

Pınar’ın ülkesine ve ülkesindeki insanlara karşı beslediği tutkusu çok büyük. Bu sebeple, Recall Healing Sistemi’ni ülkesinde sürekli tanıtıyor ve düzenli şekilde İstanbul’da eğitimler organize ediyor. Bağlantılar kurmaya ve süreç içinde kendini geliştirmeye, terapi yetkinliklerini arttırmaya da devam ediyor. Ama hepsinin ötesinde, başkalarının iyiliğini düşünerek, bu dünyada farklılık yaratmayı dileyen muhteşem bir insana dönüşüyor.

Pınar Gogulan bütünün hayrına hizmet eden bir kadındır ve ben bu kadınla çalışma, tanışma fırsatı bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Hastalıkların sebebini ortaya çıkarmak ve sorunlarının kök sebebini rehberlik eşliğinde tespit edip, sonrasında bırakmak/özgürleşmek isteyen, yani kendi kişisel çalışmasını yapmak isteyen herkese Pınar'ı tavsiye ediyorum. Her şeyden öte, Pınar'ı harika bir “insan evladı” ile tanışabilmeniz için tavsiye ediyorum!

Gilbert Renaud
Ağustos 2019, Kanada

Korkuyor musun? Yalnız Değilsin!

Anlamıyorsun.

Tuvalete tek başına gidememenin acısını, duş alırken suyun seni boğmak istercesine seninle alayını, insanların zihinlerini okumanın, içlerindeki karanlığı, pisliği görmenin azabını, oturduğun apartmanda yaşayanların her hissettiği duyguyu hücrelerinde hissetmenin yükünü anlamıyorsun.

Evlat acısı yaşamış yardımcımız Senem Hanım'ın sessiz çılgınlıklarını duymanın nasıl bir lanet olduğunu anlamıyorsun.

İnsanlara baktığında geçmiş hayatlarındaki acıları, savaşları, yakılmaları, asılmaları, boğulmaları, tecavüzleri, hatta tecavüz ettikleri anlardaki nefret ve öfkelerini görmeyi, duymayı, hissetmeyi anlamıyorsun.

On altıncı kattaki pencereden bedenimin yarısı sarkarken haykırdığım cümlelerdi bunlar.

Öyle yapışmıştı ki bacaklarıma, “Gidemezsin,” dedi. “Gidemezsin! Bitmedi daha. O gün ölmedin. 5 Temmuz 2011’de oğlumuzu doğurduktan sonra ölmedin!

Yaşamayı seçtin.

Demir’i seçtin.

Can Leo’yu seçtin.

Beni seçtin.

Yaşamı seçtin.

Şimdi gidemezsin.

Evet, anlamıyorum.

Annemi de anlamadım.

Babam da annemi anlamadı.

Ama yine de sevdi; her şeyiyle sevdi.

Ben de seni her şeyinle seviyorum.

Aklını kaçırsan da seviyorum.

Bir ömür susmayı seçsen de seviyorum.

Gitmeyi seçsen de seviyorum.

Ama gitme Pınar!

Şimdi pes edersen, o güne ihanet etmiş olursun. 5 Temmuz’a ihanet etmiş olursun.

Hadi tut elimi.

Bak, içeride hazinelerimiz uyuyor.

Sana ihtiyaçları var

Sana ihtiyacımız var.”

Bacaklarım titriyordu.

Balkon demirlerine çıktığımdaki kararlılık yoktu kaslarımda. Buz gibiydi yağmurla yüzümü tokatlayan rüzgâr. Doğa sanki atla diyordu. Bitsin. Sesler dursun. Görüntüler silinsin. Acı bitsin.

Ruhumun çektiği azap son bulsun. Doğaya inat, içimdeki ölümü seçen güce inat, oradaydı. Dimdik duruyordu. Öylesine korkuyordu ki, avuçlarının arasından kayıp düşmemden. Ardındaki ışıksa emindi. Ona bakıyordum. Gözlerimi kamaştırırsa Mor'un ışığıydı. O çırpınırken Mor öylece duruyordu.

Onun kanalıyla mı konuşuyordu benimle? Yoksa ölüme gi-dişime seyirci mi kalıyordu? Öylece duruşunun, pervasızlığının içinde, derinlerde başka bir şey vardı.

Güven.

Teslimiyet.

Bu senin güven ve teslimiyet yolculuğun Pınar.

Ölmek de senin seçimin.

Kalıp güven ve teslimiyeti deneyimlemek de.

Ölürsen de kabulüm, kalıp mücadele edersen de.

Sesler bitmeyecek. Belki uğultusu azalacak.

Görüntüler gitmeyecek ama belki o kadar acıtmayacak.

İnsan,

Ah insan...

İnsan değişmeyecek. Ama senin insana bakışın değişecek.

Atla ya da atlama

Her ikisine de EyvALLAH!

O gece atlamadım. Çok istedim ama atlamadım. Defalarca diledim biri gelsin fişi çeksin diye. O da cesaretsizliğimin acısını biri gelsin dindirsin çabasıydı aslında.

O gece atlamadım ama.

Atlayanın neden atladığını da çok iyi anladım.

Dolayısıyla can.

Korkuyor musun?

Yalnız değilsin!

Aldattın mı?

Yalnız değilsin!

Aldatıldın mı?

Yalnız değilsin.

İstismara mı uğradın?

Yalnız değilsin.

İstismar eden mi oldun?

Yalnız değilsin!

İsyan mı ettin? Kimseler duymadı mı sessiz yardım çılgınlıklarını?

Yalnız değilsin!

Kabilen, tüm güvendiklerin seni terk mi etti? Ya da sen mi sırtını döndün kabilene?

Yalnız değilsin!

Kendi ırkını öldürüp derisini yüzüp afiyetle yedin ve hiç suçluluk duymadın mı?

Bir avuç çocuğu kılıçtan mı geçirdin? Kadınları, çocukları mı yaktın? Ya da onlar yakılırken sesini çıkaramadın, onları kur-taramadın mı?

Yalnız değilsin!

Uçurumun kenarında mısın?

Ya da bedeninin balkon demirlerinin diğer tarafında on altıncı katta mı?

Ölmek mi istiyorsun?

Yalnız değilsin!

Atlayabilirsin.

Ölebilirsin.

Çekebilirsin Biri benim için çeksin dediğin fişi çekebilirsin.
Hepsine eyvALLAH!

Peki ya bunların hiçbirisi sana ait değilse?

Peki ya gerçekte kim olduğunu bilmiyorsan?

Peki ya sahip olduğunu düşündüğün hayat aslında senin değilse?

Peki ya tüm bu acı ve ıstıraptan özgürleşip yaşamda iyi olan, güzel olan, sevgi olan her şeyi deneyimlemek mümkünse?

Sana gelecek vaat etmiyorum.

Sana mucize sözü de vermiyorum.

Sana sadece bir tek şeyin sözünü veriyorum.

Yalnız değilsin!

Ve sen kim olduğunu henüz bilmiyorsun.

Kendinle tanışmak ister misin?

Ben Bu Dünyaya Ait Değilim

Beni tanıyorsun aslında. Ruhun biliyor kim olduğumu. Sen ve ben. Ruhsal kontratımız var. Farksızız birbirimizden.

Anlıyorum seni.

Anlamaya çalışmıyorum. İnan, anlıyorum.

Burada ne işim var diyorsun. Ait hissetmiyorsun çoğu zaman bu dünyaya. Ne işim var diyorsun bu çılgınlığın arasında. Gezegenin yükü ağır geliyor.

Gökyüzüne bakıyorsun. Cevaplar arıyorsun. Bir uzay gemisi gelse, beni ısınlasa, ışığın içinde kaybolsam, ışık bana sarılsa ve hepsi geçti bitti dese, diyorsun.

İçin için isyan ediyorsun; kimi zamansa aleni. İsyanın dindiremiyor içindeki tarifi mümkün olmayan acıyı.

Tanrı'yla da kavgan var. Nasıl izin verir diyorsun. Bizimle oyun oynuyor, hatta alay mı ediyor? Ceza mı bu? Cehennem tam da burası mı?

Güvenemiyorsun. Kimse anlamıyor seni. Kimse görmüyor.

Konuşamıyorsun. Kelimeler boğazında düğümleniyor. Sessizlik tek çaren oluyor.

Yalnız hissediyorsun. Yalnızlığın ve sevmekten kaçır halin aslında kimse ne kadar acı çektiğini anlamasın diye...

Hayvanlar, ağaçlar tek arkadaşın oluyor. Yüzünü rüzgâra veya güneşe döndüğünde dünya tahammül edilesi bir yer oluyor.

İnsanlar,

Ah şu insanlar...

Kötü hepsi, hepsi kötü.

Girdiğin mağaran, insanoğlundan saklanışın...

Hepsinden haberdarım.

Ölemiyorsun da, içinde bir güç var.

Sinir bozucu bir güç.

Bir bilge.

Durduruyor seni.

Sussun istiyorsun.

İzin versin.

Bir rahat versin Allah aşkına.

Mor o.

Öyle güzel bir Mor ki,

Sadece benim değil.

Senin de Mor'un.

Sana şu an bu kitabı okutuyor.

Ruhunun pusulasının ibresini bana çevirmiş.

Diyor ki, “Pınar... Pınar da yaşadı yaşadıklarını. Her sorunun cevabı yok belki onda.

Ama o yeminli.

Seni Tanrı’nın gözünden görmeye.

O niyetli.

Sana içindeki Tanrı’yı göstermeye,

Seninle birlikte cevaplar bulmaya,

Bilgiyi paylaşmaya. Kanallık etmeye...”

Demem o ki,

Ben de etten kemikten yapıldım.

Anneyim.

Kadınım.

Türkiye’de doğmayı seçti ruhum. Senin kadar cüretkâрім.

Tarihim seninle aynı.

Atalarım göçleri, savaşları, yokluğu, işkenceleri, cehalet kurbanlığını deneyimledi.

Benim genlerimde de var insanlığın günahları, gölgeleri, sırları ve yaraları.

Yaşamımı değiştiren, beni temelden değiştiren ya da özüme yaklaştıran bir olay yaşadım.

Oğlumu doğurduktan bir saat sonra iç kanama geçirdim. Ölüme çeyrek kala, o seni de sinir eden Mor ve Lacivert cennete giden biletimi yırtıp attılar.

Kalakaldım burada.

Öksüz. Yetim. Sahipsiz. Savunmasız. Korunmasız hissettim.

Göründüler bana. Sesler, gölgeler ele geçirdi. Aklımı kaçırıyorum sandım.

Uzaklaştım.

Herkesten.
Her Şeyden.
YabanileŐtim.
Mor biletimi yırttı.
Ben biletimi kessinler istedim.
Cevaplar aradım.
Sorularda boğuldum.
Annelik. Evlatlık. Bir adamın karısı, sevgilisi olmak... Arkadaşlık etmek, dert dinlemek, derdimi anlatmak manasız geldi.
Seninle iki lakırdı edecek hal yoktu bende inan.
Mor hiç bırakmadı, arkadaş!
Mor bir an olsun bırakmadı.
Kovdum.
Kavga ettim.
Çığlıklar attım.
İnkâr ettim.
Hiç tarzım değildir, vallahi de billahi de küfür ettim.
Siyah yetiŐti imdadıma.
Mor, Siyah'la da savaŐtı.
Söz konusu bendim.
Söz konusu Pınar'dı.
Söz konusu çocukları Can Leo ve Demir'di...
Ama hepsinden de ötesi.
Söz konusu sendin.
Ben hayatta kalmayı başardıysam.
Sendin sebebi!
Sensin sebebi!
Mor hiç vazgeçmedi, ne senden, ne benden.

Ben de vazgeçmeyeceğim.
Siyaha boyadığın isyan bayrağını at elinden.
Sana uzattığım bembeyaz bayrağı sallama vaktidir artık.
Kendimle,
Kendinle,
İnsanoğluyla,
Gökyüzüyle,
İçindeki yaralı çocukla,
Siyahla da,
Morla da...
Tanrı'yla barış vaktidir.
Yalnız değilsin. Haydi tut elimi.

Soru Varsa Cevabı Mutlaka Gelir

Porto’da Dünya Regresyon Terapistleri Birliği’nin organize ettiği senelik toplantıların ikincisine katılmıştım. Regresyon dünyasındaki ikinci yılımdı. Estonya’daki ilk kongrede, hâlâ öğrenciliğimi ve çekimserliğimi koruduğum için daha çok gözlemci gözlüğümü taktım. Porto’ya daha deneyimli gitsem de “öğrenci” kimliğimi korumak güvenli gelmişti. Ele aldığımız konu derya denizdi, söz konusu olan insan ruhuydu. Bir ömrü ruhu anlamaya adanmış üstatlar vardı etrafımda.

Okyanusta inci tanesi arar gibiydi “kaynağı” arayış. Hangi yöne gideceğine karar vermekte zorlanıyordu insan. İşe yarayacak mı? Danışana geçmiş hayatlar nasıl anlatılacak? Ya inanmıyorsa? Ya transa geçemezse? Ya kaynak hayata, yaşadığı sıkıntının en derindeki köküne ulaşamazsa? Ya zihin bloke koyarsa? Ya ego seansı ele geçirirse? Ya seans sırasında ben tetiklenirsem?

Tüm bunların cevaplarını her seansta tek tek alıyordum. Mor ve gökyüzü desteğini, gücünü hep hissettiriyordu. Tanrı'nın elini hep üzerimde hissediyordum. Çalışma sırasında olanlar, benim algılayabileceğimin çok ötesindeydi. Kafamdaki her soruma bir şekilde cevap geliyor ve tüm taşlar bir bir yerine oturuyordu. Ancak Porto'da hâlâ içimde anlamlandıramadığım bir soru vardı;

Geçmiş hayat.

Geçmiş, gelecek, zaman?

Zaman kavramını insanoğlu yaratmamış mıydı?

Neydi “geçmiş” dediğimiz?

Ben transta geçmiş hayat diye anlattığım öyküyle, gerçekten kendi geçmiş hayatıma mı ulaşıyordum, o hayatın anılarını mı hatırlıyordum?

Peki, o hayata geçtim. Keşfettim. Kendi geçmiş hayatımın turisti oldum. Bir bir her bir travmanın içinden kanırta kanırta geçtim. Atamadığım çılgınlıkları attım. İtemediğim saldırganı üzerimden ittim. Atladığım uçurumdan geri adım atıp yaşamayı seçtim. Vurduğum adamı tam vurmak üzereyken silahı elimden attım. Gaz odasından kadınları ve çocukları çıkarttım. Tek tek dönüştürmeler, o hayatın yeniden çerçevelendirilmesi...

Geçmiş değiştiyor muydum gerçekten?

Geçmiş miydi ki o?

Kimin geçmişiydi?

Buddha'yı aydınlığa çıkaran, tüm geçmiş hayatlarını bir gecede dönüştürmesi miydi?

Otelimden çıkışımı yapmış, resepsiyonda taksimi beklerken bunları düşünüyordum.

“Beni mi arıyordun?” diye tok ve güçlü bir ses duydum. Arkamı döndüm. Karşımdaydı. Dev aurasıyla, kocaman cüssesiyle, gri beyaz sakallarıyla, sıcacık tebessümüyle Hans tenDam.

Dünya Regresyon Terapistleri Birliği başkanı. Tüm terapistlerin hayranlıkla her eğitimine katıldığı, geçmiş hayatlar regresyonunu dünyaya ilk tanıtan üstatlardan, duayen, terapistlerin terapisti, eğitmenlerin eğitmeni, *Deep Healing Regresyon Ansiklopedisi*’nin yazarı ve benim de hayran olduğum, ilk gördüğüm an yuva kokusunu duyduğum, yuvanın ışığını ve ritmini hissettiğim çok sevgili Hans.

Havaalanı yolundaydı, benim gibi.

Taksisini bekliyordu, benim gibi.

Otel ikimiz için aynı taksiyi ayarlamıştı.

O biliyordu. Bana sürpriz oldu.

Önce şaşırdım.

Sonra gülümsedim.

Anlamıştım.

Ah Mor! Bu da senin işindi.

Tüm cevaplarımı almam için en ideal koşullar ayarlanmıştı.

Kırk beş dakikam vardı.

Nasıl soracaktım? Nasıl sorabilirdim? Hans tenDam’dı o; Regresyon Dünyasının God Father’ı!

Kıvranışlarımı sezinlemiş olacak ki başladı anlatmaya...

HtD: Türkiye’ye ilk kez seneler önce gelmiştim. Türkiye’nin doğusuna. O zamanlar Türkiye bambaşkaydı. Doğu insanı oldukça etkilemişti beni. Çok gençtim. Tecrübesizdim. O zamanlar geçmiş hayatlardan da bihaberdim. O topraklarda başka bir şey vardı insanı içine alan.

P: Kim bilir? Belki o topraklarda da daha önce doğmuş ve yaşamıştın. Belki orada da geçmiş bir hayatın vardı?

HtD: Sevgili Pınar, buradan baktığımda, o dönemin Türkiye'sindeki Hans bile geçmiş hayat gibi geliyor.

P: Anlıyorum ne demek istediğini. Benim için de çocuklarımdan önceki hayatım geçmiş hayat gibi geliyor. O kadın çok yabancı sanki bana.

Hans, merak ediyorum. Sana garip gelecek belki ama... Bazen “geçmiş” hayat dediğimiz şey hiç geçmiş gibi gelmiyor. Zamanlılık... İç içe spiraller halinde birbirine geçmiş boyutlar... Zaman bizim yarattığımız bir illüzyon, insanlığın hayatını kolaylaştırmak için yarattığı bir araç. İnsanın içinde kaybolduğu bir olgu. Peki ya geçmiş diye bir şey yoksa? Ya da seans sırasında gidip anlattığım öykü... Hâlâ devam etmekteyse? Paralel hayatsa? Paralel boyutsa? Ya dönüştürürken, gerçekten bir şeyleri değiştiriyorsam? Bu hayatımın içinde de farklı boyutlar varsa? O trene binmek ya da binmemek... Her ikisini, hatta dört kadranlısı, sekiz kadranlısını aynı anda yaşıyorsa ruhum? Ya benim ruhum şu an yüzlerce bedendeyse?

Hans gözlüklerinin altından baktı gülümseyerek.

HtD: Derin konular bunlar Pınar. Birçoğuna net bir cevabım yok. Birçoğu benim de kendime ilk yola çıktığımda sordüğüm sorular. Birçoğunun cevabını yolda alacaksın.

P: Muazzam bir matematik dehasının ürünüyüz gibi hissediyorum Hans. Kendi sistemimizde, kendi bedenimizin içinde bile bir matematik var.

HtD: Şüphesiz. Bu da sana x değişirse y değişir kuralını hatırlatıyor.

P: Tam da böyle. Biz seans sırasında bir şeyleri değiştiriyoruz. İzin verildiği kadarını değiştirebiliyoruz. Ama değiştiriyoruz.

HtD: Kim bilir... Belki bir gün bu konuda kongrede sen konuşmacı eğitmen olursun?

P: Eğitmenlik? Ne zaman hazır olurum bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum gibi hissediyorum. Yeterli değil aldığım eğitimler, bildiklerim... İstersen ego de, ben kim, eğitmenlik kim diyorum...

HtD: Bazen sen hazır olmadan üzerine düşer hayat. Bazen hiç hazır değilim derken yeniden doğarsın. Ya da hiç hazır değilim derken pat diye ölüverirsin.

Bu senin kontrol edebileceğin bir şey değildir. Öğretmek, eğitmenlik, bilgiyi paylaşmak... Bu ise ruhsal planında senin için tasarlanan, öğrenciler kapını çalmaya başlar.

Bazen anlatacak çok şeyim var dersin, eğitim organize edersin, bir kişi bile gelmez... Ya da sen gelenlere anlatırken fark edersin ki aslında onlara öğretecek hiçbir şeyin yok.

Bazen de sen ayak sürsen de yüzlerce öğrencinin karşısında bulursun kendini ve anlatacaklarını dinlemek, hatırlamak, öğrenmek için oradadırlar.

Yolun ne getireceği belli olmaz. Sürprizlere hazırlıklı ol.

P: Ben senin öğrencilerinin organize ettiği eğitimlere “öğrenci” gibi gitmene hayranım. Boynuz kulağı geçiyor, öğretmeni öğrencisine soru soruyor ve bunu yaparken hiç ego çatışması yaşamıyor.

HtD: Pınar bu işi yapıyorsak “öğrenci” kimliğimizi korumak önemli. Yoksa spiritüel egonun esiri olur, öğrencilerimizin gelişimini de baltalamış oluruz.

Havaalanına gelmiştik. Çantasını açtı, kitabını çıkardı, bir şeyler karalayıp imzaladı.

HtD: İlginç sohbet ve soruların için teşekkür ederim. Umarım cevaplarını bulursun. Umarım ben de soru sormak için orada olurum.

Sarıldık. Arkasından uzun uzun baktım. Titreyen ellerimle tuttuğum kitabı açtım. Okudum.

To the New Gal in Town! Best, Hans tenDam.

(Kasabadaki yeni kıza... En iyi dileklerle)

Kasabadaki yeni kıza göz kırptı Mor.

“Uçağını kaçıracaksın Pınar. Kapı numaran 222. Acele et!”

Varşova'da Yalnız Bir Kadın

Sorularım bambaşka pencereler açtı. Her sorunun cevabını evren tek tek gönderiyordu. Ya da cevaplarımı bulabilmem için yol haritaları çiziyordu önüme. Ruhumun pusulasını tutuyordum sıkı sıkı elimde. Hans ile yaptığım yolculuktan sonra bir kez daha anlamıştım. Soru varsa cevabı mutlaka gelirdi.

Kongre dönüşü, seans yoğunluğunun içine dalmıştım. Yeni bilgiler, taze taze farkındalıklar, farklı teknikler, takım çantam zenginleşmişti. Heyecanla kolları sıvadım ve çalışmalarımaya başladım. İlginç olan şeydu, sıradaki danışanların çalışma konuları “patolojiler”di.

Migren, romatizma, bel ağrıları, gezinen ağrılar, tıbbın bir şey yapamaz dediği vakalar...

Regresyonla mucize sözü vermeden deneyelim dediğim danışanlar çalışma sonrası rahatlatmanın gözle görülür ama patolojinin hâlâ mevcut olduğunu rapor etti.

Başka ne yapılabilir? Başka nasıl faydalı olabilirim?

Boşuna değildi kapımı Batı Tıbbı'nın çare bulamadıklarının çalması. Regresyonun ötesinde öğrenmem gereken bir sistemin olduğunu hissediyordum.

Yine sevgili Google'a sordum.

Hastalıklar ve psikosomatik sebepleri, hastalıklar ve altında yatan travmalar...

Karşıma Yeni Alman Tıbbı, Dr. Dyke Geerd Hamer, Total Bioloji, Dr. Claude Sabbah ve Recall Healing Dr. Gilbert Renaud çıktı.

Sabaha kadar Hamer'ı okudum. Yaşadığı travmayı, oğlunun ölümünü. Egonun ele geçirdiği başarılı bir tıp doktoruyken, oğlunun ölümü sonrası kendisine konan testis kanserini, hayatında grip bile olmamış bir adamın “Nasıl olur da kanser olurum?”u sorgulamasını ve “Acaba kanser oluşunun oğlunun ölümüyle bir bağlantısı olabilir mi?” sorusunun insanlığa Yeni Alman Tıbbı Sistemi'ni kazandırma hikâyesini...

Dr. Hamer'a Aralık 1978'de oğlunun ölümünden sonra, testis kanseri teşhisi konuldu ve tedavi görmeye başladı. Hastanede kendisiyle aynı patolojiye sahip hastalarla sohbet sırasında onların da ya evlat acısı yaşadıklarını ya da çok sevdikleri birini kaybetme travması ve şokunun ardından hastalandıklarını fark etmişti.

Bir bilim insanı olarak sadece hikâyelerin benzerliğiyle yetinmedi elbette. Tüm bu hastaların herhangi bir fizyolojik izi var mı diye beyinlerini inceledi. Sonunda fark etti ki, testis kanseri

tanısı konan hastaların her birinin, beynin üreme organını yöneten yerinde bir odak noktası var.

Çok heyecanlandı! Tanrı'ya kafa tutan, Tanrı'ya oğlunu ondan aldığı için öfkeli olan bu adam, tıp kariyerinin zirvesinde, arzu ettiği her şeyi elde etmiş bir cerrah. Cerrahide uyguladığı bir neştere kendi adını vermiş bu adam, oğlunun ölümüyle yaşadığı şokun beyindeki fizyolojik etkisini ve testis kanseriyle bağlantısını yine bilimsel olarak ispatlamıştı. Oradaydı. Tam da önündeydi. Yadsıyamayacak kadar gerçektir. Newton'ın hareket kanunu, kütle/çekim kanunu kadar gerçektir.

Doktorlar, tıbbi protokolü reddettiğinde, Dr. Hamer'a çok az bir ömür biçmişlerdi. Ama, "Hayır," demişti Dr. Hamer. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum!"

Doktorların iddia ettiğinin tersine ölmedi.

Neşterlerini çöpe attı.

Çalışmalarına başladı.

Yanına ona inanan ve hayranlıkla çalışmalarını destekleyen tıp doktorlarını aldı.

Yaşamının geri kalanını Yeni Alman Tıbbı (Germanic Medicine) sistemini oluşturmaya adanmıştı.

Üç hastaneden kovuldu. Hapisle tehdit edildi. Sürgüne gönderildi. Tıptan men edildi. Şarlatan dediler, hakaret ettiler.

Pes etmedi!

Yılmadı.

Hiç vazgeçmedi.

Okurken ağlıyordum. Beyinde bulduğu odak noktasına oğlunun adını Verdi. "Dirk Hamer Sendromu" dedi. Yeni Alman Tıbbı'yla oğlunu sonsuza dek yaşatmaktı niyeti. Onu kurtaramadı.

Hekimken Tanrı kompleksinin içinde kaybolmuştu. Tıpkı benim geçmiş hayatımda kaybolduğum gibi.

Uyanışı bir travmayla olmuştu.

Tıpkı benim gibi.

Benim yola çıkمامın sebebi de bir travma değil miydi?

Onun üreme organı etkilenmişti. Benim rahmim alınmıştı.

Onun yaşadığı evlat acısını, kaybettiğim rahimle benim beynim de evlat acısı olarak kaydetmiş olabilirdi, benim için rahim kaybı, sahip olmak istediğim üçüncü çocuğumun kaybıydı. Dr. Ryke Hamer'ı ve acısını, amacını, uyanışını derinden hissetmiştim.

Gün ağarmaya başlamıştı. Kırmızıydı güneş. Yükseldikçe, gece hayatı terk ediyor, yeni gün ise sabret diyordu hayata, dolaşısıyla bana; *Tüm şifreleri bugün çözmek zorunda değilsin.*

Hamer'ın öğrencileri olan Dr. Claude Sabbah'yı ve Dr. Gilbert Renaud'yu okumayı bitirdiğimde, balkona çıktım. Derin bir nefes aldım. Kararlıydım. Bu adamlara ulaşacak, onlarla konuşacak, araştırmalarının sentezini, yarattıkları sistemi öğrenecektim. Cevaplarım onlardaydı.

İçimdeki biliş hali, tüm hücrelerimin haydi halaya daveti, hem kıpır kıpır çocuksu bir heyecan, hem de sakin bir ağırbaşlı duruş. Ne garip bir halin içindeydim.

Mor'a döndüm. "Haydi!" dedim. "Pusula Varşova diyor! Bakalım beni hangi yeni keşifler bekliyor."

Yüzümde saçma bir tebessümle uykuya teslim olduğumda, tüm DNA'mı değiştirecek bir yolculuğa çıktığımın henüz farkında değildim.

“Sevgili Türk arkadaşım! Uzun zamandır kim olduğunu araştırıyorsun ya hani, kim olduğunu yavaş yavaş öğrendiğini sanıyorsun ya...

Peki ya sana önce kim olmadığını gösterirsem?

Kim olmadığını bulmalısın önce!

Sana giden yol, kim olmadığını bulmaktan ve araştırmaktan geçer!”

Varşova’da beni en ön sırada görünce yanıma gelip konuşmuştu Dr. Gilbert Renaud.

“Hangi rüzgâr seni Varşova’ya getirdi?” diye sordu.

“Sorularımın cevaplarının sizde olduğunu sezinliyorum,” diye karşılık verdim. “Kim olduğumu da tabii araştırıyorum uzun zamandır,” diye ekledim. Cümlelerime cevabı netti.

“Kim olduğunu öğrenmek istiyorsan, önce kim olmadığını araştır!”

Seçtiğimizi sanıyoruz.

Aslında seçmiyoruz!

Henüz eğitim başlamadan bilinçaltımın kutusunu öyle bir salladı ki Gilbert!

“Nasıl seçmiyoruz Dr. Renaud? Regresyon bana seçerek geldiğimizi gösterdi defalarca...”

Kahkahası hâlâ kulağımda. “Bir regresyon uzmanısın! Geçmiş hayatlar. Ruhun tekamülü. Hikâyeni merak ediyorum. Umarım aradığını burada bulursun. Geldiğin için teşekkür ederim. Ama bana kısaca Gilbert dersen sevinirim. Zira etiketlere takılmıyorum!”

“Gilbert, nasıl seçmiyoruz?”

“Sabır, Pınar! Sabır... Anlayacaksın...”

Oturduğum sandalyede daha da kaybolmuştum sanki. Bulmaya gelmiştim oysaki cevapları. Kararlıydım. Merak ediyordum; hangi sebeple ilk çocuğumu sorunsuz ve travmasız doğurmuşken, ikinci yavrumu doğurduktan sonra rahmim bedenimi terk etmek istemişti?

Zaman, boyut, insan anatomisinin matematiksel oluşumu... Kim bilir? Belki sorularıma da cevap olacaktı bu eğitim.

Salon çok kalabalıktı. Sağım solum hekimlerle çevriliydi. Tedirgindim. Anatomi bilgim sınırlıydı. Biyoloji derslerinden aklımda kalan biraz metamorfoz, biraz hücre yapısı, fotosentezin bir tutamı ve kurbağaların laboratuvarında sıçramaları ve kız arkadaşlarımların çığlıklarına attığım kahkahalardı.

Ne işim vardı bu kadar doktorun arasında?

İlk kahve molasında kütüphanenin merdivelerine koştum. Kaçmak istiyordum...

Varşova Milli Kütüphanesi'nde yalnız bir kadındım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Tozlu rafların arasından bana bakan gözler hissediyordum. Tanıdık gözler ama hiç bilmediğim.

Kimdi yanımdakiler? Ne arıyordum burada?

Mor vardı elbette.

Peki Mor mu kimdi?

Mor; Cenine henüz düşmemişken, ruhsal yolculuğumuz, öğretmenimiz olan bilge rehber.

Mor'un varlığına alışmıştım. Benimle kafa bulması, şakaları, zaman zaman sinirimi bozan bilge bilge halleri, dinginliği, ifade-sizliğindeki sevgisi, yoluma duyduğu saygı ve inanç. Alışmıştım.

Ama varlığını hissettiklerim yeniydi. Yeni ama tanıdık...

"Anlayacaksın Pınar.

Anlayacak ve anlatacaksın.

Anlamak için An'da kal.

Zam-an-sızlığı sorguluyorsun ya hani.

Zaman illüzyonu geçmişte asılı kalıp gelecek kaygısı duyma-na sebep oluyor. Anlamsız bir araftır geçmiş ve gelecek arasında sıkışmak.

An'da kal Pınar! An'da gizlidir bilgi hazinesinin anahtarı.”

İçimdeki Savaşçının Karşısında Bir Doktor

Siz hiç öğretmeninize âşık oldunuz mu?

Kendinizden otuz yaş büyük olmasına rağmen, onu hiç eril ya da karşı cins görmemenize rağmen, aşkla saygı duydunuz mu bir adama?

Aşka bambaşka bir boyut getirdi Dr. Gilbert Renaud benim için.

Aşkın aslında ilahi olduğunu gösterdi. İşte aşk. Emeğe aşk. Bir çocuğa aşk. Yaşama aşk. İnsana aşk...

Âşıktı o. Aşkı. İnsanlığa, mesleğine, öğrencilerine, Yeni Alman Tıbbı'na, Recall Healing'e, öğretmenlerine, prensiplerine, etik değerlerine, ailesine, ülkesine, köklerine aşkla bağlıydı.

Kendime aşkı öğretti bana.

Beynime, sistemime, anatomimize, insana, varoluşumuzun kutsallığına, üst benliğe, yaratımına aşkı öğretti.

Nasıl muazzam bir matematik dehası yaratımıydık.

Nasıl olağanüstüydük.

Dr. Gilbert Renaud bir sanatçıydı. Öğretme sanatının ustası.

Yeni Alman Tıbbı derya denizdi. Üzerine konan kadim bilgeliklerin, Dr. Hamer'ın çalışmalarının üzerine zenginleştirilmiş Total Biyoloji Sistemi'nin sentezinin yürüyen bir sembolüydü.

Alçakgönüllüğün ve cömertliğin vücut bulmuş haliydi.

Varşova'da onunla kavga ettim, kızdım, öfkelenim beni köşeye sıkıştırmalarına, yüzleştirdiklerine. Tıpkı Mor'a karşı en başında hissettiğim ne varsa çok benzerdi.

Bir fark vardı. Mor'u gören nadir kaçıklardandım ben. Gilbert ise etten kemikten yapılmıştı. Herkes görüyordu onu. İnsandı. Travmaları, gölgeleri ve sırları olan, bunlarla barışmış ve bunları yüzlerce insana anlatmaktan hiç çekinmeyen bir bedenli "rehber" di.

Mor kadar sarsıcı.

Mor kadar sevgi ve saygı dolu.

Mor kadar tapınmama ya da sorgusuz inanmama karşı.

Mor kadar sıcak, samimi ama mesafeli.

Mor kadar hakikat peşinde.

Mor'u gören ve hissedenden...

Kendi Mor'unu her gün gören ve onunla konuşan bir dâhiydi.

Bilimi seven, varoluşu seven, Doğu ve Batı Tıbbı'nı içinde barındırıp, holistik yaklaşımla insan ruhuna dokunan ve sizi sarısan bir şifacı.

Şifacı olduğunu inkâr ediyordu. Defalarca ben şifacı değilim, Hz. İsa değilim ve Hz. Muhammed değilim diyordu. Ben John of God değilim.

"Ben sizin içinizde şifa sürecini başlatmanız için sizi köşeye sıkıştıranım.

Yüzleştirenim.

Fark ettirenim.

İyileşme sürecinizin rehberiyim.”

Anlatırken hiç susmasın diye dua ettiğim bir adam olmuştu
Dr. Gilbert Renaud.

Onu tanıdığım gün yaşamımın bambaşka boyutlarını keşfedeceğimden bihaberdim. Ama bildiğim bir şey vardı, bu eğitim Recall Healing Sistemi, başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Derinleştikçe, yaşam felsefesi haline gelen bir öğreti, bir bilgi hazinesiydi.

Mor’a döndüm.

P: Teşekkür ederim.

Mor: Ne için?

P: Çok iyi biliyorsun nedenini.

Mor: Dur bakalım. Daha yeni geldin. Nerede şüpheli yaklaşımın?

P: Değişimimi bugün tüm hücrelerimde, fiziksel ve ruhsal olarak hissettim. Altmış yaşındaki bir adamın, başından geçen ve şimdiye kadar hiç kimseye anlatmadığı taciz olayını iki yüz kişinin içinde nasıl anlattığını, pankreas kanseri bir adamın, babası sandığı kişinin aslında öz babası olmadığı sırrını nasıl ortaya çıkardığını ve iyileşen kişinin derisinin renginin değiştiğini, Tourette Sendromu olan bir adamın on beş dakika içinde tiklerindeki azalmayı gözlerimle gördüm. Hücrelerimde hissettim değişimi. Kendi değişimimi.

Mor: Daha bir şey görmedin.

P: En güzel kısmı ne biliyor musun? Üfürükçülük değil. Sihirli değnek değil. Basit bir biyoloji hepsi. Bu bilgiler nasıl olur da okulda bize öğretilmez?

Mor: Bu bilgiler ilk insandan beri var Pınar. Ne yazık ki unuttunuz. Unutturuldun.

P: Doğru yerdeyim. Hayatımda ilk defa, tam da ait olduğum yerdeyim. Ayaklarımın yere bastığını hissediyorum.

Mor: Regresyonu azımsamıyorsundur umarım.

P: Azımsamak! Asla. Asıl şimdi regresyon içimde oturdu. Netleşti. Asıl şimdi kendimi gerçek bir regresyon danışmanı gibi hissediyorum. Bu kadar basit mi gerçekten? Bu kadar basit olabilir mi?

Mor: Neden zor olmak zorunda ki? Zor olursa daha kıymetli olur, gibi bir algıya nasıl oldu da ulaştınız siz insanoğlu? Bu kadar basit Pınar. Ve bir o kadar da gerçek ve sade.

Haklıydı.

Yalın ve gerçekti Yeni Alman Tıbbı ve üzerine inşa edilen Recall Healing Terapi Sistemi.

Daha da derinleşmek için sabırsızlanıyordum.

Henüz ilk gün ve ilk saatler, boya alerjimin sebebini bulmuştum. İngiltere’de saç boyası yüzünden hastanede yatmışlığım, nefes darlığından yoğun bakımda kalmışlığım vardı. Oraya okul için gittikten sonra patlak vermişti alerjim.

Başımın normal büyüklüğünün üç katı olması, iş arkadaşlarımla şoku, annemin korku dolu bakışları hâlâ gözümün önünde. Şişlikten gözlerim açılmıyordu.

Neden olduğunu hiç anlam verememiştim o zamanlar. Ta ki Gilbert alerji konusunu anlatmaya başlayana kadar.

Alerjiler → ayrılık çatışması yaşadığınızda ve bunun tamir fazında gelir, tokat gibi çarpar demişti Gilbert.

İlk atak geçirdiğinizde ne olmuştu hatırlayın?

Kaç yaşındaydınız o zaman.

O dönemde neler yaşadınız? Ve siz o ayrılık acısını, özellikle içinde aldatılma duygusu da varsa, daha yoğun yaşadıysanız ve akabinde sulh gerçekleştikten sonra “oh” dediğiniz an alerji ısıtır kaba etinizden. Alerji oluşturduğunuz şeyse o ayrılık döneminde maruz kaldığınız şeydir; gıda? Toz? Polen?

Peki bana ne olmuştu?

Boya alerjisi; saç boyası

Ne olmuştu?

Evliliğimizin üçüncü senesindeydik, evliliğimiz sancı çekmeye başlamıştı. Çok küçük evlenmiştik. İkimiz de hem hayatta hem de birbirimize tutunmaya çalışıyorduk. Onun tepesine Sovyetler Birliği düşmüştü, kimliksiz, yersiz, hayatta kalabilmek için İngiltere’ye göç etmiş ve oldukça yüklü bir borca imza atıp üniversite okumaya gelmişti.

Bense anne ve babamın boşanması ve nice çocukluk travmalarıyla ondan farksız değildim. Birbirimizin ailesi, annesi, babası, kardeşi, yoldaşı, iş ortağı olmuştuk.

Aşk neresindeydi bunun? Nereye sığabilirdi ki; siz yaşam mücadelesi verirken, hayatta kalmaya çalışırken, aşk nasıl var olabilirdi ki?

Ayrılacak mı dedikimiz bir dönemdi. Enerjetik olarak ayrılmıştık nasılsa. İngiltere’nin en eski ve en köklü mali müşavirlik ofisinde çalışıyor, aynı zamanda da müşavirlik sınavlarına hazırlanıyordum. Hayatımın en stresli dönemlerinden biriydi. Yalnız hissettiğim, kılıç kalkanımı kuşandığım bir dönemdi.

Yalnızlık yakanıza yapıştığında, siz farkında olmadan kancalar oluşur auranızda, kimsesizlik kancaları. Sahipsizliğinizi gören biri varsa, o da yalnızsa sizin gibi kancanıza takılıverir ya da sizi kancasına takıverir.

Bir adama âşık olduğumu sandım. Öyle çok uğraştı ki onu fark etmem için. Nişanlıydı. Evlenmek üzereydi. Gel dedi, gidelim buralardan, kaderimiz bir.

Bir parçam gitmek istiyordu. Ama bir parçam da derinden seviyordu kocamı. Bunu neden yaşıyorum diye sordum tekrar tekrar kendime.

Sadece elimi tutup sarılmış, saçımı koklamıştı. Bu adama âşık mı olmuştum gerçekten? Karar vermek zorundaydım. Gerçek miydi Mark'a hissettiğim? Yoksa Bogdan'ın beni baş başa bıraktığı yalnızlık mıydı Mark'a iten?

Sabaha karşı 5.35'ti saat. Yatağımdan kalktım, başucuna oturdum.

Uyuyordu.

Kocam.

Sevdiğim adam.

Hayattaki en iyi dostum.

Gözünü açtı. Beni gördü başucunda. Yumuşacık sordu.

“Uyuyamadın mı?”

“Sana bir şey söylemek zorundayım.”

“Bu saatte mi?”

“Lütfen izin ver.”

“Ne oluyor Pınar?”

“Âşık oldum ben...”

Bogdan uzanıp doğruldu ve yatağa dayandı. Sarı bir Eston Rus'un yüzünün nasıl daha da sarı olabildiğini o sabah gördüm.

“Kim?”

“Mark.”

“O da sana âşık mı?”

“Evet. Evlenme teklif etti.”

Ama gerçek değil bu. Aşk değil bu. Senden ayrılmayı düşün-
düğümde nefes alamıyorum. Seni her sabah görmemeyi düşün-
düğümde. Bu yalnızlığı, sensizliği. Aşk olamaz bu. Sanki bunu
yaşamaya programlanmış gibiyim. Onu seçmek. Senden ayrıl-
mak. Ama bana hissettikleri. En acısı da ne biliyor musun?

“Ne?”

“Benim için savaşmayacağını biliyorum.”

Gözümdeki yaşları sildi. Ayağa kalktı. Üzerine ilk bulduğu
pantolonu ve gömleği geçirdi. Tek bir kelime etmeden evden çıktı.

Bitti.

Gitti.

Bogdan, beni terk etti.

Katılırcasına ağlamaya başladım.

Mark’ı aradım. Onunla olamayacağımı söyledim.

Mark ne kadar uğraşsada, ikna etmeye çalışsa da, hayır de-
dim. İstemiyorum. Yapamam. Üzgünüm.

Saatlerce ağladım.

Telefon çaldı.

Mark’tı.

Nefes nefese haykırdı. “Kırdı! Burnumu kırdı!”

“Kim kırdı?”

“Bogdan burnumu kırdı.”

Kapının sesini duydum.

İçeri üstü başı dağılmış bir halde girdi.

Telefon elimden düştü.

Kapıya koştum.

“N’aptın sen?”

“Senin için savaştım!”

O sabahın üzerine günlerce konuştuk. Evliliğimizi, ailemizi, çocukluğumuzu, yaşadıklarımızı... Ellerimizi kenetledik. Evlilikten, aşktan öteydi...

Sanki ruhsal bir kontrattı bizimkisi. Sanki birbirine verilmiş sözlerdi...

İşten ayrıldım.

Yeni bir işe girdim.

Saçlarımı kestirdim.

Ve saçlarımı boyattım!

Ayrılık çatışmasının tamir fazında saçlarımı boyattım.

Ve hastanelik oldum.

Bunu yaşadığımda yirmi altı yaşındaydım.

On altı yaşında lisedeyken, ilk aşkım tarafından aldatıldım ve çok derin bir ayrılık acısı yaşadım.

Ne yaptım tahmin edin.

Saçlarımı kestirdim.

Saçlarımı ilk kez boyattım.

Altı yaşında ailem, beni Kayseri'den İzmir'e getirip, babaanneme bırakmışdı. İlk kez ayrıldım onlardan. Söz verdikleri tarihte dönmediler. Aynı yaz suçiçeği geçirdim. Aynı yaz bitlendim. Babaannem saçlarıma gaz sürmüştü, bitlerin kökünü kurutmak için. Başa çıkamayınca da saçlarımı kestirdi.

Annemin ve babamın beni bırakıp gitmesi, benim için ihanetti. Bir terk edilişti.

Gilbert anlatırken beynim tüm bu travmaları hatırladı, kâğıda döktü, yanımdaki doktor arkadaşla anlattım.

Fark ettiğim çok önemli bir şey oldu.

Aslında o gün, Bogdan'ın tepkisi, desteği ve bilgeliği sayesinde bir pattern kırmıştım.

Bulduğum bağlantıyı anneme anlattım. Bana dedi ki; “Aynı yaşlarda babanla bir ayrılık yaşadık. Ve çalıştığım okuldaki edebiyat bölüm başkanı bana âşık oldu. Evlenme teklif etti. Ben de çok yalnız ve kimsesiz hissediyordum. Âşık olduğumu sandım. Sen de aynı yaşta aynı şeyi yaşadın.”

Annemle uzun uzun konuştuk o gün. Bilmediğim ne çok şey vardı. Bağlantısını kuramadığım.

Uzun uzun geçmiş hayatlara bakmaya gerek yoktu. Şimdiki hayatımın da yüzlerce geçmiş hayata benzer anısı vardı, çocukluk yaralarım ve annemin, babamın çocukluk yaraları vardı. Hepsi benim beynimde sanki ben yaşamışım gibi kayıtlıydı.

Beynim, tanrılarım olan annemin ve babamın yaşadıklarını ben yaşamışım gibi kaydedip onların kaderlerini, benzerini bana yaşıyordu. Onların kayıtlarını beynim tekrar ediyordu. Ta ki fark edip, bağlantıyı görüp, anlayıp, o anki duyguyu bulup, döngüyü kırana kadar.

Varşova’daki bu farkındalığın üzerinden beş sene geçti. Defalarca saçlarımı boyattım. Sonsuz şükür ve hamt olsun ki acil servise uğramak zorunda kalmadan. Hatta kaşıntı dahi duymadan.

Peki alerjinin bana öğretisi neydi? Bu da regresyonun konusuydu.

Aslında yalnız hissettiğinizde, en karanlık kuyunun içine düştüğünüzü sandığınız anda bile, size uzanan bir el var!

Kurtarıcıya ihtiyacımız yok. İçimizdeki ilahi güce sarılmak ve inanmak, özgürlüğümüzün tek yolu.

Yalnız değilsin. Hem de asla!

Köklerimin Gölgesinde

Sadece üç gün için gittiğim Varşova’da, sekizinci günümdeydim Recall Healing eğitiminin ilk modülünden sonra Gilbert’in diğer haftalar için programladığı tüm eğitimlere katılma kararı almıştım.

İçsel değişimimi fiziksel hissettiğim bir süreçti. Biliyordum ki, sadece kendim için bulunmuyordum o kütüphanede.

Bert Hellinger’in aile diziminde ve seanslarında hiçbir şeyin benimle başlamadığını biliyordum. Köklerimle bağlantıda olduğumu, onların kaderlerinin ve yaşam döngülerinin bilinçaltıma yerleştiğini, onlara ait yüklerin de benim omuzlarımda olduğunu defalarca okumuş, aile dizimlerinde deneyimlemiştim.

Bilmek yetmiyordu.

Daha da derinleşmem o kütüphanede başladı. Aslında benim yaşamım diye savunduğum şeyin ne kadar bana ait olmadığını Varşova’da, Gilbert sayesinde gördüm.

Yağmur damlaları düşmüştü pencereme. Eğitim notlarım, rüyalarım, Gilbert’in gözümüzün önünde yaptığı canlı vaka örnekleri, ertesi günü anne babalardan çocuklarındaki fizyolojik ve ruhsal değişimin geri bildirimi, Gilbert’in “artık birer dedektifsiniz” cümlesinin kulağımdaki yankısı, kaybolmuştum. Ya da tam tersi, otuz yaşından sonra yolumu bulmaya başlamıştım.

Orada, durduğu köşeden beni izliyordu, yüzünde bir tebesümle.

P: Bunların hepsinde senin parmağın var, anlamadığımı sanma.

M: Ne münasebet. İçindeki bilgi açlığını ve merakını bana mal etme. Dönebilirdin geçen hafta, on gün oldu, hâlâ burdasın.

P: Hayatımda ilk kez kimyamın değiştiğini hissediyorum. Sadece benim değil, oradaki herkeste görebiliyorum bu değişimi.

M: Gidebilirdin. Yaşadığın çatışma sonrası salonu terk edebilirdin. Neden kaldın Pınar?

Hayran olduğum Gilbert eğitimin ilk iki günü soluksuz dinlediğim ve ağzından çıkan her cümleyi yazdığım öğretmen, öyle bir azarlamıştı ki beni. Kaçmam için şahane bir bahane yaratmıştı.

İçimdeki meraklı çocuk, her soru fırsatı verildiğinde elini kolu koparcasına kaldırıyor, kendisine sorma hakkı tanındığında yine çocuksu bir heyecan ve coşkuyla araştırıyor ve gelecek cevabı da merakla bekliyordu.

Günün sonuydu, Gilbert on saattir konuları kendinden geçerek anlatmaya devam ediyordu. Sorulara yer verecekti yine. Tüm sınıf en az benim içimdeki çocuk kadar heyecanla el kaldırıyor, sorularını yöneltiyordu.

Yaklaşık altı kişinin sorusunu cevapladıktan sonra benimle göz göze geldi, elim havadaydı yine.

“Yeter!” dedi. Başka soru almıyorum.

Çocuk Pınar hafif buruk indirdi elini.

Gilbert kapanış konuşmasını yaptı. Bir el havaya kalktı. Arkamda oturan doktor hanım bir soru sormak istiyordu. Gilbert, onun sorusuna cevap verdi. Çocuk Pınar tokat yedi, başladı içe-ride söylenmeye.

“Nasıl ya? Benim sorumu geri çevirdi. Reddetti. Benim soruma değer vermedi. Ama nasıl yaparki bunu? Ben de çok önemli bir şey soracaktım. Niye beni kestirip attı?”

Hırçın bir kız çocuğuna dönüştüm. Oturduğum sandalyede yüzümün renkten renge girdiğini hissediyordum. Artık çocuk Pınar, bildiğiniz yaramaz çocuklar gibi kendini yere atmış dövünerek ağlıyordu. Herkes sınıftan çıktı. Gilbert çantasını hazırladı, çıkmak için kapıya yöneldi.

Arkasından bağırdım.

“Haksızlıktı yaptığın. Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Pardon!”

“Benim sorumu reddettin. Benden otuz saniye sonra arkamdaki kadına cevap verdin. Bu beni incitti.”

“Bu seni incitti. Umrumda değil.”

İkinci tokat. Yerde çırpınan çocuk Pınar şaşkın, gözleri yaşlı, sümükleri aka aka ağlarken bir anda durdu yediği tokadın şokuyla.

“Nasıl yani? Umrumda değil mi?”

“Bu bir eğitim Pınar. Sınıfta iki yüz kişi var. Hepsine karşı sorumluluğum var. Her soruna cevap alamazsın. Hissettiğin bu duygu hayal kırıklığı.”

“It’s a conflict!” Bu bir çatışma!

Çatışmayı bul!

Hayal kırıklığın geçecektir.

Sınıfı terk etti.

Nasıl yani?

Öylece kalakaldım.

Ben ve yerdeki sümüklü.

Bu bir çatışma mı?

Çatışmayı çöz duygu geçecektir mi?

Ne dedi şimdi?

Ne bir özür, ne bir teselli, ne bir açıklama.

Bu senin çatışman dedi, bıraktı gitti.

Yağmur damlaları pencereye vurdukça, sanki daha güçleniyordu Mor’un sesi.

M: O gün çocuk Pınar biletini alıp dönebilirdi.

P: Çok yaklaştım, biliyorsun. THY web sitesi bilet almaya çalıştıkça beni sistemden attı.

M: (Bıyıkaltından gülümseyerek) Evet. Orda parmağım olduğunu kabul ediyorum.

P: Şüphesiz.

M: Ama vazgeçmeyebilirdin. İnat edip alabilirdin o bileti.

P: Alabilirdim. Kaçmak olurdu. Yüzleşmek yerine kaçmak ve böylesine kutsal bilgilere haksızlık etmek.

M: Çocukluk olurdu. Yetişkin gibi davrandın. Aferin sana.

Aferini almış çocuk içinde tekrar tekrar duydu öğretmeninin sesini.

Bu senin çatışman Pınar.

Ne demek istemişti?

Buraya neden gelmiştim ben?

İçimdeki hangi güç, beni, Pınar'ı, iki küçük çocuğu eşle, anneye ve bakıcıyla bırakıp son dakika aldığı biletle yağmurlu, sevimsiz ve karanlık bir şehre getirmişti?

Gilbert'in bu senin çatışman diye tokat gibi yüzüme çarptığı şey içimdeki öfke ve isyandı, anlamıştım. Babaya duyduğum gizli isyanımdı.

Eğitimin ilk modülünde anlattı, anne baba tanrılarımızdır. Doğadaki koruyucularımız ve bizi dölleyenlerdir. Bilinçaltım için onlar yaratıcı enerjidir ve otoritedir.

Otorite ile eril figürlerle iletişimim, babamla iletişimimin aynasıdır.

Bu senin çatışman diyerek, yerde tepinen çocuğun hırçınlığının baba kaynaklı olduğunu anlatmaya çalışmıştı bana.

O uçağa binip kaçmak, çatışmayı çözmeyecekti. Bir gün, daha büyük şekilde bir çığ gibi karşıma yeniden çıkacaktı.

Evrenin şifresini çözmek gibiydi Recall Healing'i bilmek ve uygulamak. Yaratımımıza ve yaratıcıya tekrar tekrar hayran olmak gibiydi.

Şifrelerimi çözecektim.

Aynı adamla üç kez nikâh kıymama rağmen, babamın hiçbirine katılmama sebebini, kaynağını çözecektim.

Her kavgada, “Evlatlıktan men ederim seni, mirastan da bir kuruş vermem,” tehditlerinin şifresini çözecektim.

Hayatta en sevdiğiyken, hangi sebeple tekrar tekrar benimle çatıştığını, küstüğünü, bana küserken herkese küsüp yaşamdan elini çektiğini bulacaktım, bulmalıyım.

Babamdı.

Atamdı.

Oğullarımın hayran oldukları dedeleriydi.

Dağımdı.

Biliyordum, dağıma küsersem, dağıma sırtımı dönersem ne eteğinde ne ötesinde nefes alamam.

Çözecektim. Çözmeliydim.

Terapistlik eğitiminin ilk günü, “Çalışmak için bir konu belirleyin,” demişti Gilbert.

Benimkisi belliydi.

Sürekli kısır döngü halinde tekrar eden, babamın bana küsmeleri ve bunun bende hissettirdiği kimsesizlik ve sahipsizlik duygusu. En derininde de babaya öfke duymak. Üç gün, üçerli gruplar halinde, hiç durmadan, heyecanla, kararlılıkla, inançla çalıştık. Eğitim salonunda muhteşem bir enerji vardı.

Bağlantı bulanların heyecanı, kimisinin gözyaşı kimisinin kahkası, şaşkınlığı, sevinci en önemlisi de birlik duygusu.

Belki seksen kişi kaldı terapistlik eğitimine ama seksen ayrı kişi değildik o salonda. Birdik, tektik.

Grup arkadaşlarımızı da evren seçmişti. Kurayla seçildi tüm gruplar.

Benim grubumdaki arkadaşlarımın çalışma konuları alerjiler ve depresyondur. Benimkisiyse baba. Alerji ve depresyon hatırlarsanız uzun yıllar mustarip olduğum konulardı. Onlara

kaynağını bulma yolculuğunda rehberlik ederken, kendi depresyonuma ve alerji çatışmama başka bir katmanda şifa bulacağım-dan emindim.

Öyle de oldu.

Varşova'da üç gün bambaşka yerlere, zamanlara ve boyutlara doğru yol aldım.

Çıktığım bu yolculuğun dönüşü yoktu. O gün ben, kurban, babaya isyan eden, otoriteye kafa tutan, hücrelerinde kin, öfke ve adaletsizlik duygularını barındıran ben, çıktığım bu yolculuktan ben olarak dönmedim.

Kim olmadığını öğrenmek de bir çeşit ölümüş aslında. Her gün ölüp ölüp dirilmek, böyle bir şeymiş aslında. Nasılda tatlıymış içindeki zehrin yavaş yavaş ölmesi. Yerini olanca zarafetiyle yaşama bırakması.

Gürcü Güzeli Ayşe

Varşova'da geçirdiğim eğitimin beni aile sırlarına götüreceğini, en önemlisi beni köklerimle buluşturacağını bilmiyordum. Her şeyi biliyoruz sanırken, aslında hiçbir şey bilmediğimizi her fırsatta çarpıyordu evren suratımıza.

Hikâyemin kahramanları oluştu. Başrolde hep ben vardım. Her karakter öylesine zengin ve eşsizdi ki. Aynı kökler, bambaşka yerlere savrulan dallar, dalların üzerinde yüzlerce yaprak, kimisi çiçek açmış, kimisi yemyeşil, kimi susuz kalmış sararmış, kimi dallarsa meyve vermiş. Bazı dallar kuzeye dönmüş yüzünü, bazıları doğuyla ahbap olmuş. Her biri apayrı yönlere kıvrılmış, ama kökleri bir. Beslendikleri toprak aynı.

Köklerim neresi? Otoriteye isyanım neden? Asiliğim, kurbanlığım, cesaretim, gücüm, güçsüzlüğüm, asaletim, berduşluğum,

yaratıcılığım, beni yücelten veya altüst eden her bir duygu kimlere ait?

Benim hikâyem nerede başlıyor?

Benim evim neresi?

Gürcü güzeli Ayşe'nin torunuyum ben. Batum'lu Ayşe. Haf-talarca utancından düşürmeye çalıştığı en küçük kızı Nilgün'ün kızı Pınar'ım.

Ayşe'yi doğururken öldü anası. Çok kan kaybetti bebeği doğururken. Anasını bir kez bile koklayamadan, sütünün tadını bilmeden doğada tek başına kaldı Ayşe.

Babası, anası öldükten sonra, ablalarını ve ağabeyini başka evlere dağıttı. Terk etti çocuklarını.

Ayşe'ye en büyük ablası Rahime Hanım baktı.

On üç sene dayak yiyerek, annesinin hayalini kurarak, babasını bekleyerek, kimsesiz, savunmasız, korunmasız kıvrılıp yattı Ayşe.

Güzelliği her gün doğan güneşin kızılını kışkandırıyor. Zarafeti tüm mahallelinin dilindeydi.

Ellerinin narinliği, kalbinin cömertliği, hiç bitmek bilmeyen umutları ve hayalleri, ah hele o sesi, kadife, yumuşacık, içinde şefkatin her tonunu barındıran sesi. Rahime gibi değildi Ayşe.

Kırıllandı.

Alaybey'in kül kedisiydi.

Bir prens değildi gelip kurtaran.

Kendinden otuz beş yaş büyük Hamit Akbolat' dı.

Hamit Birinci Dünya Savaşı gazisiydi. Topaldı. Kim ne yap-sındı onu?

Erzurum Hasankaleli Gazi Hamit, Pasinler'den, Birinci Dünya Savaşı sonrası, at arabalarıyla, buzlu yollarda, samanlık-

ların altına gizlediği bacıları komşularıyla, ağabeyiyle göç etmiş Denizli'ye.

İzmir daha ileri görüşlü bir şehir, oraya yerleşelim demiş ağabeyine. Kızlarımız orada daha güvende olur. Daha ılıktır iklimi, daha bereketlidir toprağı. İzmir'de kök salalım demiş.

İzmir'in Alaybey'ine varmışlar.

Rahime ile ahbap olmuş mahallede volta atarken Hamit.

Rahime de masallara nispet yapacak kadar güzelmış.

Rahime'yi, güzelliğine vurulan eşkıyanın biri dağa kaçırmış kocasından ayırıp. Kocasını yitirmiş Rahime. Çocuğu da hiç olmamış.

Ayşe'ye öfke bilenmiş.

Anasının ölümünü de ondan bilmiş.

Besbelli Tanrı'ya da öfkeliymiş Rahime.

Hamit'e vermiş Ayşe'yi. On üç yaşında çocuk haliyle gelin olmuş Gürcü Ayşe.

Annesinin kokusuyla uyumanın hayalini kurarken, babasının yollarını gözlerken, yaşamın tüm günahı sırtına oturmuş Ayşe'nin.

Gelin olmak ne demek onu bile bilmezmiş. Bir adam göstermiş ablası ona. Onunla gidiyorsun demiş. O iyi bir adam. Sana benden daha iyi bakacak.

Gürcü güzeli Ayşe'nin torunuyum ben.

Annesi Behiye Hanım, Ayşe'yi doğururken ölmüş.

Ben, Behiye Hanım'ın en küçük torunu, Can Leo'yu doğururken ölümle dans ettim.

Asaletin, zarafetin, hoşgörünün, hanımlığın, cömertliğin vücut bulmuş haliydi Ayşe. İçimde ona ait, ondan gelen bir hazine

vardı. Ama içimde ona ait, ondan gelen ve taşımaya çalışırken soluksuz kaldığım sırlar ve yaraları da vardı.

Sabah güneşinin nazıyla başucumda durdu Mor.

“Seni anneannene ve ailenin kadınlarına götürme zamanı geldi.”

Her ruhun bir cennet bahçesi vardır. Sana özeldir o bahçe. Sana aittir. Hayatlar arası hayatta, ölümle yeniden doğum arasında zaman geçirirsin orada, dinlenirsin, güçlenirsin, geçmiş hayatını değerlendirir, bir sonrakine hazırlık yaparsın. Yuvadır sana o bahçe. Ruhunun yasemin kokan bahçesidir.

O bahçede çıplak ayak koşuyordu beş yaşındaki Pınar. Şarkılar söylüyor, dans ediyordu. Bazen çimlerin üzerine yatıyor, bazen gökkuşağını kaydırak yapıp kayıyor, bazen de uğurböceklerini avucunun içine doldurup onlara masallar anlatıyordu. Rengârenkti Pınar'ın dünyası.

Bahçe kapısı açıldı. Gürcü güzeli Ayşe girdi içeri. Hayranlıkla, sonsuz bir sevgiyle izliyordu Pınar'ı. Nilgün'ünün Pınar'ı. Zamanı gelmişti. Onca yük, ağır geliyordu artık Pınar'a.

On altıncı kattan beline kadar sarkarken haber uçmuştu Ayşe'ye. Sadece Ayşe'ye değil, köklerimin tüm dişi kahramanlarına.

Ruhsal âlemde atalarımız haberdardır dünyanın gündeminde. Hele sevdikleri, ruh aileleriyle ilgili kadersel veya plana aykırı gelişmeler oluyorsa mutlaka bilgilendirilirler. Zaman zaman rüyalarda gelir ziyaret eder, ilahi rehberlik eder, bizi yine yolumuza sokmanın yolunu araştırırlar.

Bazense tüm çabalarına rağmen üç maymunu oynamaya devam eder ruh. Ego galip gelmiş, ruhu yutmuştur. Ama bizden hiç vazgeçmez atalarımız. Bizim tekamül yolculuğunda deneyimlediğimiz her bir şükür ve iyi ki duygusu, onların yaralarına da şifa olur.

Öylesine güzeldi ki Ayşe. Bembeyaz entarisi, simsiyah küt saçları, kömür gözleri, al al gamzeleri, uzun ince parmakları, zarif elleri, pembe aurasıyla, bahçeye girdiği an onu fark etti küçük kız.

Uzandığı çimlerden doğruldu, yavaşça ayağa kalktı, yüzünü Ayşe'ye döndü. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, içine çekti Ayşe'nin kokusunu.

Hayattayken bir kez kucağına alabildi Ayşe, Pınar'ı. Ama o cennet kokusunu hiç unutmadı Pınar. Koştı. Beline sarıldı. Ağlıyordu. Gözyaşları entarisini ıslattı Ayşe'nin. Zararı yoktu. Kendi gözyaşları da aktı o entariye.

A: Benim güzel kızım.

P: Çok acıyor, anneanne.

A: Biliyorum kızım, biliyorum. O yüzden geldim.

P: Nefes alamıyorum.

A: Alacaksın.

P: Dik duramıyorum bazen. Yere çöküyorum.

A: Ziyarı yok. En fazla bacağıın kırılır. Ama korkma kaynar yine. Daha güçlü kalkarsın ayağa.

P: Çok ağır geliyor hayatın yükleri.

A: Ah benim güzel Pınar'ım. Yaşam Pınar'ım. Sevgi Pınar'ım. Hayat değil yükleri omzumuza bindiren insan.

P: Ben insanlığı beceremiyorum anneanne.

A: Benden daha hünerli olduğunu görüyorum. Hem sen Gürcü Ayşe'nin torunusun. Biz insanlığımızla ün saldık. İnsan

sevgimizle. İnsana verdiğimiz saygı ve değerle. Ama insana verdiğin, ele verdiğin değeri, kendine de verme zamanı geldi benim güzel kızım. Hadi sana kim olmadığını anlatayım. Dinledikçe anlayacak, fark ettikçe kendi yaşamına izdüşümlerini görecektir, gördükçe özgürleşeceksin. Yeterki görmek iste. Yeter ki anlamak iste. Yeterki gönül gözünü aç. Küçücüküm evlendiğimde. Çocuk gelin diye gazete ve haberlerde okuyorsunuz ya hani. O ben-dim. Tecavüze uğradığın hayatları arıyorsun ya hani, şifalandır-mak için, özellikle çocukken ırzına geçilen hayatlar. Çok uzak-lara bakmana gerek yok benim güzel kızım. Babam yaşındaydı deden. Düşünsene. On üç yaşındayım. Henüz âdet görmemişim. Merhametliydi bey. Bekledi ki on beşıme geleyim. Ama yan yana uyuduk. Ben annemi özlerken, yabancı bir adamın kokusuyla uyudum.

Çoğu geceler uyuyamadım.

Ürkek.

Korkak.

Beni öldürür mü?

Beni incitir mi?

Beni bırakır mı?

Beni hor görür mü?

Bu adam bana ne yapacak diye bekledim her gün.

Her birliktelik ıstıraplıydı. Ben kadınlık nedir bilmedim.

Kadın olmak hizmet etmektir.

Kadın olmak saygılı durmaktır.

Kadın olmak susmaktır.

Kadın olmak boyun eğmektir.

İlk bebeğim doğdu. Mebrure. Kız olduğu için yüreğim sız-ladı. Kaderi bana benzemesin dedim. Hemen ardından ikinciye

gebe kaldım. Mehpare geldi. Yine bir kızım oldu. Ancak annemi gördüm Mehpare'yi doğururken. Anneciğim beni yanına al dedim. Meğer çok kan kaybetmişim, sınırdayken Behiye Hanım gelmiş ve, "Daha zamanı değil, Ayşe!" demiş. Annene kavuşmanın hasretiyle yanarken, ölümün kapısının yüzüne kapanmasının ne demek olduğunu çok iyi bilirim.

Tıpkı senin gibi ben de isyan ettim yavrum ölmediğime. Çok kan kaybettim ya hani. Hamit, Mebrure'yi Rahime ablama verdi. Ben toparlanana kadar baksın diye. Bir ay geçmedi, "Git al kızı. Çok özledim, bey," dedim.

Ertesi sabah gitti. Akşam kolları boş, boynu bükük geldi. Rahime demiş ki, "Ayşe çok genç. Bak bir kızı daha oldu. Daha çok çocuğunuz olur. Ama benim çocuğum olmuyor. Ne olur bana bırakın bunu da. Ben büyüteyim. Bana yoldaşlık etsin. Nasılsa aynı mahalledeyiz. Görürsünüz her gün. Benimle kalsın."

Deden, Rahime ablama, beni ona verdiği için minnet duyduğundan, "Peki!" demiş yüreği sızlaya sızlaya.

P: Ama nasıl olur? Bu haksızlık! Eşya değil ki bu! İnsan! Evlat! Çocuk! Nasıl yapar bunu?

A: Ben de aynı feryatları ettim gece gündüz. Gözyaşım dinmedi. Dedeni de ablamı da hiç affetmedim. Evladım bana bir kere bile anne demedi. Mebrure, beni asla affedemedi. Kabul edemedi. Onun için yeteri kadar savaşımadığımı düşündü. Ondan vazgeçtiğimi düşündü. Ama ben ondan bir kez olsun vazgeçmedim!

P: Dedem? O nasıl devam edebildi bu yükte?

A: O da üzgündü. Pişmandı. Suçlu hissetti hep. Ama olan olmuştu. Kızı ona da bir kez olsun baba demedi. Kızının düğününde babası gibi değil teyzesinin kocası kimliğiyle durdu. Kızı

isini asla kabul etmedi. Mebrure hepimize öfkeliydi. Tanrı'ya öfkeliydi. "Bir ben mi fazla geldim size?" derdi.

P: Ben de babama öfkeliyim. Babam da benim düğünüme gelmedi. Ben istemedim gelmesini. Beni ne zaman hayal kırıklığına uğratsa, "Bir ben mi sana fazlayım," dedim hep. Her zaman bana ihanet ettiğini düşündüm. Erkeklerle, yaşama olan güvenim hep sarsıldı babamla.

A: Mebrure'nin acısı bu Pınar! O da hep kızgındı. Kızgındı. Güvenmedi, güvenemedi. Kanatları henüz bebekken kırılmıştı. Ve hep sustu. Küstü. Babaya, anneye. Kardeşlerine, "Ben sizin ablanız değilim," dedi.

P: Mehpare?

A: Onun için de zordu. Benim hırçınlığım, sessiz çılgınlıklarım, edemediğim kavgam, öfkem, evlat hasretim. Hep onun omuzlarına yerleşti. Benim edemediğim kavgaları etti. Mebrure'yle de hep çatıştı. Ben onun hasretiyle kör olmuşken, bana ihtiyacı olan bir yavruyu daha annesizlikle baş başa bıraktım. O da anne sevgisinden mahrum kaldı. Benim bir parçam Mebrure ile gitmişti.

P: Tıpkı benim Can Leo'ya yaptığım gibi. Rahmimin alınmasını bebeğimin kaybı gibi hissedip Can Leo'yu görmedim.

A: Tıpkı benim Mehpare'yi görmediğim gibi.

Ağlamaya başladım yine. Tepine tepine ağladı beş yaşındaki çocuk Pınar. Sanki dedesinin Rahime'ye verdiği çocuk kendisiydi. Annesinden ayrı uyumak zorunda kalan, annesinden koparılan, doğada tek başına bırakılan Mebrure.

A: Sakin ol, benim güzel kızım. Sakin ol!

Duymuyordu Pınar. Çıldırılmış gibiydi. İçinde bulunduğu cennet bahçesi, adeta alev alev yanan, yakan cehenneme dönüşmüştü.

İsyanı Tanrı'yaydı!

Ama bu kendi isyanı değildi sadece!

Doğumda ölen Behiye'nin,

Çocuk gelin Ayşe'nin,

Evladından koparılan Ayşe'nin,

Annesinin kokusundan mahrum bırakılan Mevrure'nin,

Annesine kızgın Mehpare'nin,

Babasına kızgın Ayşe'nin, Rahime'nin, Mevrure'nin, Mehpare'nin, Pınar'ın isyanıydı!

Babaya öfkenin, Tanrı'ya öfkenin lavlarıydı cenneti cehennem yapan!

Attığı çığlıkların arasından yumuşacık sesini duydum annememin.

A: Rahmini aldırarak hepimizin isyanını dindireceğini sandın benim güzel kızım. Sisteminden Rahime'yi çıkararak hepimizin acısı biter sandın.

Oysaki acının tek merhemi var...

O da sevgi!

Sevgiyi almaya kapalıysa yüreğinin kapıları, ne kadar çırpınırsa çırpınsın sevgili ulaşamaz sevdiğine, kapıdan geri döner boynu bükük.

Ne kadar yaralıysa yürek, merhem çamur olur akar gider.

Ne kadar inatçıysa yürek, daha da siyahına bular çamuru, yıkanır bir güzel. Ve kutsal su bile ağırtamaz çamura batmış kalbi.

Hele bir de şımarık bir çocuk yüreğiye; oyuna küsmüş, kendine küsmüş, babasına, atasına küsmüş, hatta neye küstüğünü bile hatırlamayan, kulağı çekilesi bir çocuksa, sabır köprüsü kurmak gerekir, erişebilmek için, tutabilmek için ucundan.

Bazen bir ordu çıkaramaz sizi küsler diyarından, bazense bir kelebek kanat çırpır, kuleden iniverirsiniz barış köyüne.

Siz istemezseniz eğer, kimse dokunamaz yüreğinize.

Bazen acınız tatlı gelir.

O acıyla varoluşunuzu mühürlersiniz.

Acı kimliğiniz olur.

Kostümünüz olur.

İpekten entari gibi geçiriverirsiniz üzerinize.

Alışırınız.

Hayatta kalırsınız o acıyla.

Canınız çok acırsa, içiniz daha da, daha da kanarsa, acıdan öyle bir güçlenirsiniz ki, acı sizin gerçeğiniz haline gelir.

Ömür biçersiniz kendinize, pazarlık edersiniz kaderle, haydi dersiniz, son altı ay olsun, altı ay sonra yok olup gideyim, altı ay sonra hâlâ oradasınızdır, acınızla koyun koyuna hasta yatağınızda kıvrılmış, öylece beklersiniz, gelen giden yok.

Cehenneminizi yaratırsınız zihninizle. Acıdan oyuncular inşa edersiniz. Sizden daha acılı, daha yaralı. Zenginleşir acınız.

Ne zavallıyım, ne çok acı çekiyorum, kimse beni anlamıyor, yapayalnızım, en çok ben acı çekiyorum diye bir yarışa girersiniz, kibirlenirsiniz acınızın, yalnızlığın soğukluğuyla.

Sevgi merhemdir, sen seni var eden acına veda etme kararı verdiğin o an merhem olur ancak...

Bir el uzandı yerde tepeşen çocuğa. Başını kaldırdı. Kalabalıktı.

Siyah beyaz kadınlar duruyordu karşısında.

Anneanne, Mebrure Anne, Rahime Anne, Behiye Anne, Zehra Anne, Mehpare Anne, Nilgün Anne, Hesna Anne, Halise Anne, Halime Anne, Necmiye Anne, Gülseren Anne... Fatma Anne, Hatice Anne, Meryem Anne.

Kadın duruyordu karşısında.

Anne duruyordu, anne.

Ata anneler.

Çocuğu kaldırdılar yerden. Üzerindeki entariyi çıkardılar. Çırılçıplak soydular. Yıkamaya başladılar. Çamur aktı bacaklarından. Nasılda kirlenmişti. Yıkadılar. Sabırla. Türküyle. Duayla. Tebessümle. Şefkatle. Sevgiyle yıkadılar.

Rahime: O kadar biliyordum Pınar.

Behiye: O kadar biliyorduk kızım.

Meryem Anne uzandı Rahime'nin bebekliğine, annesi Behiye Hanım'ın kollarına bıraktı.

Yetişkin Rahime yeni doğan Ayşe'yi aldı. Onu da Behiye Hanım'ın kalbinin üzerine koydu.

Behiye Hanım can verdiği yataktan doğruldu, doğumu sırasında can çekişen Ayşe'nin başında birleştirdi ellerini, kokladı saçlarından, kundakta yatan Mehpare'yi ve masanın altına gizlenen Mebrure'yi kucaklayıp Ayşe'nin koynuna kattı cennet kokularını içine çekerek...

On üç yaşında Hamit'e verilen Ayşe, en asi, en küskün, en öfkeli oydu... Bana ne kadar tanıdıktı küskünlüğü.

Erkeklerle. Babaya. Tanrı'ya küstü.

Yaklaştım, dizlerimin üzerine durdum ve boğazımdaki yumruya rağmen, dedim ki: “Özür dilerim.”

İçimde Hamit de var, Rahime de. Onlar adına özür dilerim.

Ama bak onun gözlerine (Hamit'i göstererek), “Gözlerinde şefkat ve sevgi saklı. Senin için en doğru erkek o. Senin yazın o. O iyi bir adam. Ben, onun torunu olduğum için gurur duyuyorum.”

Seni ve dedemi bir araya getiren güce şükürler olsun, anneanne. Sizi bir araya getiren güce hamt olsun. Kaderine saygı duyuyorum.

Ayşe başını kaldırdı, gözlerime baktı derin derin.

Kaderinle barışırsan, belki benim için de, kız çocukları için de bir umut olur. Annem de barışır belki. Bakarsın, ben de barışırim. Sana ihtiyacım var. Ne olur kalk hadi!

Siyah beyaz Ayşe renklenmeye başladı. Pembe, yeşil, mor, turkuvaz, altın sarısı, lacivert, gümüş, turuncu, kırmızı. Renkleniyordu bahçe.

Ayağa kalktı, tüm annelerin elinden tuttu, benim ve çocuk Pınar'ın etrafında çember oldular. Yüreğinin kapılarını bir açarsan o sevgiye, tüm yaraların iyileşir. Baktığın, gördüğün her yer cennetin olur. Her birine teşekkür ettim. Yüzümü Mor'a çevirdim.

Elini uzattı, tuttum.

Hissettiğim sevginin ve huzurun tarifi yoktu.

Selanikli Koca Çınar

İstanbul Atatürk Havalimanı'na indiğimde hâlâ içimdeydi hissettiğim huzur. Merak ediyordum izdüşümlerini. Bilinmezliğin ürkütmediği nadir anlardandı.

Varşova'da yeni bir kontrata imza atmıştım ruhsal boyutta. Eğer ben bu topraklara doğmuşsam ve bu topraklara bir sorumluluğum, hizmet sözüm varsa, bana öğretilen ya da hatırlatılan, Recall Healing Sistemi, mutlaka bu topraklara girmeliydi. Bu topraklarda öğretilmeliydi. Benim gibi hayatlarını ruhumuzu, bilinçaltımızı, beynimizi anlamaya adanmış diğer uzman arkadaşlara, tıp dünyasına, alternatif tıpcılara ulaşmalıydı. Nasılını Mor'a ve ortaklarına bırakacak kadar biliyordum artık. Ben yalnızca niyetimi koydum kalbime.

Babamla çalışmıştım ya hani Varşova'da. Babama doğru çıktığım yolculuk öyle derin sulara davet etti ki beni. Girmekten

çekinmedim, boğulmayacaktım, emindim. Bana uzanan bir el her zaman olacaktı. Yalnız değildik bu yolda.

Yalnızlık nasıl da kurnaz bir illüzyondu. Nasıl da bıyıkaltından gülüyordu. Meydan okunulması bir duyguydu yalnızlık. Kendinizle çalışırken, farkındalığınızı daha yüksek bir mertebeye taşımaya niyet ederken, yalnızlık duygunuza meydan okumamışsanız, navigasyon sizi yanlış sokağa sokabiliyor, çıkmaz sokağa götürebiliyordu.

Geri dönüp, soluklanıp, yüreğinizin pusulasına sığınmak en güvenlisi, o pusula hiç yanılmıyor. Ulaştığınız yerde belki alışık olduğunuz yüzlere rastlayamıyor, paniğe kapılıyorsunuz. Hele bir sakın. Orada da tırmandığınız dağda size eşlik edecek yeni yoldaşlar oluyor, ipleri, çakıları, su mataralarıyla yanlarında.

Babam... Ayşe gibi küs bir çocuk barındırıyordu içinde. Bana değildi küskünlüğü. Bunu anladığımda çamur kalbimi terk etmiş, yerini sonsuz bitmek tükenmek bilmeyen bir sevgi ve şefkate bırakmıştı.

Onca senenin öfkesinin DNA'mı bu kadar çabuk terk etmesi normal miydi? Peki ben barışınca babamla, çocuk Zühtü de barışabilecek miydi babasıyla?

Ben bunları düşünürken, henüz yeni açtığım telefon çalmaya başladı. Pasaport kontrolünün kalabalığının tam ortasına düşürdüm telefonumu. Ellerim titredi. Arayan babamdı.

Eğildim. Telefona uzandım yavaşça. Ellerim hâlâ titriyordu. Niye şaşıırıyordum ki? Enerjiye, kuantum fiziğine, Recall Healing'e, beynin ve beyinden beyine, kalpten kalbe kurduğumuz iletişime bu denli güçlü inanan zihnim, EGO'm nasıl da hâlâ şaşıırıyor, "Yok artık!" diyordu.

“Kızım merhaba.”

“Merhaba.”

“Nasılsın?”

“İyi baba. Sen?”

“Ben iyi değilim kızım. Seni çok özledim. Çok üzüldüm. Bu küslük son bulsun artık. Sen, benim en büyük aşkımsın. Sevgililer günümüz kutlu olsun. Lütfen kabul et özürümü.”

“Olur mu baba? Estağfurullah. Asıl ben özür dilerim. Ben de seni çok seviyorum.”

Gözyaşları öylece ıslattı yüzümü. Sıcacıktı. Baba sevgisi. Baba sesi. Baba. Sıcacıktı.

Bir çatışma, anne kız, anne oğul, baba kız, karıkoca iki dost, öğretmen öğrenci çatışması. Bir iç savaş. Soğuk. Çözemediğiniz, anlam veremediğiniz, ilişkilerdeki zor sınavlarınız. Kızmak, küsmek, arkanı dönmek öyle kolay ki, peki ya anlamaya çalışmak?

Sizce de tuhaf değil mi? Aynı adamla üç farklı günde, üç nikâh kıydık, üç farklı tören. Birinde uçak bileti bile eline verilen babam gelmedi!

Tuhaf değil mi? En ufak kavgada beni evlatlıktan reddetti. Kovdu. Terk etti.

Bunun tekrar tekrar yaşanması tesadüf mü sizce?

Bir savaşın sonucunu ve barış şifresini savaşın ilk başladığı ana gitmeden çözemezsiniz.

“Baba çatışmanı çöz Pınar!” dedi Gilbert sınıftan çıkarken. “Derdin benimle veya öğretmenlerinle, doktorlarla değil! Baba çatışmanı çöz! Sherlock Holmes yolculuğunda iyi şanslar.”

Nereden başlasam? Baba kız? Nereden geliyor? Kaynağı neler uzanıyor?

Öyle derin ve uzun bir yoldu ki... Kabul etmeliyim, ürktüm. Hatta korkudan titredim.

Sırlar sandığını açmıştık bir kere, bakalım içinden ne hazineler çıkacaktı.

Kurtuluş Savaşı öncesi anası ve kız kardeşiyle İzmir'in Göztepe'sine sığınmış dokuz yaşındaki derin mavi gözlü Yusuf. Mustafa Kemal gibi Selanik'ten çıkmamış. Oranın topraklarında yaşamış dokuz yaşına kadar. Babasını kaybetmiş çocuk yaşta. Çocuk haliyle evin babası olmuş.

Ceplerinde bir avuç Selanik toprağıyla gelmiş Yusuf. Nasıl da civan, nasıl da selviymiş. Bir ortama girdiğinde dönüp bakarlarmış Yusuf'a. Yaşından büyükmüş boyu. Büyük işlere kalkışmak kaderinde yazılmış.

Toprağından, evinden, babasından olmuş. İki kadını ve çantasını sırtlamış. Çalışmak, ekmek bulmak ona kalmış.

Annesi Halise Sultan, zarafetini ve asaletini giyinip, gelmiş İzmir'e iki evladiyla. İki kocasını da yitirmiş savaşta. İki yetimle, yapayalnız, kimsesiz gelmiş Göztepe'ye.

Önce bir demirci ustasının yanında çalışmaya başlamış Yusuf. Sırtları yara olmuş demir taşımaktan. Yorgunluk nedir bilmezmiş. Anasının gözünün içine bakarmış. Halise Hanım gülmezmiş hiç. Tebessüm de etmezmiş. Ama dimdikmiş her zaman. Hep Rumca konuşmuş oğluyla. Yusuf da hep dinlemiş, saymış anasını. Mola almak nedir bilmemiş.

Büyümüş, delikanlı olmuş Yusuf. İnşaatlarda çalışmaya başlamış. Mühendislerle çizimler yapmış. Kendi elleriyle gece gündüz, uyumadan anasına aklınca saray yapmış.

Şiir gibi adam olmuş Yusuf, ona hayır diyebilecek bir kız yokmuş mahallede. Herkes dua edermiş, adaklar adarmış Yusuf'a varabilmek için. Ama Yusuf'un gözü anasından ve kardeşinden başka kadın görmezmiş. Çalışırmış sadece. Eğlence bilmemiş. Oyun bilmemiş. Sokaklar avlanacak orman olmuş Yusuf'a, ne yapıp edip topraklanacak, yuvalanacak, anasına kardeşine bir kale yapacakmış.

İnşaatlarda yatmış. Yusuf Kalfa olmuş. Bilirkişi olmuş. Göztepe'nin en sayılan, en sevilen adamlarından olmuş. İzmir Fuarı'na paraşüt kulesi dikmiş, Alsancak'ı, Karşıyaka'yı iskeleyle süslemiş. İmzasını atmaya başlamış şehre.

Zaman zaman kâbuslu gecelerde üşümüş Yusuf Kalfa. İzmir'in temmuz sıcağında bile sırtında alçı taşımış. Sonra bir gün Alaybey'li Zehra'yı görmüş Hatay Caddesi'nde. Kendisinin güzelliği neymiş ki Zehra'nın yanında. Dudak ısırtır mı bir kadın bir adama, kürek çektirir mi Göztepe'den Karşıyaka'ya? Zehra'ya aşkından, beş dakika için, sadece beş dakika görebilmek için, Göztepe'den yağmur soğuk demeden, fırtınaya meydan okuyarak kürek çekermiş Yusuf.

Hayattan ilk kez kendisi için bir şey istemiş Yusuf. Zehra'yı istemiş.

Giritli Zehra. Gümüş yeşil gözleri, bembeyaz teni ve ince uzun endamıyla tüm Karşıyaka'nın hayali olmuş. Ama Giritli Zehra kaderini Selanikli Koca Çınar'ın gözlerinde görmüş. Yusuf camına her taş attığında, kalbi yerinden çıkacak gibi olurmuş. Yusuf dualarını süslemiş Zehra'nın. Duaları kabul olmuş da, Yusuf'a varmış Zehra. Göztepe'ye gelin gitmiş.

Yusuf gözünden sakınmış Zehra'yı. Güneşten, denizden kıskanmış. Kapı önüne bile çıkmasına izin vermemiş. Ne fırının

yolunu, ne de ekmek almayı öğrenememiş Zehra. Korkarmış Yusuf'un hiddetinden.

Bir de Halise Hanım olmuş hep evin hanımı. Evlenene kadar görümcesi Necmiye Hanım da kuması. Zehra evinin de erkeğinin de sultanı, kraliçe arısı olamamış. İnşaatdan dönen Yusuf hep önce anasına helallik almaya sonra karısının yanına gidermiş. Bazı geceler Halise Hanım geç geldi bahanesiyle salmazmış Yusuf'u Zehra'nın yanına. Zehra, beyinin geldiğinden habersiz sabaha kadar pencere önünde beklermiş.

Gebe kalmış Zehra. Nasıl da heyecanlı. Nasıl da mutlu. Nasıl da gururlu. Bir oğlan vermiş beyine. Adını Zühtü koymuş.

Lohusa yatağında bir gün, komşular tebriğe gelmiş. Oda kalabalık. Halise Hanım her zamanki asaletiyle karşılıyor gelenleri. İlk torun diyor, maşallah, erkek!

Biri Zehra'nın kulağına eğiliyor, fısıldıyor, "Ne ilki ayol? Kızı var adamın. Bilmiyor sanki."

Zehra siyah beyaz görüyor odayı, insanları. Kulakları salt uğultu duyuyor. Anlamıyor. Anlam veremiyor. Nasıl diyor? Yalan, diyor. Halise Hanım konuyu değiştiriyor.

Akşam beyi gelecek eve. Zehra'nın sütü kesiliyor. Memeleri sızlıyor acıyla. Kalbi sızlıyor. Korka çekine soruyor Yusuf Kalfa'ya. İnkâr ediyor Yusuf. "Kıskanıyorlar Zehra," diyor. Seni beni çekemiyorlar. "Yusuf, eğer o kız senin kızınsa, asla nüfusuna geçmeyecek. Asla sana baba demeyecek. Asla çocuklarımız bunu öğrenmeyecek. O kızın nikâhına, düğününe asla gitmeyeceksin. Sırtında taşıdığın alçıların tozunu bile almayacak. Yoksa giderim," diyor. "Zühtü'yü de alır giderim," diyor.

Aslını hiç öğrenemiyor Zehra. Yusuf hiç anlatmıyor. Belki de anlatamıyor. Ama konu komşunun hikâyesi yeteri kadar Zehra'nın yemeğine sinek oluyor.

Yusuf Kalfa'yı yetiştiren demirci ustası alkolikmiş. Akşam olmadan sızarmış. Yusuf daha on altı, on yedi yaşlarında. Allah'ım bu nasıl bir sanat dedirtecek kadar yakışıklı. Ustanın karısı için için istemiş Yusuf'u. Senelerdir beyi elini sürmeden sızıyor. Saçını bile okşamıyor. Yusuf'un ilk kadını olmuş. İstemeye istemeye. Vicdan azabı, utancı olmuş. Zehra'ya gönlünü kaptırınca da Yusuf, son kez demiş, son kez benim olacaksın. O gece gebe kalmış Yusuf'un kızına.

Zehra, kızı büyürken hep izlemiş. Seneler sonra için için ağlayarak anlatmış yeğenine, "Boya posa baksana, aynı Yusuf!" demiş.

Aslını hiç bilmemiş Zehra. Hiç dinleyememiş Yusuf'un ağzından. Kadınmış ama. Hisliymiş. Hissedermiş.

Yusuf sözünü tutmuş. Kız demirciyi babası bilmiş. Tüm mahalleli gitmiş nikâhına, dedem kapıdan bile bakmamış. Koca Çınar'ın lacivert gözlerine bakıp bizzat Mustafa Kemal'in kendisinin verdiği "Boylu" soyadını asla nüfusunda görememiş bu kız. Babasıyla hiç iletişim kuramamış. Zehra'nın ahdı yıkılmaz bir duvarmış.

Sarsılmıştım. Eğer doğruysa benim bir halam vardı. Yusuf Boylu'nun bir kızı vardı. Zühtü Boylu'nun projesinde, anne karnı döneminde ve doğumundan sonra evde annesinin babasına verdirdiği yemin vardı. Zühtü bebeğin bilinçaltında, kız çocukları mirastan pay alamaz, kız çocukları kendi soy ismini taşıyamaz ve kız çocuğunun düğününe baba gidemez vardı.

Zühtü Boylu anasının ahdına rağmen nasıl gidebilirdi kendi kızının düğününe? Nasıl barışabilirdi onunla? Nasıl mirasına ortak edebilirdi?

Baba kız çatışması deyip geçmeyin. Sandığınızdan çok daha derin olabilir yaranız. İltihabı öldürücü olabilir. Yüzleşmek, iltihabı akıtmak, yarayı temizlemek ve yine dikmek gerekir. Nakış işler gibi şefkatle, sabırla, özenle...

Babam hiç bilmedi Varşova'da bana ne olduğunu, babam hep habersizdi eğitimlerde, çalışmalarda kurduğum bağlantılardan, çalıştığım konulardan.

O telefondan sonra babam bana bir kere bile küsmedi, bir kez olsun miras konusu tehdit unsuru olmadı, hatta yalvardı ölmeden avukata gidelim ve ne var ne yoksa ağabeyimle bölüştürsün bize diye. Allah gecinden versin diye azarladık hep, onun babalığıydı bize en büyük hazine ve miras, bir tebessümüydü. Koca Çınar Yusuf Kalfa'nın oğluydu o. Emanetti.

Bir gün babam dedi ki, "Kızım, sen 2011 senesinden beri bir şeylerle uğraşıyorsun garip garip. Sana iyi geliyor diye karışmıyorum, yorum yapmıyorum, sormuyorum da. Ama kızım özellikle son üç senedir, sen bir şeyler yapıyorsun, benim hayatım iyileşiyor, zenginleşiyorum, daha sağlıklı ve mutlu oluyorum. Hele bir de ben geleyim şu Recall mu ne Healing'ine, tanışayım şu doktor adamla. Bir öğreneyim artık ne yapıyor benim kızım."

Babam ilk kez bir eğitimimize katılmıştı. Yüz otuz kişi bir sınıfta en ön sırada oturmuş açılış konuşmasını dinliyordu duyduğu gururdan hüngür hüngür ağlıyordu.

Arkada, en arkada, hemen Mor'un yanında, dimdik durup izliyordu. Selanik'li Koca Çınar Yusuf Boylu. Gururla. Işıkla. Şükürle.

Kader Sandıklarımız

Güneşi selamladım. Hâlâ matımın üzerindeyim. Sessiz. Güneşin ilk ışıkları yüzümü okşuyor. Hafif meltemin sesi, en güzel besteyi dinlemek gibi toprak anayı dinlemek.

Avuçlarımda toprak, burnumda lavanta kokusu, içeriden yeni uyanan Can Leo'mun sesi. Gözlerim kapalı hâlâ.

Ruhumla baş başayım.

Ellerimi kalbimde birleştiriyorum.

Şükrediyorum.

Gilbert gelmeyi kabul etti. Türkiye'ye, terapistlere, hekimlere, anne ve babalara, ilgilenen herkese Recall Healing eğitimini vermeyi kabul etti.

Şükürler olsun.

M: Nedir seni tedirgin eden Pınar?

P: Korkuyorum. Mahcup olmaktan. Başaramamaktan.

M: İşte çuvallamanın ünlü tarifi, felakete götürecek şüphesiz. Korku! Brrrrr.

P: Lütfen. Gerçekten korkuyorum.

M: (Ciddi bir yüz ifadesiyle) Ah be Koca Çınar'ın torunu, ölümle burun buruna gelmiş, ölüme çelme takmış bir asisin sen! Korkun yersiz.

P: Ya başaramazsam? Ya duyuramazsam? Ya yirmi beş kişiyi toplayamazsam? Öyle reklamlar verecek, duyurular yapacak bütçem de yok. PR falan da bütçe ister.

M: Pınar! PR'ında bizim, Kaynak'ında! Bırak sahibi düşünsün! Sen sadece neyi neden yaptığını hatırla yolda, yeter! Hadi bakalım, matın ucunda oturarak toplanmaz yirmi beş kişi. Harekete geç. Ama önceliğin sırtına birazdan atlayacak olan çocukla oynamak!

Cümlesini bitirmeden Can Leo ile çimlere yattık, onun üzerine atladığını gören Demir merdivenlerden koşarak indi. “Bensiz güreş ha!” O da uçarak daldı oyuna. Kahvaltı öncesi ne büyük bir ödüldü, ne güzel bir ikramdı.

Mor'la göz göze geldim kahkahalarımın arasında. Güneş gözlerimi kamaştırıyordu, ama Mor'un güzelliği, ah o güzelliği.

İyi ki... İyi ki çelme takmışım ölüme.

Altmış kişi! Altmış müthiş beyin! On ikisi hekim, içlerinde Türkiye'nin en iyi cerrahları da var. Bizim ilahi PR'lar sıkı çalışmıştı. Tam tamına altmış kişi ilk Recall Healing şövalyeleri oldu güzel ülkemde. Altmış kişi her yeni bilgide benim Polonya'da

yaşadığım şoku, şaşkınlığı, heyecanı yaşadı. Gilbert anlatırken tamamen onun içinde kaybolmuşçasına dinliyorlardı, hareket etmeye korkar gibiydiler. Gözyaşlarını tutamıyordu birçoğu. Bağlantı kuranlar. Kendileriyle, çocuklarıyla. Sırları öğrenenler, aile yüklerini fark edenler. Öyle asil akıyordu ki o gözyaşları, hele o annelerden.

Eğitimin sadece ilk modülüne yazılan kardiyoloji uzmanı bir cerrah ikinci modül için kaydolurken bana şöyle dedi: “Siz bize ne yaptınız Pınar Hanım. Tüm öğrendiklerimizin üzerine bu bilgiler, bu farkındalık, bu uyanma! Siz bize ne yaptınız? Ben şimdi nasıl hasta keseceğim.”

“Öyle demeyin, Gilbert’in dediğini hatırlayın lütfen! Batı Tıbbı çok kıymetli ve önemli azımsanamaz, yadsınamaz. Ama bir de holistik yaklaşan hekimler olarak yetiştiginizi düşünsenize. Ameliyat öncesi hastanıza Recall Healing yapıp, böylesine değerli bir farkındalıkla, onu daha güçlü hissederek ameliyat ettiğinizi düşünsenize! Eminim iyileşme fazları daha sağlıklı geçecektir.”

“Ben de öyle olacağına inanıyorum Pınar Hanım. Ancak Dr. Gilbert Renaud bir ansiklopedi, anatomi, yeni Alman Tıbbı bilgisi derya deniz. Onun kadar bilmemiz mümkün değil!”

“Şükür ki Türkiye kapısını açtı. Dua edelim gelmeye devam etsin ve bizler de ondan bu bilgileri öğrenmeye devam edelim.”

“Kesinlikle Pınar Hanım! Kesinlikle. Her eğitime mutlaka gelmek isterim. Size de çok teşekkür ederim. Böylesine bir üstadı, böylesine kıymetli bir sistemi Türkiye’ye getirdiğiniz için. İnanıyorum ki daha çok insan gelecektir, gelmeli!”

“İnşallah, inşallah. Yolda beraberiz nasılsa. Siz de elimden tutarsanız, daha da güçlü ve doğru yürürüz. Doğru kişilere, doğru aktarılması çok önemli bu bilgilerin.”

Bir sonraki eğitime seksen kişi katıldı, sınıfın yarısı neredeyse sağlıklıydı. Bir sonraki yüz otuz ve en son Gilbert’in verdiği eğitime tam iki yüz kişi katıldı.

Doktorum haklıydı. Hızla büyüyorduk. Hızla bu muazzam sistem insanlarımıza ulaşıyordu. Anne babalar çocuklarına Recall Healing uyguluyorlardı. Hastalarına ilk muayenede hekimler Recall Healing uygulamasıyla sorular soruyor, hastalıkları ve yaşadıkları travmayla bağlantısını anlatıyordu. Uyanış başlamıştı. Öylesine bir sistemdi ki bu yaşam felsefemiz olmuştu.

Sandıkları açmıştık. Kader sandıklarını! Kader sandıklarımızın aslında bize ait olmayan yükler olduğunu, yaşadığımız hayatın bizim değil, atalarımızın kaderlerinin devamı olduğunu. Mesleklerimizden eşlerimize kadar her şeyi, tüm seçimlerimizi “Proje Amaç Dönemi”ne yani “programımıza” ve “soyağacımızda” bağlantıda olduğumuz ataların ihtiyaçlarına göre yaşadığımızı.

Sandık çok dağınıktı. Toz kaldırmıştık, hem de ne toz. Ama başka türlü olmuyordu uyanış, sancısız doğum doğamıza aykırıydı. Ama bir avazda kurtulur ya doğuran ana, bir avazda çözü-lüyordu tek tek her bulmaca. Yapboz parçaları toplamak gibiydi Recall Healing uygulamak. Sihir ve mucize sözü vermezdi ama elinizde tutabileceğiniz ve kendi sihrinizi, kendi ışığınızı ortaya çıkaracak sihirli bir değnek tutuşturmak gibiydi.

Evet sistem hızla yayılıyordu. Ve ben Gilbert’in Türkiye’ye gelmesinden dört sene sonra bile, bombaların, terör saldırılarının, döviz ve ekonomi krizlerinin üzerimize gölge etme çabasına rağmen, en iyi PR ajanslarım yüksek âlemlere, Allah’a, Mor’a, bu

eğitimi almış ve gönöl vermiş Recall Healing öğrencilerine sığın-
dım. En güzel, en gerçek, en samimi, en beklentisiz dostlukları
yine Recall Healing sayesinde kurdum.

İstanbul, Ankara, İzmir, Bodrum, Londra, Almanya, Hol-
landa seminer verdiğim her yerde Recall Healing’i de regresyona
katıp anlattım.

Seanslarıma gelip kendini eğitimde bulanlar oldu. Hızları-
nı alamadılar, bir de uygulayıcısı olmaya karar verdiler. Dünya
Regresyon Terapistleri Birliği Kongresi’nde eğitimlerime, sü-
pervizörlerime, meslektaşlarıma, terapist arkadaşlara anlattım
bu sistemi ve otizmi. Kongrenin en başarılı sunumu seçtiler,
Hindistan’a, Belçika’ya, Almanya’ya okullarına davet ettiler. İna-
nılır gibi değildi, bu kadar kısa zamanda, bundan daha iyisi nasıl
olurdu ki?

Ne demişti Mor?

*“Bırak Pınar sahibi düşünsün. Sen çekil aradan! Sen sadece
niyetini koy kalbine ve harekete geç!”*

Peki neydi bu kadar insanı hayrete düşüren? Nasıl oluyordu
da kronik bir migren atağı, bağlantı kurup “isimlendirdikten”
sonra, yani kendimizi yaşadığımız çatışmayla ilgili ifade edebil-
diğimizde bir anda iyileşebiliyordu?

Nereden geliyordu? Neler etkiliyordu yaşam döngümüzü?
Kader sandıklarımızı, kader değildi de neydi? Sandıkta bilmedi-
ğimiz neler gizliydi?

Nasıl oluyordu da, ben bunu sistemimde yaşamımda her
alanda kullanabiliyordum? İş hayatımda, evlilik hayatımda, iliş-
kilerimde, aile hayatımda, para ile ilişkimde, beden sağlığımda,
ruh sağlığımda, eğitim hayatımda, hatta trafikte. Aklına gelebi-
lecek her yerde.

Durduk yere otoparkta üzerime yürüyerek küfürler eden adam kimi temsil ediyordu?

Evimdeki bir su baskını bana ne anlatıyordu?

Yaşadığım bir kaza, döngüler halinde tekrar tekrar yaşanıp bana ne anlatmaya çalışıyordu? Kaza döngüsünü nasıl kırabilirdim?

Mecburen üniversitede okumak zorunda kaldığım finansal ekonomi bölümü kimin hayalimdi? Ya da kimin çözümüydü?

Demir korunaklarıyla kaleyi andıran ve nice çatışmamı çö-zerek asla alamam diyerek aldığım evim hangi sebeple kaleye benziyordu? Ve hayatımdaki erkek ben kaleme girdikten sonra hangi sebeple beni terk etmişti?

Bir çocuk hangi sebeple hiperaktivite damgasıyla geziyordu ve anneye Recall Healing uygulandıktan sonra nasıl oluyordu da ilacı bırakıyordu?

Rüyalarım bana ne anlatıyordu?

Beynim hastalığı nasıl yaratıyor ve nasıl çözümlüyordu?

Geceleri hep aynı saatte uyanıyordu bebek, yatağın ucunda dövünüyordu. Neden?

Bir danışan bana bedeniyle ve patolojisiyle nasıl hikâyesini anlatıveriyordu?

Seanslarıma gelenler üfürükçü olduğumu düşünmeye başlamışlardı. Onları rahatlatıyordum, hacı hoca değilim, hepsi biyoloji, hepsi beyinle ilgiliydi. Onlara söylediğimi sana da söylemek zorundayım.

Beden sır saklayamıyor

En kötü sırdaştır insan bedeni ve beyni. Kişiyi, travmalarını, tarihini hemen ele verir.

Skolyozda mesela taciz gizlidir. Otizmde ailede sır gibi saklanan kayıp bir çocuk vardır. Kum döken gelinin evine kayınvalide gelip gitmiştir ya da annesi huzur vermemiştir yeni evinde. Kaza geçiren, sürekli kazalar ve sakarlıklardan mustarip adam, anne ve babası kazara ona hamile kalmıştır. Kilo/obezite sorunu yaşayanların ruhu çok hassastır. Hayatın silleleri karşısında güçsüz ve savunmasız hissederler, programlarında “terk edilme”, “yalnız bırakılma” hikâyeleri barındırırlar. Yüzük parmağını kıran komşumuz evliliğinde eşiyle yaşadığı soruna çok şükür ki çözüm bulmuştur. Kalp krizi geçirip de atlatıyorsa kişi, en önemli özelliği “inatçılığı” ve “her şeyi ben bilirim” halidir. Bu kişiler aileye de inanılmaz değer ve önem verirler.

Hiçbiri üfürükçülük değil efendim. Hepsi “bedeninizin” anlattığı gerçek hikâyelerdir.

Beden hiç gözünüzün yaşına bakmaz ele verir sizi veya aile sırlarınızı. Öylesine derin, bilimsel araştırmalar sonucu oluşmuş ki Yeni Alman Tıbbı ve Recall Healing Sistemi, anatomiye, insan beynini, bilinçdışını, bilince yansımaları, bilinçdışındaki organa etkisini ustalıkla çözmüştür.

Recall Healing ve Yeni Alman Tıbbı Sistemi’ne daldığınızda, okyanusta bambaşka bir dünya, bilmediğiniz renk ve çeşitte baki ve su canlısı keşfedersiniz adeta.

Ben bir nevi ibadet etmek diyorum bu sistemleri araştırmaya, okumaya, insan anatomisini ve doğamızı anlamak için adanan emeğe, zamana. İlime, bilime verilen zamana ibadet diyorum.

Muhteşem varlıkları. Gerçek birer sanat eseri. Yaratılışımız, sistemimiz, kimyamız, anatomimiz muazzam bir matematik dehasının ürünü.

M: Derin konulara daldın yine Pınar. Kendinle sohbetine şahitlik edemedim duramadım.

P: Hoşgeldin. İyi yapmışsın.

M: Anlamadığım, gözyaşların niye?

P: Çok acı var. Sistemde çok fazla savaş, yara bere, taciz, terk edilme, nefret, intikam, insanlık tarihini lekeleyen çok çamur var. Hangi birine bakacağız? Hangi birini iyileştireceğiz? Neresinden tutacağız. Bir yerinden tutsak, diğeri sökülüyor. Nasıl onaracağız?

M: Dünya gezegeninde nice patlamalar, nice doğal afet oldu Pınar. Bu gezegen nice deprem gördü. Doğa kendini, mutlaka, er ya da geç, onardı, yeniledi. Yeni tohumlar ekildi, filizler meyveye dönüştü, hasatlar şükürle, inançla toplandı.

İnan Pınar.

Doğana inan.

Toprak anaya güven.

Toprağına güven.

Plana güven.

İnan.

P: Tüm yaralar sevgiyle, sabırla, duayla iyileşir.

M: İyileşemeyecek yara açmaz Yaradan!

P: İnanabiliyor musun? Anne karnındayken, annemin babamın hissettiği, yaşadığı her şeyi kaydediyor beynim.

M: Beynin yüksek beyinle de bağlantıda şüphesiz.

P: Kandıramıyoruz beyni. Kadın hamile kaldığını öğrendiğinde “eyvah “ ya da baba “zamansız oldu, daha sonra olsaydı keşke” diye düşünüyorsa, beyin o ilk duygu, düşünce ve ortamı kaydeder. Anne baba sonra istedikleri kadar “Ay seni şöyle istedik,

böyle istedik” desin! Bebeğin beyni “ben istenmiyorum!” duygusunu ustaca kaydediyor.

M: Ve hayat boyu “istenmediğini” hissettiren olaylar ve kişilerle karşılaşıyorsun.

P: Ya da düşünsene, baban aslında gerçek baban değil, insan doğası bu sırrı taşımayı reddettiği için insanoğlunun pankreası bu durumdan etkilenip kanser olabiliyor! Gerçeği öğrendiğinde de bir anda sihirli değnek değmiş gibi kanser yok olup pankreas eski sağlığına kavuşabiliyor.

M: Doğa, sistem sırları sevmez! Gerçekler su yüzüne çıkmayı bekler!

“Bilinçaltında sır gibi saklananlar ortaya çıkmazsa kaderin olur!”

P: Carl Jung’a saygılar, hürmetler.

M: İletirim (gülümseyerek).

P: Recall Healing’in savunduğu, Yeni Alman Tıbbı’nın savunduğu her şeyi o da biliyordu değil mi?

M: Her zaman söylediğin gibi bunlar yeni bilgiler değil. Hepsi öğreti kadim bilgelikler. Vahşi kapitalizmin 21. yüzyıl dünyalılarına unutturdukları veya uyutturdıkları. Yutturduklarıysa farkındaysan oldukça pahalı.

P: Düşünsene beyin döllemeden dokuz ay önce anne ve babanın yaşadıklarını da kaydediyor.

M: Sadece dokuz ay öncesi demek eksik olur. Anne ve babasını bir araya getiren gücü bile kaydediyor beyin!

P: Kendisinden önce bir bebek ölümü, düşük, mecburi kürtaj varsa gelen bebek “yas” enerjisinin üzerine geliyor. Hayat boyu anne ve babaya özellikle anneye, giden bebeğin acısını unutturmaya çalışıyor. Yaşamı iki kişilik yaşıyor.

M: *Farkında olmadan! Farkına varana kadar! Fark ettiğimiz an, bağlantıyı kurduğumuz an, olayların akışı, akan nehrin yönü, hızı değişiyor.*

P: Ah o doğum anı, doğduğumuz an orada bulunanların enerjisi, yaşama nasıl karşılandığım, doğum sırasında yapılan müdahaleler, anne babayı strese sokan travmalar, bebeğin cinsiyetine, rengine, şekline yapılan yorumlar. Doktorlardan hastane odasına kadar annemi ve babamı etkileyen her şey, doğduğum saate, annemin sütüne kadar her şey kayıtlı.

M: İlk seneyi hatırla. Bebeğin ilk senesi mühim bir ayrıntı. Kayıt devam ediyor.

P: Anne nasıl hissetti, baba yeteri kadar destek oldu mu? Ailede herhangi bir travma yaşandı mı? Baba aldattı mı? Sırlar, yalanlar, halı altına süpürülenler, ülkede olan bitenler, dünyadaki sosyokültürel ve ekonomik yapı, savaş veya kriz, her şey kayda geçiyor.

M: Herkesin şaşkınlıkla tepki verdikleri aslında gerçek doğanızı oluşturuyor.

P: Beyin kaydettiği her şeyi bebek hayatta kalmayı başardıysa güvenli kabul edip bilinçaltına bir güzel “Bana ait, ben yaşadım” diye arşivliyor. Anne veya babaya ait anılar olduğunun ayrımını yapamıyor henüz. Ve beyin kaydettiği besteyi ömür boyu, tekrar tekrar dinletiyor. Programımda “terk edilmek” varsa hayat bana döngüler halinde “terk edilme” duygusunu yaşıyor! Kaza varsa programımda, bir sonraki döngümde yine kaza geçiriyorum.

M: Ta ki kaza döngüsünü fark edip kırana kadar.

P: Ne ilginçti değil mi, eğitim sırasında Gilbert’in doktor hanımın kaza döngüsünü kırması. Otuz altı yaşında kaza geçirmiş doktor hanımın on sekiz yaşında yine kaza geçirmesi, en yakın

arkadaşlarının o kazada ölmesi, kaza öncesi ölen arkadaşıyla yer değiştirmesi ve arabadan bir tek onun sağ çıkması. Benzer kaza döngüsünü dokuz ve dört buçuk yaşında da yaşaması. Annesinin ona hamileyken kaza geçirmesi ve mucizevi bir şekilde kurtulması.

M: Mucize? Kontrat? Plan? Gilbert'in gözyaşlarına boğulan doktor hanıma söylediklerini hatırla Pınar!

P: "O kazadan senin sağ çıkman planlandı doktor! Senin misyonunda hayat kurtarmak, çocukların hayatına dokunmak vardı, binlercesinin. Zamanın henüz dolmamıştı. Sabahlara kadar ameliyathanede çalışarak, 'suçluluk' duygusunu da kendine kırbaç ederek, ölen arkadaşını onurlandıramazsın. Onların da kaderlerine saygı duy ve teşekkür et. *Yaşam seni seçti!*"

M: Yaşam seni seçti!

P: Behiye anne doğumda öldü. Ama ben sağ kaldım. Ayşe anne annesiz büyüdü. Ama Can Leo ve Demir'i anneleri büyütüyor. Suçluluk duygusuyla depresyona sığınmak yerine, ata annelerimin kaderlerine saygı duymalı ve şükretmeliyim. Benim ve çocuklarımın kaderi farklı!

Senin yolun farklı! Evet, içinde onlara ait hazineler, yetenekler, güzellikler de taşıyorsun. Ama sana ve bütüne hizmet etmeyen tüm çöpu içinden çıkar.

Gilbert: NAME IT - CLAIM IT - DAMP IT!

İsimlendir! Geri çağır (hatırla) ve ÇÖPE AT!

"Bir hastalığın temeli çatışma değil, ondan çekilen acıdır." Jack Chang

Bir Doktorla Sıcacık Sohbet

Gilbert'in İstanbul'a Recall Healing eğitimini vermek için geldiği zamanlar her zaman bir şölendi benim için. Ailemize katılan yepyeni çok kıymetli öğrenciler vardı. İçlerinden bazıları yeni mezun tazecik hekim, pedagoglar, psikologlar, özel eğitim uzmanları, alternatif tıp uzmanları, enerji çalışmalarıyla haşır neşir ustalar, astrologlar, regresyon uzmanları. İstisnasız her biri aynı hayreti ve şoku yaşıyordu eğitim boyunca. Soluksuz dinliyorlardı üstadı.

Bu ziyaretlerin kendi adıma çıkarımları, beni en çok heyecanlandıran ve kesinlikle her zaman müteşekkir olduğum, şanslı hissettiğimse, Gilbert'le akşam yemeklerinde, aralarda birebir geçirdiğim zamandı.

Allah'ım nasıl heyecanla atardı kalbim her seferinde neden biliyor musunuz?

Biz birbirimize soru sormayı hiç bırakmazdık.

Gilbert’le ruhsal bir kontratımız olduğu aşıkârdı. Kesinlikle ölümden geri dönüşümde bana “rehberlik” etmesi için tayin edilmişti ya da kendisi gönüllü olmuştu, bilemiyorum. Zira zor bir öğrenciyim, inatçıyım, asiyim, geleni ilk sorgular, araştırırım. Kolay kolay ikna olmam. Şüpheli yaklaşımım kılıcım olmuştur bu hayatta. Sözünün eri eğitimcilerle sonsuz saygı duyarım, anlattığını öğrettiğini hayatına yansıtmayanlardan kaçınırım. Dışa dönük görünen, usta bir içe dönük karakterim var. İnanılmaz sadık bir boğayım. Ancak guru enerjisi olan, kendisine “follower” (koyun) arayan eğitimcilerden hiç haz etmem. Bana ve benim gibi binlerce öğrenciye rehber olmaya gönüllü olması gerçekten “çılgınlık” bana göre. Ama eğitimlerde, her seferinde vurguladıklarını hatırlayınca şaşırmıyor insan bu çığına.

“Bir ‘terapist’ olmaksızın niyetiniz, kendi bokunuza bakmaktan utanmayacaksınız. ‘Çılgınlık’ ve ‘kahkaha’ hep başucunuzda olacak!”

Gilbert’e hayranlığım her ziyaretinde daha çok arttı. Neden biliyor musun? Eğitimlerinde kendi travmalarından, şizofren tanısı konmuş babasından, babasına âşık annesinin hayatlarını riske atma pahasına onu yattığı hastaneden doktorun sakın demesine rağmen çıkartmasından, babasından öldüresiye yediği dayaklardan, yatılı gönderildiği kilisede papazın kendisini defalarca taciz etmesinden, kendi aile sırlarından, yaralarından, gölgelerinden, kör noktalarına nasıl ulaştığından açıkça bahsetmekten hiç çekinmedi.

Mütevazılığın, alçakgönüllülüğün, özverinin, cömertliğin, bilgeliğin vücut bulmuş halidir Dr. Gilbert Renaud.

Kendi tacizini cesurca ve kolayca paylaşabilmesinden mi, yoksa alanı muazzam koruyup “güven” ve “mahrem”i inanılmaz bir güçle ve erdemle yaratmasından mı, eğitimlerine katılan elli yaşı geçkin yüzlerce beyefendi cesurca o yaşa kadar hiç kimseye anlatamadıkları sırlarını, taciz travmalarını rahatlıkla yüzlerce katılımcının önünde anlatabiliyorlardı.

Gilbert her seferinde büyük bir ustalıkla bu travmalarla hepimize kahkahalar attırabiliyor, özgürleştiriyor, adeta asırlardır ayak bileklerimize geçirilmiş zincirleri çözüyor, hatta fırlatıp atıyor.

Onunla birebir geçirdiğim zamanlarda, malum bizler de etten kemikten yaratılmış “insan” olduğumuzdan mütevellit, eğitim sırasında kurduğumuz bağlantıları, tetiklendiysek, sebeplerini konuşuyor, paylaşıyorduk. Genelde bir çocuk heyecanıyla, “Ya Gilbert biliyor musun ne bağlantı buldum,” diye büyük bir iştahla paylaşan, anlatan ben oluyordum.

Sessizce, tebessümle dinliyor, “Evet ama, bir de şöyle düşündün mü?” diyordu.

Her seferinde, “Hâlâ mı şaşıryorsun Pınar?” diye soruyor. Ben de, “Gilbert, son nefesime kadar şaşırp şükretmeye devam edeceğim,” diyordum.

Gilbert hem eğitimcim hem de terapistimdir. Recall Healing uzmanlık diplomamı almadan kendisinden süpervizörlükler almış, başarılı ve başarısız bulduğum vakaları anlatmış ve ilk kez karşılaştığım patolojiler için danışan gelmeden konuşup, danışmanlığın yönünü çizdiğimiz paha biçilmez anlarımız olmuştur. Onunla geçen her dakika büyük bir onur ve gururdur benim için.

O benim regresyon uzmanlığıma ve regresyona olan bağlıma saygı duyar. Regresyon hikâyelerimi büyük bir keyifle dinler, merakla sorular sorar ve benim görüşlerimi almak ister. Fikir ayrılığı yaşadığımız anlar muhakkak olur. Reenkarnasyon inancı vardır, ancak şimdiki hayatımızda ve hemen burnumuzun ucundaki andaki reenkarnemizi, buradaki çöpümüzü önce çözmemiz, temizlememiz gerektiğini savunur.

“Biz seçiyoruz Gilbert. Buradaki ailemizi, ülkemizi, bedenimizi, soyağacında nasıl bir meyve olacağımızı. Hepsini biz seçiyoruz.”

“Buna sen inanıyorsun Pınar!”

“Sen inanmıyor musun? Kaderlerimizin kurbanı mıyız yani?”

“Elbette hayır. Ben sadece kader planının çizilmesi sürecinde tamamen özgür irademizin inisiyatifine güvenildiğine inanmıyorum.”

“Kafamıza göre seçemiyoruz yani.”

“Hayır seçemiyoruz. Yaptıklarımızın sorumluluğunu almakla yükümlüyüz. Geçmiş hayatlarımızda yaptıklarımız veya yapamadıklarımız, başardıklarımız veya yarım kalanlar, negatif karmalarımız, tüm bunlar değerlendirilip bize seçenekler sunuluyor. Ama o seçenekler biri daha parlak, biri daha karanlık değil.”

“Hımmm. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Hayatlar arası hayat seansımda bana iki tonton baba sunulmadı. İki zor baba seçeneğinden ben bizim minnoşu seçtim.”

“Bedel ödüyoruz Pınar. Etki tepki. Ektiklerimizi biçiyoruz.”

“Mandalina tohumunun çilek ağacına dönüşmesini beklemek doğru değil yani.”

80 İhtilali'nin hemen ardından doğmayı seçmiş ruhum. Proje Amaç Dönemi'mde, yani döllememden dokuz ay önce, dölleme anımda, dokuz ay gebelik sürecimde ve yaşamımın ilk senesinde annemin ve babamın yaşadıkları her şey, duyguları, düşünceleri, davranışları, ülkede yaşananlar, aile içinde yaşananlar, hepsi benim "programımı" oluşturuyor. Ve ben bugün yaşadığım negatif duyguların programımda nereden ve kimden geldiğini analiz edip, bilinçdışındakini bilincime getirmediğim sürece programımın kölesi oluyorum.

Geçmiş hayatlarımda da böyle oluyor. Bilinçdışında benim bugünümü sabote eden bir geçmiş hayatın özetine, olaylara, kişilere, kendi karakterime baktığımda, o hayattaki travmaları düşündüğümde ve şimdiki hayatım arasındaki bağlantıları kurduğumda yani "dersimi aldığımda" o geçmiş hayat bugünüme olan etkisini yitiriyor.

Muhteşem değil mi? Kesinlikle kusursuz!

Peki, yeşermiş bir meyveyim kökleri toprak ana kalbine kadar uzanan bir soyağacının. Soyağacımda atalarım savaşlar görmüş, evlat acısı yaşamış, tacize, tecavüze uğramış, aklını yitirmiş, intihar etmiş, alkol bağımlısı olanlar bile var. Henüz cinayet hikâyesi yakalayamadım ama sistemde hâlâ birileri birilerini öldürüyorsa ve bu gazete veya haberler kanalıyla bana ulaşip canımı acıtıyorsa kesin vardır. Peki hangi sebeple, gözünü sevdiğim Yaradan'ım, beynimin, tüm bu kayıtları kaydetmesini emretti? Hangi sebeple dedemin, dedemin babasının, büyük büyükannemin yaşadıkları benim sevgili beynimde "ben" yaşadım diye kayıtlı?

M: Sen ve ben?

P: Sen ve ben. Onlar ve ben. Farksızız, değil mi?

G: *We are all connected. Hepimiz birbirimizle bağlantıdayız!*

P: Birimiz kendi çöpünü temizlerken aslında soyağacında dalları Gürcistan'a uzanan, hatta ruhsal boyuttaki ruhlara da temizlik ve şifa oluyor.

M: Kelebek etkisi.

"İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı zanneder?"

(Kıyame Suresi: 75/36)

P: O halde birini incittiğimde, kendimi incitiyorum.

M: O silah hiçbir zaman başkasını nişan almaz, sevgili Pınar!

P: Hep kendimize sıkıyoruz yani.

M: *Nefse ve onu düzgün bir biçimde şekillendirip ona kötülük duygusunu ve takvasını (kötülükten sakınma yeteneğini) ilham edene andolsun ki, nefsinin arındırarak kurtuluşa ermiştir.* (Sems Suresi: 97/1-9)

P: Çok sevdiğim bir Sufi sözüdür. "Hep kendine baktıkça Tanrı'nı göremezsin." Tanrı'yı görmek, sahip olduklarımızla böbürlenmekten veya şikâyet etmekten geçmiyor. İçimizdeki ilahilikle irtibata geçmemizin, içimizdeki ilahi güce bağlanmanın tek yolu kendi çöpümüzü temizlemekten geçiyor.

'Seni seviyorum

Özür dilerim

Lütfen beni affet

Teşekkür ederim' (Dr. Hew Lein, Zero Limit)

Büyük büyükannelerimin yaşadıkları bende kayıtlı olmazsa ve bugünümü etkilemezse ben dönüp onlara bakar mıyım? Merak eder miyim? Araştırmak mıyım? Empati kurabilir miyim? Nasıl

hissettiğini, nasıl hissedebilmiş olduğunu anlayabilir miyim? Anlamaya çalışır mıyım?

Yargılarımdan

Suçlamalarımdan

Kibir ve gururumdan

Zihnimin hapisanesinden

Özgürleşebilir miyim? Dersimizi almak, öğrenmek, büyü-
mek, gelişmek, büyütmek... Tekamülümüz başka türlü nasıl ta-
mamlanabilir ki?

*...Biz insanı bir sıkıntı ve zorluk içinde (olacak ve bunlara gö-
ğüs gerecek şekilde) yarattık. Fakat o, sarı yokuşa atılmadı. Sarı
yokuşun ne olduğunu sen ne bileceksin? O tutsak bir boynu çözmek
(köle azaad etmektir) yahut şiddetli bir açlık gününde, kendisiyle
yakınlığı olan bir yetimi yahut yerde sürünen bir yoksulu doyur-
maktır.” (Beled Suresi: 90 / 11-16)*

Terk Edildim

Kendinizle çalışmak cesaret ister. Kendi içinize dönmek, bilinçaltınızdaki tozlu raflardan, kendi tarihinizi anlatan kalın kitapları alıp incelemek, hatta hızını alamayıp okumak.

Yüzleşmek!

Belki de asırlardır büyük büyükbabanızın sır gibi sakladığı gerçekleri ortaya çıkaracaksınız. Düzen bozulacak. Alışılmış, sıradanlaşmış bir o kadar da konforlu sisteminiz şaşacak. Sarsılacaksınız.

Siz kendinize doğru, yola çıkadurun, çevreniz, ah o gösterişli, sevgili çevreniz, onlar yerlerinde sayıyorlarsa ya da kendi çöplerini görmezden gelip içli dışlı yaşıyorlarsa hayatı, *Matrix* veya *Harry Potter* veya *Yüzüklerin Efendisi* filmlerini sıradan, heyecanlı, fantastik film gibi görüyorlarsa “Küçük Prensi” başucu

kitabı yapmamışlarsa üzgünüm ama terk edebilirsiniz. Ben terk edildim.

Offf hem de nasıl!

Defalarca.

Tekrar tekrar.

Hayal kırıklıklarım oldu.

Umutsuzluğa kapıldığım anlar

Yapayalnız kaldığım anlar

Yalnızlıktan imanımın gevrediği anlar.

Eteklerimden düşen dostum dediklerim mi dersiniz, yargılayan, arkamdan “delirdi galiba” diyenler mi dersiniz, sokakta sevdiğim adamı öptüm diye damgalayanlar mı dersiniz.

Fena terk edildim “benim insanım” dediklerim tarafından. Ama yapacak bir şey yok arkadaşım.

Bu yola çıkmışsan, değişime EyvAllah diyebildiğin için birileri gidecek ki yerine yenileri gelsin.

Roller değişecek.

Dekorlar değişecek.

Coğrafya ve iklim değişecek.

Ama sen hep başrol olarak kalacaksın!

“Hiçbir kimse yoktur ki, üzerinde koruyucu bulunmasın.”

(Tarık Suresi: 86/4)

Sen de terk edeceksin!

Evet, evet. Bazen sen de terk edeceksin. Hem de en sevdiğini.

Çok canını acıtacak ilk başta.

Ama bunu onun iyiliği için yapacaksın. Bakacaksın ki sen varken o öğrenemiyor, sen destekliyorum sanırken aslında gücünü elinden alıyorsun, terk edeceksin! Bu bazen çocuğun bile olsa yapacaksın bunu her ne kadar zor olsa da.

Çünkü gerçek sevgi bazen en sevdiğini terk etmeyi gerektirir.
Neden terk ediyor ve terk ediliyoruz biliyor musun?

Karşılıklı ruhsal gelişim sürecine hizmet etmek gibi evrensel bir misyonumuz vardır. Bilinçli veya bilinçsiz farkındayızdır bu misyonun aslında.

Bazen hayatta kalmak için, terk etmek gerek.

Ya da kaçmak gerek, kaçıp uzaklaşmak.

Kendinden kaçış değildir bu.

Sen olmayan, senin olmayandan kaçıştır.

Bazen nefes alabilmek için, soluksuz kalmak gerek.

Kızma seni terk edeni.

Düşünsene “beni terk etti” cümlesi bile egosantrik aslında. Yahu yedi milyarlık nüfusta, insan ırkının devam edebilmesi için sürdürülebilirliğini koruyabilmesi için elbette terk edecek veya ölecektir. Hem o seni terk etmese, nasıl çıkacaktı içindeki cevher?

Değişim güvenlidir, izin ver.

“Değişmekten, dönmekten, dağın eteğinin kıvrılmasından, güneşin dürülmesinden, yıldızların sönmesinden, cehennem sandığının alevlenmesinden, cennetin yaklaşmasından, amel defterlerinin açılmasından, denizlerin kaynamasından, gebe develerin salıverilmesinden, gökyüzünün yerinden koparılmasından ürkme, küçüğüm!” (Tekvir Suresi: 81/ 1-14)

Aldatıldım! So F**Ing What?

“Gitmesen olmaz mı? İçimde garip bir his var.”

“Gitmek zorundayım. Çok kalmayacağım bu sefer, kısa süreli ayrılık olacak. Oğlumuzu bırakıp döneceğim, hem annemlerin de gönlü olsun,” diye cevapladı. “Pekil!” diyebilirdim sadece. İçinde anlamlandıramadığım soğuk bir rüzgâr. Sıcacık bir gülümsemeyle ısıtmak istedi o rüzgârı, “Can ve ben seni bekleyeceğiz.”

Dönmesi gereken gün dönmedi.

“Anlamıyorum, neden gidip biletini alıp gelmiyorsun?”

“Gelmek istemiyorum.”

“Gelmek istemediğin ben miyim? Türkiye mi?”

“Tallinn’den ayrılmak istemiyorum. Özlemişim farkında olmadan.”

“Peki, biraz daha kal. Can ve ben seni bekliyoruz. Konsere yetişirsin ama, değil mi?”

“Yetişirim mutlaka.”

Uzun zamandır beklediğimiz, gitmeyi planladığımız konsere yetişememişti. Alışmıştım onu beklemeye. Tam yedi sene olmuştu ülkeme, memleketime döneli. Yedi senedir topraklarıma dönmüş, burada kök salmanın yollarını arıyordum. Neler geçmemişti ki başımdan. Şiddet yaşadığım bir çocukluk, annemle babamın boşanması, yuvamı dağıtan haciz ve icra kararları, Londra’ya göç, yalnızlık, yokluk, kimsesizlik, “demokrat, özgür ve adil” gibi görünen bir ülkede karşı karşıya kaldığım ırkçı ve tutucu yaklaşımlar, tacizler, burslu girdiğim üniversitede az da olsa ödediğim okul harcını bulma çırpınıları, bir göz odaya sığdırmaya çalıştığım ailemden ve çocukluğumdan arta kalanlar, güneşsiz ve nefessiz, İzmir’siz, Kordon’suz, yengensiz, midye dolmasız, kahkahasız geçen senelerim.

On üç sene sonra yine topraklarıma dönmüş, kaybettiklerimi arayışa çıkmıştım. Yalnız değildim bu sefer, yanımda Rus eşim ve iki bebeğim de vardı. Sonunda da Bodrum’da hayallerimdeki evi, hayatı inşa edişim.

Bitez’den Ortakent’e uzanan kıyıda oturmuş, maviliklere bakarken geçen yılları düşünüyordum. Tırnaklarımı geçirmiştim hayata, başıma gelen her şeye “eyvallah” demiş, şerri hayra dönüştürmek için çırpınıp durmuştum.

Ameliyat masasında bıraktığım rahmimi düşündüm bir an. İrkildim. Geçmişti artık. Vedasını etmiş, ayrılmıştım kadınlığının en canlı parçasından. İki oğlum ve aşkım vardı, yuvam vardı. Danışıyorlardı da bana. Yaşadıklarım beni regresyona, aile dizimine, Recall Healing'e, binlerce özel insanla tanışma şansına erıştirmişti. Yavruma bez bile alamadığım günleri de atlatmıştım. Geçmişti tüm karanlık günler. Kara delikten çıkmıştım. Işık her zaman bir yolunu bulmuştu. Bundan sonrası hep aydınlıktı artık.

Kaçırılan konserin bir önemi yoktu. Ama içimdeki derin üzüntüyü önemsemeden edemiyordum? 2 Ağustos gecesi sıçramıştım uykumdan, titremeye başlamıştım. Sevgilimi uğurlarken kalbimi üşüten rüzgâr, tüm hücrelerine işlemişti. Soğuktu içim. Biliyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Yataktan fırladım. Merdivenlerden yavaşça indim, çıplaktı ayaklarım, mermerin soğuğu içimdeki soğuğu ısıtıyordu sanki. Evin aile ve koruma köşesine gittim. O köşeyi süsleyen, evlilik hediyem, camdan bir melek vardı; zümrüt yeşili. Kanadı çatlamıştı.

Mor'a döndüm yüzümü. Bir köşede durmuş, sessiz sessiz izliyordu beni.

"Bir şey oldu. Çok kötü bir şey oldu."

Ağlamaya başladım. Engel olamıyordum gözyaşlarıma. Meleği avuçlarımdan arasına aldım, kalbime götürdüm, dizlerimin üzerine çöktüm, ağlaya ağlaya özür dilemeye başladım.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bizi korumaya çalışırken kırıldı kanadın. Biz kırdık. Bir şey yaptık. Kanadını kırdık. Özür dilerim. Affet. Ne olur affet. Engel olamadım. Koruyamadım. Affet."

Mor sessizce elini omzuma koydu. Derin bir üzüntü ve kaygı vardı yüzünde. Biliyordu ne olduğunu. Ama sessizce salt ışıyla sarıp sarmaladı beni. Ta ki yeniden uykuya düşünceye kadar.

14 Ağustos'da döndü.

Gece sıkı sıkı ellerime sarılarak uyudu.

Sabah beş sıralarıydı, gözümü açtım. Soğuk ve ıslak ellerimle eşimin bacağına tuttum. Gözünü açtı. Yeşilim yeşiline derin derin baktı birkaç dakika.

“İyi misin?” diye sordu.

“Sen âşık mı oldun?” diye sordum bir an tereddütsüz.

Gözlerini kapattı hareketsizce.

“Ben tek bir kadına âşık oldum,” diye cevapladı.

“Gözlerini aç. Bak bana!” dedim soğuk ve donuk sesiyle.

“On üç senedir evliyiz. On üç senedir bir kez bile yalan söylemedin bana. Biliyorsun, ameliyattan beri görüyorum, hissediyorum ve biliyorum. Yalana harcanamayacak kadar ederimiz. Ben banyoya giriyorum. Bir daha düşün.”

Yavaşça kalktım. Yüzüme çarptım Bodrum'un sularını. Aynaya baktım. Donuktu gözlerim. Hazırlıklıydım. Ne kadar hazırlıklı olunurdu ki onu bekleyene.

Derin bir nefes aldım. Mor'a döndüm yine.

“Onu bırakmak ne kadar zor biliyor musun benim için?”

“En zoru. Biliyorum.”

“Her şey değişecek.”

“Biliyorum.”

“Demir... Can?”

“İyi olacaklar. Korkma.”

“Korkuyorum. Ama bu kapının arkasındakiyle yüzleşmem için hazırladınız beni senelerce. Biliyorum. Hepsi hayrımıza. Ama yine de korkuyorum.”

“Haydi Pınar. Bekliyor.”

Kapıyı açtım.

Karşımda duruyordu.

Yakışıklım.

Sarışınım.

Yosun gözlü Rus erkeği.

Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı.

Nefesi yalan kokuyordu.

Yutkundu.

Konuşmaya başladı.

“On üç yıldır eşimsin. Bir kere bile yalan söylemedim sana. Yine söyleyemem.”

Nasıl zordu onun için de.

Kalbindeki sızıyı hissettim.

“Evet. Ben başkasına âşık oldum.”

“Anna mı?”

Şaşkınca baktı, başını salladı evet der gibi.

“Seviştiniz mi?”

“Hayır.”

“Öpüştünüz mü?”

“Evet.”

“Daha kötü olmuş.”

“O da sana âşık mı?”

“Sanırım.”

Kalbimden mideme akan kan, karnıma saplanan hançer, hançerin soğukluğu, hançeri tutan en güzel ellerimin sıcaklığı.

Aşk

Şok

Hayal kırıklığı

Karnımdaki yara izi, hançerin orayı bir kez daha yarması

İç içe geçmiş duygular.

Aldatıldım.

Ve hayatımda en korktuğum şeyi yaptım. O'nu, hayattaki en iyi dostumu terk ettim. Hem de tereddüt etmeden. Bir an düşünmeden.

Terk ettim.

Ölümden farksızdı. Tadını biliyordum ölümün. Aynıydı tadı, kokusu.

Aldatıldım.

Ve yıllar içinde gördüm ki, aslında şer sandığım başıma gelen en öğreten, geliştiren, büyüten, fark ettiren, yüzleştiren, ego-larımı sobeleyen Hayır'dı.

P: Ne olacak şimdi? El ele, öpe sarıla, gözyaşlarıyla ayrıldım ondan.

M: Nasılsın?

P: Bilmem. Boşluk. İncindim galiba. Gücendim.

M: İncittilerse seni, sen izin verdiğin içindir! Yaralıysa kalbin ve bir türlü iyileşmiyorsa, kanıyorsa, pansumanı başkası yapsın diye beklediğindendir. Küsmüşsen dünyaya, dünyanın umrun-da değilsindir. Yalnızsan, çaresizsen, karanlıktaysan, ışık gözünü alır diye sana uzanan eli tutmamandandır. Evrende her şeyin çaresi var! Çare sensin! Bil ki senden başka kimse iyi gelmez sana. Yaşamına sahip çık!

P: Başladın yine.

M: Ee sen kaşındın.
Gülüştü Mor'la.

Boşandım ey hayat!
Aldatıldım.
Terk edildim.
Neden biliyor musun?
Kendimi boşamıştım.
Kendimi terk etmiştim.
Kendimi aldatmıştım.

En iyi yaptığı şey insanoğlunun kendini kandırmak.

Ne de güzel kandırmıştım kendimi senelerce. Amerikan filmlerinde izlediğim ailelere nispet yapar gibi sözde ve instag-ram fotoğraflarına sığdırdığım mutlu yuva için çırpınan dişi kuştum ben. Dişi miydim gerçekten? Kendime geç kalmıştım, fena ekmiştim hatta kendimi. Vapuru kaçırmış, denize atlamış, kendimin peşinden kulaçlar atarken boğulmak üzereydim.

P: Güvenebilecek miyim yeniden?

M: En büyük hayal kırıklıklarına rağmen güvenebilmek üzerine kuruludur yaşam. Yine güvenir, yine güvenir insan. Ha-murunda başka türlü yoktur, olmamalıdır.

Ölüyorum Gilbert

Yardım istemenin ne kadar zor olduğunu çok iyi bilirim. Hele benim gibi “mükemmelliyetçi” ruhlardansanız, ödünüz kopar Tanrı’nın kapısını çalmaktan. “Ben hallederim!” halleriniz, başkaldırıışlarınız bir noktada sönüverir, küçük bir çocuğa dönüşürsünüz.

P: Tanrı’yı arasam, dinler mi ki beni? Kızgın mıdır bana? Var mı vakti?

M: Tanrı’nın telefonu hiçbir zaman kapsam dışı ya da ulaşamaz olmaz! O telefon hiç susmaz! Ve o telefona her daim cevap verilir! Tanrı bizim için asla çok meşgul olmaz!

P: Biliyorum. Bir çuval inciri berbat ettim be Mor.

M: Suçluluk duygusu. Öfke. Ben gösteririm ona’lar! Hazmedemiyorumların. İç içe geçmiş duygular. Sen de insansın Pınar. Yardım alman gerek! Hatırla! Sana en iyilerini gönderdik.

P: Gilbert! Hans! Diba!

Sabahın ilk ışıklarından kalemin karanlık köşesine koştum. Telefonumu elime aldım. Ve yazmaya başladım.

Sevgili Gilbert

Umarım iyisindir. Sana bugün öğrencin veya sponsorun olarak değil, bir danışanın olarak yazıyorum.

Büyük bir şok yaşıyorum ve bunun sebep olabileceği hastalıklar; mide kanseri, meme kanseri, bağırsak kanseri, deri kanseri, hepsini biliyorum. Önlem amaçlı bir seans yapsak çok iyi olur. Yargısız ve yumuşak bir yaklaşıma ihtiyacım var, oldukça hassas ve kırılganım. Ne kadar yoğun olduğunu da biliyorum ama. Kapını çalma cesaretine sarıldım.

Sevgilerimle

Pınar

Sevgili Pınar

Ne zamandır aklımdasın. Yazmana sevindim. Seni şok edeni de dinlemek isterim. Yaz, boğucu, yoğun geçiyor. Yine de zaman yaratacağım, söz veriyorum.

Sevgimle ve dualarımla

Gilbert

Siz hiç duvarları tırmaladınız mı?

Aldatılmak ruhu paramparça eden bir şeymiş. Parçalar ne yapsanız toplanmıyormuş, siz toplamaya çalıştıkça, elinize batıp kanatıyormuş.

Gece yine uykusuz geçmişti. Neyse ki, söz verdiği gibi aradı Gilbert. Sabah ezanı okunmamıştı.

“Günaydın sevgili Pınar!”

“Günaydın Gilbert. Aradığın için teşekkür ederim.”

“Elbette! Kanada Türkiye mesafesine aldanmayacak kadar zaman ve mekânsızlığı iyi biliyoruz sen ve ben. Ne oldu?”

“Bogdan... Âşık oldu.

“Hımmm. Saydığın kanser listesinden tahmin ettim ama yine de inanmak istemedim. Peki nasıl öğrendin?”

“Sabaha karşı sarılmış uyuyorduk. Sevgi doluydu. İnanılmaz bir şefkatle bakıyordu yüzüme. Her şey olağandı. Ama değildi de. Uykudan uyanıp sordum. Sarılırken. Sen âşık mı oldun? Önce inkâr etti. Ama uzun sürmedi. Sonra da gitti.”

“Nasılsın?”

“Ölüyorum Gilbert... Ölüyorum (Hıçkırıklarım direnmeyi bırakmıştı artık.).”

Kapattığımızda çok rahatlamıştım. O yaz iki günde bir yazdı veya aradı Gilbert. Her gün sordu.

“Sevgili Pınar, bugün nasılsın? Ama gerçekten nasılsın? Gizli sandığında ne düşünceler ve duygular var?”

Sözlerini hep tekrarlardım beynimde:

“Bu aldatılma kostümüne bürünmüş bir içe dönüş yolculuğu. Aldatılmaktan çok daha derin. Bu senin bilinmeyenleri, anlatılmayanları, fark edilmeyenleri sırlar sandığından çıkarma sebebin. Yol uzun görünüyor. Ama bil ki yalnız değilsin. Bir Recall Healing uzmanısın, regresyonu da azımsamayalım. Kolları sıva, girdiğin kaleden çık ve yapbozu yapmaya başla.”

Ah Şu Projeler, Planlar, Programlar

Tüm dünyaya duyurdum aldatıldığımı. Bogdan'ın ne kadar hain olduğunu. Ah iki çocukla beni yalnız bırakmıştı. Ee erkekti tabii. Yapmayacak erkek yoktu, hepsi aynıydı, bir tek kafalarında “şeytan boynuzları” eksikti. Etrafımı feminist ve erkek düşmanları sarmıştı. Seansa gelen danışanlarım, konuları hep aynıydı “aldatılmak”.

Nasıl güçlendiren bir şey biz kadınları bir bilseniz, erkeklerden nefret etmek. Ah be anam, bir de nefretle aşk arasında incecik bir ip olduğunu unutmasak.

Gilbert gibi Mor da ensemdeydi. Her an arkadaş, her an. Her gün nöbete durur mu bir insan?

Siz bir acıdan geçerken “ilahi olan” her güç size koşarmış. Atalar, ta anneler, rehber orduları. Işık odanızı bir an bile terk etmezmiş.

P: Affedemiyorum.

M: Peki ya kendini?

Öylece oturuyordum matımın üzerinde. Gilbert'le konuşmamız üzerine annem ve babamın yaşadıklarına, proje amaç dönemine, programımı oluşturan geçmişe gittim.

Bana hep aşk meyvesisin sen derdi annem. Aşkla bakmış büyütmüş beni. Babam da aşk akıtmış her bakışta, her koklayışta.

Peki aldatılmak, terk edilmek, boşanmak? Neydi kaynağı?

Önce en yakın geçmişten başladım.

Otuz beş yaşındaydım aldatıldığımda. Hissettiğim duygular: Ölüm, hayal kırıklığı, şok. Başkasının bana tercih edilmesinden kaynaklı değersizlik ve yetersizlik hissi, gururumun ve onurumun kırılması, yok olma isteği.

Düşünce: Sanırım hayat bitti. Sanırım öldüm.

Peki ikiye bölelim otuz beşi yaş on yedi buçuğa. Ah çok basit. Yine aldatıldım. Hem de ilk aşkım tarafından. Allah'ım ölüyorum sandım. Onun da sarıydı saçları. Okulun en yakışıklı delikanlısıydı. Veee tahmin edersiniz ki, beni aldattığı kız Anna'nın kopyasıydı!

Peki on yedi yaşındaki genç kız Pınar nasıl hissetti?

Ölüm, hayal kırıklığı, şok. Başkasının bana tercih edilmesinden kaynaklı değersizlik ve yetersizlik duygusu, gururumun ve onurumun kırılması, aynı duygular.

Hadi onu da ikiye böl Pınar, sekiz yaşın sonu. Ne oldu? Ne oldu? Ne zordu hatırlamak.

Gözlerimi kapattım ve o yaşa, sekiz yaşındaki Pınar bedenine geçtim. Göztepe'deki evimizde, hemen kapı girişinde, aynalı dresuarın üzerindeki ankastre telefon kulağındaydı, dinlerken

buz kesmişti. Babasıydı telefonun ucundaki, ama kendisiyle konuşmuyordu. Bir kadınla konuşuyordu. Kadın evi aramış annesinden “sevgilisiyle” konuşma talebinde bulunmuştu. Annesi de, “Hayatım, sevgilin seninle konuşmak istiyor!” diye seslenişine şaşırmış, şaka yaptıklarını sanıp ahizeyi kaldırmış. Şaka değilmiş. Babası gerçekten sevgilisiyle konuşuyordu. Babası, hayatının ilk aşkı! Nasıl olur?

Ne hissetti çocuk Pınar? İhanet! Aldatıldım! Ölüyorum galiba. Babam bunu bana nasıl yapar?

Ah nasıl ağlıyordu sekiz yaşındaki Pınar. O sahnede, yetişkin halimle, kenardan izliyordum. Acısı çok tanıdıktı. Nasıl sarılmak istedim çocuk bana. Sarılıp, hepsi geçti bir tanem demek istedim. Ölmüyorsun, tam tersi güçleniyorsun ve bu olanların hiçbirisi senin suçun değil!

Sonra gizlendiğim köşeden çıktım, kollarımın arasına aldım çocuk Pınar’ı, saatlerce sarıldım ona ve dedim ki, “Senin suçun değildi!”

Peki bölelim sekizi de ikiye, dört yaşındaki Pınar’a ne oldu?

Peki iki yaşındaki?

Peki ya bir yaşındaki?

Ya anne karnında? Aman Allah’ım annesi ona hamileyken, babası aldatmış mıydı yoksa? Nasıl olur? Yok bu kadarını kaldıramam herhalde diye düşünürken telefona sarıldım ve annemi aradım. Mor yanıma oturdu, eli omzumdaydı.

81 Mayıs’ında doğdum ben. Ağustos 80’de dölleniş annem rahmine yerleştim. Döllenmeden dokuz ay öncesi 79 yılının kasım ya da aralık ayı.

78 ve 79 senelerinde bir kıyamet kopmuştu annemin ve babamın hayatında. On dört yaşındaydı annem babama âşık olduğunda.

Allahım o nasıl bir aşktı?

Sekiz yaş vardı aralarında. Küçücüktü Nilgün. Çocuktu. Annesinin babasına verildiği yaşlarda âşık oldu. Zühtü, Göztepe'nin en yakışıklı delikanlısı. Yusuf Kalfa'nın delikanlı oğlu topçu Zühtü. Nilgün'e âşık olduğunda yirmi iki yaşındaydı. Annesinin babasıyla evlendiği yaşta!

Nilgün'den önce bir kızı sevdi Zühtü. Mücella. Nişan yaptılar. Kız attı Nişan'ı. Yusuf Kalfa ve kızın babası anlaşılamamış, yanlış anlamışlardı birbirlerini, Yusuf Kalfa'yı kızına sert bulmuş Mücella'nın babası. Acımasız bulmuş oğluna karşı. Olmaz bu iş demiş. Yusuf Kalfa eyvallah der mi hiç? Biz de onların kızını istemiyoruz diye kükremiş.

Zühtü makine mühendisliği okuyordu. O sene sınıfta kalmış. Derinmiş üzüntüsü, hayal kırıklığı. Kavuşamamış.

Nilgün çıkmış karşısına. Nilgün kurtarmış Zühtü'yü. Yeniden gülümsetebilmiş yüzünü.

Giritli Zehra, beyi Yusuf Kalfa'dan habersiz, gizli gizli dikiş diker para biriktirmiş. Oğlu okusun, okurken de yaşasın diye oğluna harçlık verirmiş kimse görmeden.

Zühtü halının altında biriktirmiş harçlıklarını. Ayda bir mutlaka diskoya gündüz matinesine götürürmüş Nilgün'ü. Dans pistinde yanak yanağa, el ele dans ederlermiş saatlerce.

Haftada bir mutlaka sinemaya giderlermiş, diz dizemiş aşkları.

Aşk o zaman daha güzelmış. El ele tutuşurlar, mektup yazarlar, bakıştırlarmış. Nilgün'ün kalbi ağzına gelirmiş heyecandan kapının önünden geçen Zühtü'nün ayak seslerini duyduğunda. Topuklarını taşlara vura vura yürürmüş Zühtü. Gelişinden tannırmış Nilgün sevdiğini.

Sır gibi saklarmış aşklarını.

On yedi yaşında nişanlanıp evlenmişler.

Her tokatla aşkından eksilmiş Nilgün'ün. Küçücükmuş. Derinden yaralamış Zühtü'nün hırçınlıkları, kendisiyle kavgası, dünyaya öfkesi. Tanıyamaz olmuş âşık olduğu adamı.

On sekiz yaşında ilk çocuklarını kucağına almış Nilgün. Hâlâ âşıkmiş Zühtü'ye. Kaybetmekten ödü kopuyormuş. Yirmi ikisinde dayanamamış, oğlunu alıp babasının evine sığınmış. Bitti bu iş demiş. Bitti. Zühtü kapısında sabahlamış, pişmanlıktan ayaklarına kapanmış. Nilgün kırık, küskün, ruh gibi gitmiş gelmiş öğretmen olarak çalıştığı Şirinyer Lisesi'ne. Tazecik, çiçeği burnunda öğretmen.

Deniz Gezmiş'e benzeyen edebiyat öğretmeni Cemil Hoca'nın gözlerini üzerinde hissettiğinde içi titremiş. Ayıplamış kendini. Evli barklı kadınsın, bir de oğlun var, ayrılmış da olsun kocandan. Ne münasebet. Hissetmeye izin vermemiş kendine.

Zühtü de vazgeçmiyor. Af diliyor. Aile büyüklerine yalvarıyor. Çocuk var diyor. Bir şans daha, son bir şans daha.

Geç kalıyor Zühtü. Gencecik öğretmen Nilgün kalbini kapatıyor Cemil'e. Şiirler yazıyor Cemil ona. Türküler söylüyor kulağına. Devrimci. Dimdik.

Cemil de evli. Bir de kızı var canından sevdiği. Nilgün'e çok âşık. Ama yapamıyor, sahip çıkamıyor, tutunamıyor Nilgün'e. Kızından kopamıyor.

Bir tren istasyonundalar Nilgün ve Cemil.

Nilgün'e Zühtü gel demiş, gel gidelim buralardan, bir daha deneyelim. Biliyormuş Nilgün'ün başkasına âşık olduğunu. Ama kaybetmek de istemiyormuş. Ne oğlunu ne de karısını. Gel demiş, tayinimi isteyelim, gidelim buralardan.

Tren istasyonunda Nilgün ellerini kenetlemiş Cemil'in kocaman ellerine, yanağını yanağına dayamış, gözleri yaşlı, kulağına fısıldamış.

"Kal de, kalayım!"

Kal diyememiş Cemil!

Nilgün ve Zühtü Kayseri'ye göç etmişler. Sene 79.

Kayseri'nin kara kışı, yalnızlık, kimsesizlik, atadan, topraktan uzak. Hâlâ küçücük ki Nilgün. Hâlâ anasının kuzusu.

Kavuşamadığının hasretinden çok ana hasreti yakıyor yüreğini. Bir de annesinin hastalık haberi geliyor. Dünyası başına yıkılıyor.

İzmir'e koşuyor.

İzmir'de acı anılar, çocukluğu, genç kızlığı, yeni gelinliği, terk edilişi, terk ettikleri.

Haber alırım umuduyla, ortak öğretmen arkadaşlara gidiyor. Titreyerek, çekinerek soruyor Nazım hayranı Cemil'i. "Nasıl?" diyor. "Şiire küsmedi değil mi?"

"Ne küsmesi? Gayet iyi. Karısı gebe!"

Yeri kim kaldırdı ayaklarının altından? Dünya ne zaman bu kadar darlaştı? Nefes almak neden bu kadar zorlaştı?

Aldatılmış hissediyor Nilgün. İhanetin zehri ağzından midesine akıyor.

Ve tereddütsüz, düşüncesiz, hesapsız, diyor ki yüzüne taktığı parlak mutluluk maskesiyle, "Ne güzel, ben de gebeyim! Mutlu olsunlar. Allah analı babalı büyütsün!"

İzmir-Kayseri yolu boyunca ağlıyor Nilgün. Diyor ki, Cemil'in aşkı da yalansa, aşk yok bu hayatta.

Zühtü'ye koşuyor, sarılıyor ve diyor ki, "Haydi bir kızımız olsun."

Evet, aşkla yapıyorlar Pınar'ı! Aşkla besliyorlar. Aşkla ninniler söylüyorlar kulağına.

Programında “aldatılmak” var Pınar'ın. Pınar bir adamın aşkına sahip çıkamaması sayesinde var oldu. Pınar, annesinin de babasının da “dünya yıkıldı, aldatıldım, ölüyorum” duygularının üzerine geldi.

Mücella, Zühtü'yü terk etmeseydi, Pınar'ın varoluşu ne mümkündü?

Cemil, Nilgün'ü terk etmeseydi, aşk kaybetmeseydi, bir kadın erkeklere ve aşka küsmeseydi, Pınar nasıl düşecekti ana rahmine?

Nilgün kavuşamadığına duyduğu aşkı akıttı Pınar'ına.

Zühtü, karısına duyduğu bitmek tükenmek bilmeyen tutku-yu, aşkı kızına adadı.

Hani sordum ya, bir yaşında ne olmuş ki acaba diye. Cemil, Kayseri'ye gelmiş. Nilgün'ü bulmuş çalıştığı okulda. Karşısında görünce Cemil'i, Nilgün kaskatı kesilmiş.

Özür dilemiş Cemil.

“Hata ettim. Gitmene asla izin vermemeliydim. Bırakmamalıydım ellerini. Al Fatih'i de, Pınar'ı da, gel. Boşandım. Bir ev tuttum. Ailemi, sizi istiyorum.”

Nilgün bir kakhaha atmış ve demiş ki, “O tren kaçtı!”

Annem hikâyesini anlattığında, cümlesini bitirdiğinde bir çılgılık atmışım, “Anne inanamıyorum! Gerçekten böyle mi dedin?”

“Evet kızım. Ya ne deseydim? İş işten geçmiş. İçim soğumuş. Babanla yavrumuz olmuş, hiç olmadığımız kadar mutluyuz, kurtarmışsınız yuvamızı.”

Anne, ben aynı cümleyi eski kocama söyledim! Gilbert'le Recall Healing seanslarımız boyunca, annemden sırları ve yaraları öğrendikçe, bağlantıları yakaladıkça, Bogdan geri dönmek için git geller yaşamaya başladı. Kafa karışıklığı yaratan, beni oldukça zorlayan, tekrar tekrar aynı çatışmaları yaşatan.

Yine bir gün, çok önemli bir iş toplantısı vardı Dubai'de. Çocukları görmeye geldiği bir hafta sonuydu, çocuklarla İstanbul'dan Bodrum'a dönüyordum. Vedalaşıştık. Bizi kapıda bıraktı ve gitti. Uçağımıza yirmi dakika vardı.

VIP kapısından içeri girdim. Çocuklarıma sarılıp oturdum öylece ilk bulduğum koltuğa. Soluklandım. Telefonum çaldı, Bogdan'dı. Açtım.

"Kapıdayım. Dışarı çıkar mısınız?"

"Ne oldu?"

"Dışarı çık Pınar! Kapıdayım."

"Bir şey mi unuttun? Ne oldu?"

"Senden uzakta nefes alamıyorum. Saçının kokusunu duymadan uyuyamıyorum. Anna'dan ayrıldım. Anlattım ona benim için tek bir kadın olduğunu. Moskova'da bir ev tuttum. Karımı ve çocuklarımı geri istiyorum."

"Uçağını kaçıracaksın Bogdan!"

"Her zaman bir sonraki vardır! Dışarı çık Pınar."

"Üzgünüm. O tren çoktan kaçtı!"

"Binme o uçağa Pınar! Ne olur binme. Hadi çık dışarı konuşalım."

"Ben başka bir adama âşık oldum Bogdan! Senden gittim ben. Uçağa biniyoruz. Hoşça kal."

*Sordum, AŞK'ın sırrı nedir? Dedi: Yâr'da yok olmaktır.
Sordum, Yârin isteği nedir? Dedi: Samimi olmaktır.
Sordum, samimiyet nedir? Dedi: Hep yâre bakmaktır.
Sordum, bu nasıl olacak? Dedi: Nefsi bırakmaktır.
Sen ve Ben gafletini aşp, "BİZ" olanların rızkıdır AŞK.*

Mevlânâ

İlişki mi, Çelişki mi?

“Çatışmalarınızla evlenirsiniz!” dedi Gilbert eğitimde. Şikâyet ettiğiniz, yaka silktiğiniz, daha iyisine layıktım aslında diye iç geçirdiğiniz eşleriniz ya çatışmalarınıza ayna tutar ya da çatışmalarınızın çözümüdür.

“Nasıl ya?” diye sesler yükseldi sınıfta.

Ben de ekledim. “Boşuna paralar akıtıyoruz kişisel gelişim eğitimlerine desenize! Demek ki en iyi kişisel gelişim öğretmenlerimiz eşlerimiz!”

“Kesinlikle!” dedi Gilbert.

Siz seçtiğinizi sanırsınız eşinizi. Düşünsenize, nüfusu yedi milyardan fazla olan dünya gezegeninde, nasıl oldu da beyninizin antenleri, eşinizin antenlerinden sinyaller aldı ve bir araya geldiniz? Nasıl bir güç sizi bir araya getirdi?

Eğitimlerinden vaka örnekleri verdi. Soyağacında şizofreni hastası dedesi olan bir kadının, eğitim sonrasında, araştırdıklarında, eşinin ailesinde de şizofreni olduğu ortaya çıktı.

En çarpıcı hikâye ise pankreas kanseri tanısı konan bir erkek danışanına aitti. Pankreas kanserinin Yeni Alman Tıbbı'na göre açıklaması:

*Who is the child not named after the father?**

Bu danışan gerçek babasının aslında babasının en yakın arkadaşı olduğunu öğrendi. Annesi bu sırrı eğitim sonrası oğluna anlatmaya karar vermişti, ancak bir türlü cesaret edemiyordu. Bir gün, kâğıda, "BABAN SENİN ÖZ BABAN DEĞİL!" diye yazdı büyük harflerle. Okuduğu kitabın içine koydu. Karısı buldu kitabı ve içindeki notu, şok olmuştu, nasıl olur diye döndü yanında duran kocasına kağıdı göstererek. Kocasını yazıyı okudu.

"BABAN SENİN ÖZ BABAN DEĞİL!"

"BABAN SENİN ÖZ BABAN DEĞİL!"

Ve bağırarak karısına sarılıp, "Sana söylemeyeceğime annene söz vermiştim tatlım!"

Kadının da gerçek babası başkasıydı. Kocasını bunu biliyor ama söz verdiği için saklıyordu.

Ortak sırları gölgeden arınsın diye bir araya gelmişlerdi. Adamın pankreası yüzde yüz iyileşti. Karısıyla da boşandılar. Artık birbirlerine ayna tutmaları gereken bir sır kalmamıştı. Ama dostlukları sevgi ve saygıyla sürdü. Hâlâ Recall Healing eğitimlerine beraber geliyorlar.

Hiç düşündünüz mü?

Neden eşinizle evlendiniz?

(*) Ailede babasının soyadını taşımayan çocuk kim?

Neden ona çekildiniz?

Sizi bir araya getiren güç neydi?

Ya da ebeveynlerinizi bir araya getiren güç?

Eşleriniz gerçekten sizin seçimleriniz miydi? Yoksa beyniniz sizin için kontrolü ele aldı ve en usta çatışma aynanızı mı attı önünüze?

Hiç düşünmüyor musunuz? Bir Türk kızı, İngiltere'nin en eski kasabalarından biri olan Colchester'a muhasebe okumak için gidip, yanlış bölüme yönlendirilerek Finansal Ekonomi bölümünden burs kazanır ve hatta o bölümü okuması için Einstein'a benzeyen profesör çalkafa kılığında bir hoca tarafından ikna edilir ve aynı adamın ikna ettiği, babası Ukrayna'lı, annesi Eston Rus ve Polonya kırmızı bir Rus adamla tanışır ve dört ay içinde evlenir?

Kader?

Yazgı?

Tesadüf?

Yoksa bilinçdışı bize espri mi yaptı?

Komutan Vasiliy Ivonovich Golitsyn

Prens Vasiliy Ivonovich Golitsyn, büyük oğlum Demir'ime ismini verdiğimiz büyükbabası.

Hep eski fotoğraflardan tanıdım ben onu. İlk karşılaşmamız 2004 Noeli'ydi. Karısı Kazimira Golitsyn şöminenin üzerine koyduğu ahşap bir çerçeveden konuşurdu onunla. Çerçevenin yanında mutlaka kırmızı karanfiller olurdu. Belli ki âşıktı hâlâ kocasına.

Âşık olunmayacak bir adam değildi Prens Vasiliy. Rusya Çarlığı dönemine uzanan Kral Petro zamanının Prens Vasiliy Vasilyeviç Golitsyn'in üçüncü kuşak torunuydu. Atatürk'ten ve Yusuf dedemden sonra gördüğüm en heybetli, en asil, en yakışıklı adamdı.

İki cihan savaşı gördü Prens Vasiliy. İkinci Dünya Savaşı'nda dünya tarihinin en kanlı savaşlarından Leningrad Kuşatması'nda

Nazi Ordusu'na karşı bir birliğin komutanlığını yaptı. Sekiz yüz yetmiş üç gün sürdü mücadele, dünyanın hiçbir büyük şehri, o kadar uzun süre ablukaya dayanamamıştı. Ablukanın ilk aylarında, halka ince iki dilim ekmek dağıtılıyordu. Ekmek bittiğinde, evlerinde besledikleri kanarya ve güvercinleri yemeğe başladılar. Sekiz yüz yetmiş üç gün, -35 dereceye kadar düşen soğukta, açlıktan ölmek için çareyi sokaktaki kuşları, kedileri, atları ve fareleri yemekte buldular. Günde otuz bin kişinin üzerinde insan açlıktan can veriyordu.

Komutan Vasiliy ve silah arkadaşları günlerce buzların üzerinde, Nazi askerleriyle mücadele edebilmek ve atılan bombalardan korunmak için sürünerek gece gündüz kilometrelerce yol aldılar. Durduklarında üniformaları buza yapışıp kalıyordu. Hareket etmek için ellerindeki bıçaklarla buzu, zaman zaman da kendi etlerini kesmeye mecbur kalıyorlardı.

Savaşta Nazi askerlerine, bu şehri asla alamayacağız dedirten bir şey de müzik oldu. Dmitriy Şostakoviç'e ait 7. Senfoni'nin Leningrad prömiyeri açlıktan neredeyse ölmek üzere olan müzisyenlerden oluşan bir orkestra tarafından icra ediliyordu. Orkestra Şefi Karl Eliasberg kapı kapı gezip hayatta kalan müzisyenleri toplayarak orkestrayı kurdu. Savaş süresince halkı ve askerleri o müzik ayakta tutmuştu.

Askerler yetersiz kaldığında, şehirdeki genç yaşlı, tüm profesörler, doktorlar, mühendisler, öğretmenler, kadın erkek ayırmaksızın herkes siperler kazımaya ve mücadeleye destek vermeye koştu.

Prens Vasiliy, kızına savaşı her anlattığında boğazı düğüm-leniyordu, insanlık tarihinin en karanlık, en acılı, en sancılı, en

çaresiz kuşatmasına şahitlik etmişti. Binlerce askeri, evladı öldü yanı başında. “Elle sayılacak kadar kalmıştık kızım. Kulağımızı okşayan o müzik olmasaydı, ben de şu an burada olamayabilirdim. Öylesine güç ve umut veriyordu ki o müzik. Bir de bir şarkı uydurmuştuk aklımızdan, birimiz başladı söylemeye diğeri tamamladı.”

Ve şarkıyı söylemeye başladı...

*Ah benim güzel annem
Sakın ağlama
Ben burada,
Anne Rusya için
Irak diyarlarda
Kalbimde bir umut
Bir gün eve döneceğim
Ve hayatta kalırsam
Türk bir gelin getireceğim.*

Essex Üniversitesi kampüsünde kütüphaneye doğru hızlı hızlı yürüyordum, elimde kalın kitaplar, İngiltere’nin sevimsiz soğuk rüzgârı, yağmuru.

O da Essex Union Cafe’deydi. Sınav haftasıydı; sabahtan beri ders çalışmış, günün ilk yemeğini henüz yeme fırsatı bulmuştu. Başını camdan dışarı uzatmış, elinde kitaplarla, saçı başı dağınık, rüzgâra karşı yürümeye çalışan yirmi iki yaşındaki Pınar’ı görmüştü.

“Pınar, sanki arkamdan sırtıma bir tekme yedim ve o tekme beni kafeden dışarı, senin önüne attı,” demişti.

İlk kez o gün el sıkışmıştı Bogdan ve Pınar. Kim bilir, belki de o tekme Prens Vasiliy Golitsyn'e aitti.

Şüphesiz ki, Bogdan bir Türk kıızıyla evlenerek Leningrad Kuşatması'nda hayatta kalmayı başaran ya da başaramayan tüm o kahramanların duasını, hayalini gerçekleştirmişti.

Leningrad Kuşatması'ndaki tüm kahramanlara sonsuz saygı ve şükranla.

Recall da Neyin Nesi?

Savaşta Tanrı kimin yanındadır? İster mi gerçekten kılıç kanlarımıza kuşanmamızı? Peki ya içerideki savaşlarımızı, kendi kalbimize yasladığımız revolveri?

Recall Healing ve Dr. Gilbert Renaud ile birlikte çıktığım yolda, iç savaşlarım, gizli, aleni, daha fazla boy aynası oldu önümde.

Bilgi paylaşılmak istiyor. Taşıyor paylaşmadığınızda, toksik bir etkisi oluyor, içeriden zehirliyor sizi. Paylaş diye gürlüyor. Paylaş.

Kendimle çalıştıkça, kim olmadığımı araştırdıkça, soyağacımın öykülerini dinledikçe, bağlantılar kurdukça, yüzlerce hekim, mühendis, finansçı, akademisyen, ebeveynler çaldı kapımı.

Her vaka öylesine özgündü ki. Her öykü, benim öykülerimle örüntülüydü. Ben kendi yapbozumu oluşturdukça, insanların binlerce parçalı yapbozlarını oluşturmak daha da kolaylaştı.

Seans odama, mabedime, bırakıp çıktılar kılıç kalkanlarını. İçlerindeki zehiri kustular. Kimileri sırlarını mandalla tutuşturdu çamaşır ipine, kimileri öfkelerini, isyanlarını haykırdı.

Nesillerden aktarılan yaralar, sırlar, yükler, lanetlenmiş sözler, ortaya çıkmayı ve fark edilmeyi bekleyen karmik düğümler. Alan açtım. Kalbimi açtım. Kabul ettim. Her bir öyküde, kendime daha yakınlaştım, her seansta insan özünün olağanüstülüğüne bir daha şahit oldum. Hayran oldum insana, insanlığa.

İçimdeki çocuk, mabedime giren danışanlarımın içlerindeki yaralı çocukların elinden tuttu. Tüm çalışmalarımız, boyutlar arası gibiydi. Biz danışanla, kendi öyküsünden yola çıktıkça, kökleri gövdesi evreni kaplayan bir ağacın dallarına ayrı ayrı dokunur gibi ulaştı soyağacındaki bireylere. Ölmüş ataları onurlandırdık, andık, duygularını içselleştirdik.

Mabedimin duvarları içine çekti acıyı, ıstırabı, suçluluk duygularını, pişmanlıkları, kayıpları, öfke ve nefreti, isyanı, kibir ve vesveseleri.

Bitez'in zeytin ağaçları ve toprağı, mabedimin duvarlarını yıkadı ve tüm danışanlarımın kalbini huzurla, kabul ve anlayışla, iyilik ve şifayla doldurdu. Affetmenin ne demek olduğunu anladı mabedimden girenler.

En zor şey kendini affetmesidir insanoğlunun. Öyle çok günahımız var ki, öyle çok bilmeden acıttıklarımız var ki. Niyet etmişsek bir kere, o içsel bağışlama ve hoşgörü de gerçekleşiyor, şüphesiz.

Recall Healing'in benim hayatıma etkilerini paylaştım buraya kadar. Şimdi de mahremini açan, hikâyesini dinlediğim, birlikte binlerce yapboz parçasını birleştirdiğimiz kıymetli danışanlarımın ve öğrencilerimin öykülerini paylaşmak isterim. Elbette her biri gönüllü kahramanım oldular, hikâyeleri sizlere de şifa olsun, yolda ilham olsun, yolunuzu aydınlatsın istediler. Her biri Recall Healing ve regresyon danışmanlıkları sonrasında tamamen iyileşen veya hastalığında ciddi gerileme ve iyileşme gerçekleşen bireyler. İsimleri değiştirildi, ama tanıları ve hikâyeleri ay ve güneş kadar gerçek.

Üstat Gilbert Renaud'nun her zaman savunduğu gibi. "Yalnızca başkalarıyla sağlıklı iletişim ve etkileşimle iyileşiriz! Kolektif bilinç yükseldikçe, farkındalık ve şifa gücü artar!"

Recall Healing’e GÖre Nasıl Hastalanırsınız?

Hangimiz anatomimizi gerçekten biliyoruz? Hangimiz Biyolojiyi ortaokul ve lisenin ötesinde inceleme ve araştırma şansı yakaladık? Bize verilen bu “muhteşem makineyi” ne kadar iyi tanıyor ve dinliyoruz? Hangimiz hayatımızın gözlemcisiyiz? Kendinize hiçbir birkaç metre öteden, hatta dünya üzerindeki bir uydudan, hatta başka galaksilerden bakabildiniz mi? Bir toz tanesi kadar bile değiliz aslında.

Bildiklerimiz var, kişisel gelişim kitaplarında da sıklıkla rastlarsınız. Sistemimiz Ruh, Zihin ve Beden’den oluşur.

Bizi hayvanlardan temelde ayıran özelliğimiz duygusal beyinlerimizin olmasıdır. Ama neticede biyolojik varlıklarız. Tüm doğa ve dünya anayla bağlantıdayız.

İnsan bedenimizi bir roket gibi düşündüğümüzde, roketin kontrol odası beynimizdir. Roketin üst gövdesi “Zihin” veya

“Psişemiz”dir. Roketin alt gövdesi de kontrol odasındaki beynimizin yönetimindeki bedendir, uzuvlarımız, kaslarımız, tüm hücrelerimizden oluşan olağanüstü makinemizdir.

Bevinde insanlık tarihinin ve hatta hayvanlar âleminin tüm seceresi kayıtlıdır. Genetik aktarımlarla kuşaktan kuşağa bilgi ve deneyimler bir sonraki nesli yeni yaşam koşullarına hazırlar ve uyumlar.

Beyin bedene hükmeder. Travma sırasında kaç (flight) komutunu veren beyindir. Freeze / don komutunu da verir elbet. Ancak travmadan kurtulduğumuzda, doğru davranış arslan ağzından kaçan bir geyiğin saatlerce titreyerek travmanın şokunu ve etkisini atmasıdır.

Peki biz insanoğlu ne yapıyoruz bir kaza, şok ve travma sonrası?

M: Kuyruğu dik tutuyorsunuz!

P: Ah, buradasın.

M: Uzun zamandır.

P: Sistemimizi ve nasıl hastalandığımızı anlatıyorum.

M: Uzun zamandır duruyordun Pınar.

P: Biliyorsun. Yazmam için önce benim anlamam, içselleştirmem, inanmam, kendi dinamiğimi çözmem gerek. Ben kendim çözemezsem, nasıl başkalarının çözmesine yardımcı olurum?

M: Yazarak da anlayacaksın, Pınar. Senden yazman isteniyorsa yazacaksın. Anlamaya çalışmak da zihninin bir illüzyonu aslında, zihninin sınırlaması.

P: Benim takıldığım yerde, sen devreye gireceksin. Doğru mu anlıyorum?

M: Ben yok Pınar. Biz varız. Sana hayatlardır öğretiyoruz, gösteriyoruz, gösterecek ebeveynleri, ataları, toprağındaki bilgeleri, bilgelikleri, kitapları, filmleri, şiirleri, öğretmenleri gönderiyoruz.

P: Şüphesiz.

M: Ve hatırla. Yazdıklarını okuyanın ruhu zaten tüm bu kadim bilgelikleri biliyor. Unutturulanları hatırlatıyorsun.

P: Peki bir insan nasıl kanser oluyor? Kişinin kendi suçu mu? Başkalarının suçu mu? Kurban mı, günahkâr mı, bir ceza mı hastalık?

M: Hiçbiriniz kaderin kurbanı değilsiniz. Kurban rolüne sarılmak iyileşmenin sorumluluğunu almayı reddetmektir. Kişi hastalığından farkında olarak veya olmayarak fayda sağlıyordur. İç dünyasına bedeni ses ve nefes veriyordur. Beden sürekli anlatır, konuşur, ifade eder.

P: Maşallah hiç politik olmuyor bedenın cevapları, hep dan dan diye cevaplıyor. Senin gibi.

M: Bedenin sana emanet. Ona sevgi verirsen ışık saçır, ona teşekkür edersen titreşimi artar, sana daha uzun süre hizmet eder.

P: Bedenimizde kiracıyız.

M: Ruh hastaysa beden hasta olur. Bu kadar basit aslında.

P: Ruh nasıl hasta olur?

M: Ruhı besinsiz bırakırsan bir süre sonra çöker.

P: Neyle beslenir ki ruh?

M: Vivaldi, Mozart, Çaykovski, Miles Davis, Louis Armstrong, Müzeyyen Senar, Âşık Veysel, Da Vinci, Picasso.

Pınar: Müzik, sanat?

M: O kadar basit değil. Neden m¼zik? Neden sanat? D¼ř¼n-sene sanatla uğraşan ustaları, yarattıkları sanat eserleri. Onlara mı ait sanıyorsun?

P: Anlamadım.

M: Alıp g¼t¼rd¼ler mi yanlarında?

P: İnsanlığa bıraktılar.

M: Yaratım frekansında olaęan¼st¼l¼k ve m¼kemmellikle ortaya çıkar bir sanat eseri. Asla kişiye ait değildir. İnsanlığa bırakılan bir mirastır.

P: Sanatçı Tanrı'nın iradesini geręekleřtirerek aracı olur.

M: Bravo! Magnifique! (Fransız aksağanıyla)

P: Tanrı'nın iradesini "hizmet" bilinciyle geręekleřtirmek, s¼rekli yaratmak, yaratım frekansında kalmak.

M: Yaratım frekansında kalarak, etrafını yaratıcının g¼z¼nden g¼rmeye başlarsın çocuk.

P: Ruhun en b¼y¼k besin kaynağıda tam da budur. Peki zihin?

M: Zihin... Pırıl pırıl bir nehir mi? Balçık mı? S¼rekli olumlu, titreşimi y¼ksek, hizmet ve tanrısal olanı geręekleřtirmek d¼ř¼ncesiiyle mi dolu? Yoksa vesveseler, olumsuz, frekansı d¼ř¼k, seni s¼rekli aşağı boyutlara çeken d¼ř¼ncelerle mi? Ne d¼ř¼n¼rsen, onu yansıtırsın.

P: Nasıl zihnimizi sustururuz? Nasıl ruhumuzun ıstırabına mani oluruz?

M: G¼neře benze çocuk. Kimseye benzemeye çabalama. Sen g¼neře benze. Her g¼n g¼neři model al. Yaşam veren ol. Isıtan, aydınlatan, besleyen ol. Sor kendine, şu anda d¼ř¼nd¼ę¼m şey ışığı yansıtıyor mu? Yoksa içimi mi karartıyor? Zihnini, bedenini, ruhunu her g¼n g¼neřle yıka çocuk.

P: Güneşe benzemek.

M: Doğmayı ve batmayı, tekrar tekrar ölüp dirilmeyi bırakıyor mu güneş? En karanlık gecede bile güneş orada, bir yerlerde, birilerini ısıtıyor, hayat veriyor, birilerinin yolunu aydınlatıyor.

P: Peki beden?

M: Bedenin bir sanat eseri ve tıpkı çocukların gibi sana emanet.

“Sonra o damlacığı bir embriyo halinde yarattık, sonra o embriyoyu bir et parçası halinde yarattık, sonra o et parçasını bir kemik halinde yarattık ve nihayet o kemiğe de bir et giydirdik. Sonra onu bir başka yaratılışta yeniden kurduk. Yaratıcıların en güzeli Allah’ın kudret ve sanatı ne yücedir!” Mü’minûn Suresi 14. Ayet

“Yarattığı her şeyi güzel yaratan ve o insanı (Âdem’i) yaratmaya çamurdan başlayan O’dur. Sonra onun soyunu bir özden; zayıf bir sudan yaratmıştır. Sonra (organlarını tamamlayarak) dengesini kurmuş ve ona ruhundan üflemiştir. (Böylece) size dinleme, ileri görüşlü olma (basiret) yeteneği ve gönüller vermiştir. (Bu yetenekleri) Ne kadar az değerlendiriyorsunuz! (Secde Suresi 32/7-9)

P: Dinleme, ileri görüşlü olma, basiret ve gönül vermiştir. Bu yetenekleri ne kadar az değerlendiriyoruz?

M: İnsanı hasta eden şey, yine insanın ta kendisidir!

O an bir Recall Healing eğitiminde, Dr. Gilbert Renaud’nun yaptığı bir seans aklıma geldi. Seans uygulanan danışan altmışlı yaşlarda, iki çocuk annesi bir kadındı. Yumurtalık ve rahim kanseriydi. Hastalığının bağlantılarını araştırırken yaşadığı travmaları anlatıyordu, eşinin aldatmalarını, duygusal ve fiziksel şiddetlerini, eşinin ailesinden hayatı boyunca gördüğü eziyeti, hayal kırıklıklarını, çocukluğundaki yaraları.

Bir an şöyle dedi: “Beni hasta ettiler!”

Gilbert kükredi. “Saçmalık! Hiç kimse seni hasta edemez! Seni hasta eden senin algın!”

Sınıfa döndü ve, “İçinizden kaç kişi eşi tarafından aldatıldı?” diye sordu. Sınıftaki kadınların çoğu parmak kaldırdı gülerek (ben dahil!).

“Kaçınız şiddete maruz kaldı?”

Ne yazık ki yine parmaklar kalktı.

Ardından, “Kaçınız tacize uğradı?” diye sordu.

Ne acı ki, sınıfta kadın erkek birçok insanın parmağı kalktı.

Ve Gilbert, “Bu travmaları yaşadktan sonra kaçınız hasta-landı?” diye sordu.

Tek tük parmaklar kalktı.

“Gördünüz mü, sizi başkaları hasta edemez! Sizi algınız hasta eder!”

M: Dinlemek.. Gönlünün kulağıyla. Görmek, gönül gözünle. Anlamak. Tanrı’nın gözleri var sende! Onun gözleriyle görmek, değerlendirmek, anlamak, sezgilerine sarılıp, ruhunla bağlantıyı koparmamak. Tanrı kendini sevmeni ve saymanı ister, bir an bile bırakmanı istemez çocuk! Başkalarını Tanrı’dan ve kendinden çok seversen, onlarla sınanırsın. İmtihanların sancılı olur.

P: Kendini sevmek, saymak.

M: Bencillik gibi geliyor değil mi kulağa? Oysa “salt” kendini sevmek bencilliktir. Kendini sevip saymazsan, başkalarına katacağın pek bir değer kalmaz.

P: Kuyruğu dik tutma kısmına geri dönmek istiyorum.

Bir kaza, şok, travma yaşadığımızda, hayvanlar o şoku atmak için saatlerce titriyor. Aslında beynin bacaklara yüklediği “kaç” komutunu bacaklar tamamlayamadığı için titreyerek, sis-

temlerini rahatlatıyorlar ve travmanın negatif yükünü atıyorlar, dolayısıyla hastalanmıyorlar.

Parkinson hastalığını incelerken, Dr. Ryke Geerd Hammer çatışmanın “blocked” sıkışmışlık, kısıtlanmışlık ve karanlık korkusu olduğunu keşfetmiş. Kısır döngülerle aktif fazlar ve tamir fazlarıyla deneyimlenen bir hareketlilik çatışmasıdır. Titremeler, çatışmanın çözüm aşamasında ortaya çıkar. Kişi niyet ve eylemlerini gerçekleştirememeye korkusunu çok yoğun hisseder.

Örneğin çocukken babası tarafından kemerle şiddet gören bir erkek danışan, babası döverken elini çekince, babasının, “Bir daha elini çekersen seni öldürürüm!” tehditiyle donup kalır. Beyin bu travmayı bilinçdışında arka bellekte saklar. Travma yıllar geçtikçe unutulur sanırız. Oysa arka bellekte gizlenir. Yıllar sonra bu travmayı tetikleyen başka bir travma yaşandığında, arka bellekteki ve o kastaki hapsolmuş “korku, sıkışıklık, dehşet enerjisi” açığa çıkar. Ellili yaşlarında Parkinson tanısı konan bu danışan, sürekli titreyen eliyle, “Elimi çekmem engellendi. Henüz hareketimi tamamlamamıştım. O yüzden tekrarlayıp duruyorum” mesajını verir.

Mor’a döndüm hiddetle, kendi öz ağabeyimin ben dört yaşındayken gözümün önünde yediği meydan dayağı anını hatırladım.

P: Benim ağabeyim hak etmedi o dayağı. Onun suçu değildi sitedeki ağacın dalının kırılması. Arkadaşları onun üzerine attılar suçu. Babam ne yaptı, herkesin ortasında kırılan dalla vurdu minicik bedenine.

M: Sana bir danışan yolladık Pınar. Afganistan'dan. Hatırlıyor musun?

O an anladım ne demek istediğini.

Muhammet Bey aynı şekilde iftiraya uğramıştı. Babası tarafından meydan dayağı yemek üzereyken, babasının elinden o sopayı alıp fırlatmış, avazı çıktığı kadar bağırarak, “Ben yapmadım! Benim suçum değil! Eğer bana değil, onlara inanacaksan, babam değilsin! Ben de gider Allah'ın emanetine kıymet bilen bir baba bulurum kendime!” deyip kaçmıştı.

P: Sesini çıkardı! Kendini ifaade etti ve savundu.

M: Ruhuyla bağlantıdaydı. Tanrı'nın yaratımı olduğunu ve içinde tanrısal bir gücün ona öğreten, ruhuna, hücrelerine aktaran yüzlerce travmatik kurban geçmiş hayattan! İçindeki asi doğru zamanda açığa çıktı. ASİ – İSA.. Bak yeni çağ çocuklarına, kendi oğullarına. Susmuyorlar! Haklarını özgürce savunuyorlar. Meydan okuyorlar. Kafa tutuyorlar. Haksızlığa tahammülleri yok. Ağabeyinin yediği o sopa sayesinde çocuk!

P: Ağabeyim, ana rahmine düşerken, onu istemeyecek, bilinçsiz ve kendi babasından yaralı ve travmalı bir babaya doğacağını biliyordu.

M: Döllenme kanununu düşünürsek evet!

P: Peki ağabeyim nasıl parkinson veya vitiligo veya MS veya bağırsak kanseri olmadı?

M: Öğretmeninin dediği gibi;

NAME IT

CLAIM IT

DUMP IT!

Peki ya sen, ağabeyinin meydan dayağı yediği sahnede yaşadığın şok ve dehşetle nasıl larenx kanseri olmadın veya *gördüğün* şey çok acıttı; travma şok gözlerine de yerleşmiş olabilir, nasıl bir ömür şahin bakışına sahip olabilirsin?

P: Name it! Claim it! Damp it!

Name it: İfade et. O olayı hatırlayıp, o ana, o sahneye gidip, o sahnenin içinden yeniden geçiyormuş gibi o andaki yaşta (4 yaşındaki Pınar'ın) ifaade etmesine, anlatmasına, gerekirse yaşaması gereken katarsisi yaşamasına alan aç.

Claim it: O ana dair tüm anıların ayrıntılarını bilinçdışından bilince geri çağır. Arka belleği tamamen tarayıp ön belleğe taşı. O andaki olay ve kişilerin beden pozisyonları, hava koşulları, oradaki koku, sıcaklık, sesler, her birini hatırla tekrar tekrar içinden geç. Ta ki o anı üzerimizdeki ilk etkisini yitirene kadar (içini boşaltmak bir nevi). Ve yeniden canlandır. Orada yapmak isteyip yapamadığın ne varsa yap, söyle. İşte geyik gibi titremek bu kısımda yapılması gereken. Kuyruğu dik tutmak nereye kadar.

Damp it: Arka bellekten tutup çıkardığın o çöpü tuvalete at ve sifonu çek. Yani beynine “bitti” komutunu ver. O travma bitti! Geride kaldı! Orada sana kodlanan yanlış öğretiler, yanlış programlar, sana yüklenen etiketler, hepsini çöpe atıp, doğru kodları yerleştir!

Çöpe atma kısmında zorlanıyoruz biz insanoğlu.

M: Kibir!

P: Nasıl?

M: Çöpe atmak demek, affetmek demek. Affedersen onu cezalandırmayı bırakırsın. Tanrıcilik oynuyorsun bir nevi.

“Her kim de sabreder ve bağışlarsa, işte bu elbette azmedilecek işlerdendir.” (Şura: 42/43)

“Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler. Allah’ın sizi bağışlamasını sevmeyiniz? Allah, bağışlayandır, esirgeyendir.” (Nur suresi, 22. Ayet)

Bağışlamadığında, travmanın ve sana yapılanın yükü azalmıyor. Bağışladığında, içine akıttığın zehirin pan zehirine ulaşıyorsun. Bağışladığında, kendini bağışlıyorsun çocuk!

Yine sevgili Dr. Gilbert Renaud’nun sözleri çınladı kulağımda.

“Otomatik beyniniz için ‘diğer’ kişi yoktur. Beyninizin çözülmemiş meselelerinizi çözebileceği, indirebileceği, aktarabileceği yegâne yer kontrol edebildiği ‘bedeninizdir.’ Elbette ‘affetmek’ kişisel bir süreçtir. Kimileri anında affeder, kimileri inatçıdır, zamana ihtiyaç duyarlar. Affettiğiniz kişinin sizin onu affettiğinizi bilmeye bile ihtiyacı yoktur. Beyniniz, ‘affetmenizin’ meyvesini, huzurunu yine bedeninize aktarır, indirir ve kazanan yine siz olursunuz. Affedin. Çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Sizde açtıkları yaradan bihaberdirler. Onların da kendi yaraları, sırları ve bohçaları vardır.”

“Baba, onları bağışla. Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.” Hz. İsa.

Recall Healing Sistemi’ni mevcut patoloji üzerinden uyguladığımız gibi “önleme” amaçlı, geçmişini temizlemek içinde uygulayabiliyoruz.

Fiziksel patolojilerin yanı sıra, sistemlerinde, hastalıklı bir düğüm veya içsel bir çatışma için gelen danışanlarım da oldu.

Örneğin, bir danışanım fiziksel olarak sağlıklı olmasına rağmen bebeği olmuyordu.

Bir danışanım hayallerini gerçekleştirip bir arsa alıyor fakat evine bir türlü yerleşemiyordu, arsayı aldıktan bir hafta sonra hukuksal bir engelle karşılaşılıyorlar ve bir türlü çözüm bulamıyorlar.

Bir danışanım iflas etmişti, yüz milyon dolar ciro yapan şirketi elinden alınmıştı ve ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştı.

Tam evlenmek üzereyken, vazgeçen bir danışanım vardı, üç kez yaşamıştı bunu.

Sürekli kaza geçiren Murat Bey, iş başvuruları sürekli reddedilen Uğur Bey, ah hiç unutamadığım, belediye başkanı olmasına rağmen sosyal fobisi olan ve konuşma yapacağı sırada kekelemeye başlayan Ali Bey.

Hepsi birer çatışmaydı. Hepsinin oluşma sebebi, kaynağı bilinçdışında gizliydi. Recall Healing’le, doğru soruları sorarak Sherlock Holmes gibi iz sürüyorduk. Kişilerin yaşadıkları çatışmaların kaynağını bulduğumuzda, “Beyin bunu hangi sebeple bu şekilde programladı?” kısmını keşfettiğimizde, evet kimilerinin “mucizevi” diye kaydettiği, benim içinse olağan ve doğal olan özgürleşme gerçekleşiyordu.

Nikâh davetiyeleri aldım, iflas sonrası kurulan projelerden hisse teklifleri aldım, ama en özeli bebek fotoğraflarıyla “teşekkür” mesajları ve bebek ziyaretleriydi.

Danışan bağlantı kurduğu anki yaşadığı özgürlüğün ve gözlemlerindeki pırıltının mutluluğu ve huzuru paha biçilmezdi.

Bana Ait Olmayan Çöplerim

Prof. Marc Fréchet'nin Dâhiyâne Keşfi:

Proje Amaç / Programım

Dr. Hammer'ın Yeni Alman Tıbbı çalışmalarını yakından takip eden Klinik Psikolog Prof. Marc Fréchet, binlerce kanser hastasıyla çalışarak, "Proje Amaç Dönemi", "Biyolojik Kod ve Hastalık Aktarımları"nı analiz ederek, hastalarına bağlantı kurdurup, iyileşmelerinde yardımcı olmuştur.

Dr. Renaud kendisinin Dr. Hammer ve Dr. Sabbah'dan sonra bir dâhi olduğuna inanır ve her eğitiminde kendisine olan minnettarlığını ifade eder.

Ben de her danışanla, özellikle çocuk danışanlarımla ve ebeveynleriyle çalışırken, onlara programımızı, beynimizin nasıl

kayıt tuttuğunu ve bilinçdışımızın nasıl çalıştığını anlatırken, hep minnettar hissedirim kendisine.

Prof. Marc Fréchet'ye göre beyin sürekli kayıt tutar.

Bir fetüsün ya da bebeğin ana rahmine düştüğü an ve ana rahmine düşmeden önceki dokuz aylık süreç; gebelik, doğum ve yaşamının ilk yılının dahil olduğu süreçte anne veya babalarının deneyimlediği olaylar, duygular bebeğin bilinçdışına, arka belleğe kaydolur. Bebek bilinçsizce bu programı üstlenir ve yaşamaya devam ettiği amaç olarak tanımlar. Hücrel biyolojik ezberlenmiş döngüleri bulur Marc Fréchet. 2013 senesinden beri her şeye uygulayabildiğim temel bir ilke ve bana göre evrensel bir kanundur “Proje Amaç İlkesi.”

Size kim olmadığınızı gösterir, kimin kaderini tekrar ettiğinizi, nasıl programlandığınızı göstererek sizi ebeveynlerinizin kaderinden özgürleştirir. Üzerine çalıştıkça nefes aldığınızı hissedersiniz.

Beynimiz otuz aylık sürece bakıp, şu anda yaşadığımız çatışmanın, o dönemle bağlantısını bulduğunda “decoding” dediğimiz “yanlış kodları” siler.

Proje Amaç Dönemi'nde anne ve babanızın ihtiyaçlarına, hatta o günkü coğrafi, sosyaekonomik koşullara göre eşlerinizi, mesleklerinizi, satın aldığınız evi seçtiğinizi anladığınızda kafayı yiyecek gibi olursunuz. Biz seçtiğimizi sanırsınız, aslında seçen “beyin”dir.

Kişi otuzlu kırklı yaşlarında bir hastalık tanısıyla bana gelmişse, ben önce şu soruyu sorarım kendime, “Acaba Proje Amaç Dönemi'nde bu hastalık nasıl programlandı?”

Yeni Alman Tıbbı'yla Dr. Hammer müthiş bir bilgi ve güç bırakmıştır elimize. Tek tek her bir hastalığın, insan bedenindeki

tepeden tırnağa her bir uzvunun, hastalanma sebebini anlatan muhteşem bir ansiklopedidir “Germanic Tıbbi”. Ve patoloji hastalıklı organın hastalanma sebebini bağırır, haykırır bize.

“Danışan geldiğinde sıfır kilometre başlayacaksın Pınar! Unutma, hiçbir şey bilmiyorsun! Hatta bazen safı, iş bilmezi oyna! Ama soruyu sorma cesaretin de olsun hep, en sorulamaz şey bile olsa!” der hep Gilbert.

Ben de tam da böyle yaparım. Sorular sorarım, doğru sorular. Hayatınız boyunca üzerinde hiç düşünmediğiniz sorular. Doğru sorular bizi her zaman bilgi hazinesine götürür. Gerçek her zaman iyileştirir ve özgürleştirir.

Elbette o döneme ait sorular ebeveynlerinizin hatırladığı veya hatırlamak istediği şeyler değildir hiçbir zaman.

Örneğin sorarsınız annenize.

“Hamileliğin nasıl geçti?”

Yanıt sıklıkla, “İyi, iyi, gayet güzeldi!” olur.

“Peki doğumum nasıldı?”

“Ah! Hayatımın en mutlu günüydü!” diye yanıt verir.

“Anne! Bana MS tanısı kondu! Allah aşkına! Sence her şey yolunda gitseydi, bu hastalık sistemimde programlanır mıydı?” diye ağladığınızda, bir anda size kürtaaj sandalyesinden son dakikada kalktığını, doğuma doktorun alkollü geldiğini, hiç gerekmediği halde epizyotemi uyguladığını, hem de anestezi, doğum sonrası birkaç gün paralize hareketsiz yattığını, çok fazla kanaması olduğunu ve o ıstırap çekerken babanızın yanında olmadığını, çok yalnız hissettiğini anlatır.

Ve ne olur biliyor musunuz? Anneniz de siz de “gerçekle” şifalanırsınız. Aranızdaki sevgi ve saygı bağı güçlenir. Birkaç ay

sonra girdiğiniz MR’da, doktorunuz MS’den eser bulamaz ve şaşırır.

“Ama nasıl olur?” diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Ben de inanın her seferinde hayrete düşüyor ve biraz daha hayran oluyorum sistemimize.

Anne babalar her zaman işbirlikçi olmaz bu süreçte. Olağan karşılamak gerekir her birey gibi “suçlanmaktan” ve “suçlu” hissetmekten korkarlar. Bir de düşünsenize, anlattıkları hikâye öylesine ıstırap dolu ki, beyinleri onları hayatta tutabilmek için o travmanın yükünü alıp arka belleğe, bilinçdışına yükler. Unuttum, sildim ben o olanları, hatırlamıyorum diye de savunma geliştirirler kendilerine.

Unutulmaz efendim. İnanın unutulmaz. Hatırlamak acı verecek sanırlar, oysa hatırlayıp sistemlerinden iltihabı akıtsalar, onlar da rahatlayacak.

Suçlanmaktan korkarlar, halbuki, onlar da o olaylar serisini yaşamak için programlıydı. Onların da ebevenyleri, kendi çocukluk travmaları ve kendi proje amaçları vardı.

Dr. Gilbert Renaud anlatmayan anne babalar için bir şişe kırmızı Cabernet Sauvignon veya Merlot önerir. Bense her zaman savunduğum ve sonsuz inandığım bir gerçeği vurgulamak isterim:

Soru varsa, cevabı mutlaka gelir!

Ve elbette “Işık Her Zaman Bir Yolunu Bulur!”

Lösemi (Kan Kanseri)

Çatışmanın Yeni Alman Tıbbı'ndaki sebebi: Çok önemli bir "değersizlik" duygusunun tamir fazıdır.

Düşünce: Klanım beni terk etti. Kendi kanım beni istemiyor.

Duru Hanım yeğeni için çalmıştı kapımı. Almanya'da yaşayan henüz dokuz yaşına yeni girmiş yeğenine lösemi tanısı konmuştu. Daha önce, benden regresyon danışmanlığı alan Duru Hanım, tanı konar konmaz randevu aldı, hiç vakit kaybetmek istemiyordu.

"Neden anne baba gelmedi?" diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Evlatlarına kan kanseri tanısı konmuş anne babanın birincil tepkisi şok ve müthiş bir kaybetme korkusudur. Henüz olayın şokunu atamamışken, henüz tıbbi protokoller ve kendilerini bekleyen zorlu süreç netleşmemişken, hele hele bir de "suçluluk"

duygusu esir almışken, kapımı çalmaları pek sık rastlanan bir durum değildir. Ancak ismine Arslan diyeceğim bu yavrumuzun annesi de babası da sonrasında çalışmalara ve sürece dahil oldular.

Duru Hanım'ın bir teyze olarak hassasiyeti ve kolları sıvayıp "haydi çalışalım" tavrı gerçekten bende hayranlık uyandırdı.

"Sizden aldıklarımı çok net anlamalı ve içselleştirmeliyim ki, Almanya'ya gittiğimde kız kardeşime anlatabileyim," dedi oturur oturmaz.

Duru Hanım'a önce roketi ve nasıl hastalandığımızı açıkladım. Beynimizin nasıl çalıştığını, Dr. Hammer, Dr. Sabbah ve Dr. Renaud'nun çalışmalarını anlattım.

Recall Healing'de çocukların bilinçdışının anne ve babalarının bilinçdışıyla bağlantılı olduğunu, anne ve babanın yaşadığı her bir stres ve travmanın çocuğun bilinçdışında sanki kendisine aitmiş gibi kayıtlı olduğunu, çocukların davranış veya hastalıklarının gebelikte annesinin veya babasının yaşadığı bir strese çözüm olabildiğini anlattım.

Soluksuz dinledi. Ben anlatırken ağladı. Arslan'ın gebelik dönemini hatırladı. Çok net görebiliyordu Arslan'da lösemnin Proje Amaç Dönemi'nde nasıl programlandığını. Ancak bunu kız kardeşine ona kendisini suçlu hissettirmeden nasıl anlatacaktı?

"Ona anlatmak zorunda değilsiniz görebildiklerinizi. Siz Arslan'a anlatın yeter."

"Yüzüne mi?"

"Elbette hayır! O uyurken. Başucuna gidin oturun ve tek tek anlatın."

"Ama uyuyor!"

"Beyin asla uyumaz Duru Hanım!"

“Aman Allah'ım! Beyin asla uyumaz! Biz Arslan'a olan biteni, kronolojik olarak, olduğu gibi anlattığımızda bu senin deneyimin, senin çatışman değil, dediğimizde...”

“Arslan'ı annesinden ve babasından özgürleştiriyoruz. Onların programını sürdürmeyi bırakıyor. ‘Decoding’ yapıyoruz.”

Bilgisayar programı gibi düşünün. Yanlış bir kodlama istediğinizi vermez size. Düzeltmek için “decoding” yapmak gerekir, ama ilk önce yanlış kodları silmekle başlarız işe. Tertemiz bir zeminde temeli sağlam yapı inşa etmek her zaman daha güvenlidir!

Peki Arslan'ın “lösemi” tanısının izini nasıl sürdük?

Hatırlayın, lösemide Hammer “değersizlik” duygusu ve “kendi klanım (soyağacım) beni reddetti” çatışması yakalamıştı.

Peki dokuz yaşındaki bir çocuğu kendi klanı nasıl reddeder?

Arslan'ın annesinin ve annesinin dedesi aristokrat ve bürokrat bir aileden geliyorlardı. Arslan'ın annesi Deniz Hanım asi bir genç kızlık dönemi geçirmiş ve sosyaekonomik durumu pek de kendi ailesine uymayan Arslan'ın babası Umut Bey'e âşık olmuş. Gebeliği evlilik dışıydı ve uzunca bir süre gebeliği ebeveynlerden sakladılar. Deniz Hanım önce aldırmaı düşünmüştü, ancak Umut Bey, Deniz Hanım ile evlenmek ve baba olmak istiyordu. Gebelik haberi ve evlilik kararları her iki taraftan da dünya savaşı hissedilecek kadar sarsıcı tepkilerle karşılandı. Deniz Hanım'ı ailesi evlatlıktan reddetti ve babası mirasına dahil etmemek üzere mahkemeye başvurdu.

Deniz Hanım klanı tarafından reddedilmişti. Şehir, hatta ülke değiştirdiler, evet kocasını seviyordu, ancak gebelik boyunca ailesinden uzak, hiç tanımadığı, dilini bile bilmediği bir ülkede, yalnız

ve terk edilmiş hissederek geçirdi hamileliğini. Ailesinde hiç kim-
senin onunla konuşma izni yoktu. Klanı onu tamamen dışlamıştı.

Hatırlayın, Arslan'a lösemi tanısı dokuz yaşında kondu. Lö-
semi, tamir fazında gelir yapışır insana. Yani, klanı tarafından terk
edilen kişi ya kendi klanı ya da başka bir klan tarafından "değerli"
hissettiği an stres fazı biter ve beyinde tamir fazı başlar.

Dünya yakışıklısı, derin yosun gözleri olan Arslan'a dokuz
yaşında tanı konmasına etken olaya "tetikleyen" deriz.

Porje Amaç'ta izini sürdüğümüz "Değersizlik" duygusu ve
"Klanım beni reddetti!" çatışmasının tekrarını ararız.

Prof. Marc Fréche, Proje Amaç Dönemi'ndeki olayları bi-
rebir kopyalayan beynin, aynı olayları, mükemmel bir kronolojik
döngüyle tekrar tekrar bizim önümüze çıkardığını ve aynı teybi
tekrar tekrar çaldığını ve benzer olayları ve duyguları bize yaşat-
tığını binlerce vakada ispatlamıştır.

O halde dokuz yaşında tetikleyen ve dokuzu ikiye böldüğü-
müzde dört buçuk ve yine ikiye böldüğümüzde iki çeyrek yaşı
sorgularız: Ne oldu?

Neden ikiye bölüyoruz diye sorduğunuzu duyar gibiyim.
"Çünkü öyle," diye cevaplar Dr. Renaud.

Benim tezim matematik dâhisinin yaratımıdır ve kendi siste-
mimizin bir algebrası var. Ha siz üçe beşe de bölmeyi deneyebi-
lirsiniz derseniz. Ama tavsiyem önce ikiye bölünüz.

İki çeyrek yaşında Deniz Hanım, Umut Bey'i terk etti ve
ailesinin yanına döndü. Tüm sülalenin Arslan bebeği ilk kez gör-
düğü ve âşık olduğu andı o an. Deniz Hanım da Arslan bebek de
yeniden değerli ve onaylanmış hissettiler.

Arslan bebek dört buçuk yaşına kadar babasını göremedi. Annesi, Umut Bey'e öfkeli ve kırgın olduğundan baba oğlu kavuşturmak için çaba göstermedi. Dört buçuk yaşında ilk kez babası aldı Arslan'ı ve iki senedir babasını hiç görmeyen Arslan için oldukça zor bir durumdu. Umut Bey'i Deniz Hanım'ın ailesi hiçbir zaman onaylamadı. Arslan hep babasını özledi. Onu Almanya'dan alıp, Fransa'ya kaçırdığı için hep kızdı annesine. Deniz Hanım, Fransa'da kendini kurumsal hayata ve oğluna adadı. Çok başarılı bir iş kadını oldu. Ancak Arslan her yaz tatilinde anneanne ve dedesinin yanına koşuyor, sıcak aile yuvasını hissediyor ve okullar açılmasına yakın hep serzenişte bulunup gitmek istemediğini belirtiyordu.

Dokuzuncu yaş gününde babası aldı Arslan'ı. Nişanlısıyla tanıştırdı. O yaz Arslan, teyzesine, "Babamın ilk kez bana sevgisini ve düşkünlüğünü hissediyorum teyze. Nişanlısı çok iyi biri, beni çok seviyor. İlk kez babamın yanında 'yuvada' hissediyorum," demişti. O tatilin sonunda, Arslan'a babası bir kardeşi olacağının müjdesini verdi. Ve iki hafta sonra Arslan hastaneye yatırıldı. Konağın tüm aile sarsıldı.

Çalışmalarımız boyunca, hem Deniz Hanım'ı hem Umut Bey'i birlikte ve ayrı gördüm. Arslan'ın hastanede yanında hep birliktelerdi. Anne ve babanın partnerleri de onlara destek olmak amacıyla hep Arslan'ın yanındaydılar. Tüm dedeler ve büyükannele de bir araya gelmişti.

Duru Hanım'a ve ebeveynlere son çalışmamızda şöyle söylediyim: hatırlıyorum:

"Ne güzel, tüm aile bir araya gelmiş! Ailede herkes değerli ve 'connected' bağlı hissediyor. Sizin Arslan'a gebeliğinizde ihtiyacınız olan şeyi, Arslan hastalığıyla size ne de güzel veriyor!"

Her biri ağlamaya başladı.

"Birakın aksın!" dedim. "Ama lütfen güçlü Arslan'a mutlaka söyleyin; tüm aile o sapasağlam sağlıklı olduğunda da bir araya gelir ve sağlıklı iletişim yürütebilir. Ve o her iki ailede de çok değerli ve ait!"

Arslan şimdi on bir yaşında. Kan değerleri annesiyle en son konuştuğumuzda gayet iyiydi. Tamamen iyileşti ve eğitimine devam ediyor. Çok da iyi bir ağabey olmuş. Büyüyünce doktor olmak istiyormuş.

Dilerim sağduyulu, vicdanlı, bilimin, ilimin peşinden giden, araştıran, Yeni Alman Tıbbı'nı ve Recall Healing Sistemi'ni çok iyi bilip uygulayan şahane bir doktor olur.

Yalan Söyleyen Çocuk

Adem Bey ve Sevim Hanım oğulları Kuzey'i görüşmeye getirdiklerinde şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Kuzey çok mutlu bir çocuktur. Ebeveynleri oldukça ilgili, sevecen ve bilinçli araştırmacı bakış açısıyla yetiştiriyorlardı evlatlarını.

En büyük sıkıntıları, Kuzey'in okulda öğretmenlerine, zaman zaman ebeveynlerine ve otorite figürlerine yalan söylemesi idi.

Çok basit, ama rahatsız eden yaşananlardı bunlar. Doğruyu söylediğinde kabahat bile sayılamayacak olmasına ve Kuzey'e doğru söylemesi için tüm alan açılmasına rağmen Kuzey yine yalana başvuruyordu.

İlk sorduğum: Hangi sebeple, Kuzey'in beyni "yalanın bir çözüm olduğunu" programlamış olabilir?

Anne babaya döndüm ve Kuzey'e gebelikte, yalan söylemek zorunda kaldığınız bir durum oldu mu? Ya da keşke yalan söyleseydim deddiğiniz?

Sevim Hanım bir kahkaha attı. İş değişikliği yapmıştı ve yeni bir sağlık sigortası yapılmıştı yeni şirketi ona. Ancak önceki sağlık sigortası sonlandırıldığı için gebelik tarihiyle ilgili yalan söylemesi gerekiyordu ki yeni sağlık sigortası tüm masrafları karşılasın.

Sevim Hanım da Adem Bey de yalana başvurmak istemediler ve sonunda yüklü bir miktar doğum ve özel hastane masrafları ödediler. Hatta dürüstlükleri çevreleri tarafından alay konusu olmuştu.

Ve yine, Adem Bey çocukluğunda işlediği bir suçu yalan söylemek yerine itiraf ettiği için babasından şiddet gördüğünü hatırladı. İçindeki yaralı çocuk "yalan söyleseydim, dayak yemezdim"e inanıyordu. Bu kod genetik aktarımla Kuzey'e geçmişti.

Her iki bağlantıyı da hem görüşme sırasında Kuzey dinledi, hem de ebeveynleri ona uykusunda yaşadıkları deneyimi anlatarak, onları rahatlatmak için yalan söylemek zorunda olmadığı telkinini tekrarladılar. "Doğruluk, dürüstlük, hakikatli olmak en büyük erdem ve hazinedir" koduyla beyin yeniden programlandı.

Birkaç ay sonra, Kuzey sınıfının en dürüst ve güvenilir öğrencisi seçildi.

Tırnaklarını ve Tırnak Etlerini Koparan Küçük Kız

Doğada tırnaklar “tahta” elementiyle ilintilidir. Mağara döneminde tırnaklar pençe vazifesi görüp avlanmak veya ölüleri gömerken mezar kazmak için kullanılırdı.

Peki otomatik beyin hangi sebeple, bireye tırnaklarını yok etmesi emrini verir? Düşünsenize, hiç tırnak yoksa sembolik olarak mezar kazamam ve sevdiğimi gömemem. Dolayısıyla aradığımız travma, sevilen birinin vefatı veya ölümüne yakın deneyimi ve bununla ilgili duyulan suçluluk duygusuydu.

Sevgili Deren beş yaşındaydı, üç buçuk yaşından beri annesinin tırnaklarını kesmesine gerek kalmıyordu. Deren’in tırnaklarını yerken artık kanattığını fark ettiklerinde, anne ve babası bir uzmana gösterme kararı almışlar ve okuldaki pedagogları beni tavsiye etmiş.

İlk sorum, “Deren üç buçuk yaşındayken tırnak yemesini tetikleyen ne oldu? Bir vefat yaşadınız mı?” oldu.

Annesi Özlem Hanım ağlamaya başladı. Onu büyüten, anne yerine koyduğu babaannesi vefat etmişti. Özlem Hanım, Karadeniz’de yaylalarda özgürce nasıl mutlu bir çocukluk geçirdiğini, babaannesinin onu sevgiyle büyüttüğünü, çocukluğuna dair tüm güzel anılarının onunla olduğunu ve onu çok özlediğini anlattı.

P: Peki sizi hangi sebeple babaanneniz büyütmüş?

Ö: Ben doğduktan üç dört ay sonra çok hastalanmışım, ölüyormuşum neredeyse. Annem hemşireymiş ve hep nöbete kalıp beni emziremiyormuş. Babaannem kızmış, bakamıyorsunuz uşağıma diye beni almış ve beni büyütmüş. Hâlâ anne ve babamı suçlarım; hem beni bıraktıkları için hem de beni babaannemden ayırdıkları için.

P: Peki Deren’in gebelik veya doğumunda bir travma, komplikasyon var mı?

Ö: Olmaz olur mu? Bebek kakasını yapıyor ve bu fark edilmiyor. Ben de bebek de strese giriyoruz. Bizi zor kurtarıyorlar.

P: (Babaya, Nadir Bey’e dönerek.) Peki siz onlar acil ameliyathaneye yetiştirilirken nasıl hissettiniz?

N: Öldüm öldüm dirildim. Onları değil beni al, diye dua ettim hep. Çok şükür sapasağlam çıktı ikisi de.

P: Peki bir o ana, ameliyathane kapısının önüne gider misiniz?

N: Offff gitmesem.

P: Lütfen. Bir an için kapatın gözlerinizi ve o ana gidin.

N: Evet. O andayım (Derin ve hızlı nefesler alarak)

P: Ne yapıyorsunuz o an?

N: Volta atıyorum.

P: Yalnız mısınız? Yanınızda birileri var mı?

N: Kardeşim var. Kayınvalidem, kayınpederim, babam... Özlem'in en yakın arkadaşı.

P: Nasıl hissediyorsunuz?

N: Korkmuş. Çaresiz. Suçlu.

P: Peki orada Özlem Hanım'ın anne ve babasının auralarına yaklaşp nasıl hissediyorlar ve ne düşünüyorlar benim için hissetmeye algılamaya çalışır mısınız?

N: (Sessizlik) ... Suçlu... Pişman... Benim yüzümden, yavrumu koruyamadım bebekken de şimdi de diye düşünüyor annesi. Ağlıyor.

P: Peki babası?

N: Dua ediyor.

P: Ne diye?

N: Allah'ım bir evladımı bebekken gömdüm. Bir daha gömmeme izin verme diye yakarıyor.

(Sessizlik)...

Ö: Ben de kardeşimi kollarımda can vermek üzereyken hastaneye yetiştirmiştik ve inanılmaz bir suçluluk duygusu vardı içimde.

P: Peki bir beden pozisyonunuza bakar mısınız o sahnede? Ne yapıyorsunuz?

N: Tırnaklarımı yiyorum.

Bir damla yaş süzülerek fark etti sevgili babamız.

P: Teşekkür ederim. Sanırım aradığımız kaynağı bulduk. Gözlerinizi açabilirsiniz.

Deren'in annesi bir ay sonra ilk kez kızının tırnaklarını keşebilmişti. Çünkü Deren artık uzamalarına izin veriyordu. Anne baba olarak bağlantıyı bulmak ve basit bir tırnak yeme çatışmasının altındaki gömüyü çıkarmak, yüzleşmek oldukça sarsıcı olmuştu.

Ben Deren'in çalışması sayesinde, ışıktaki babaanneye, Özlem Hanım'ın kardeşine ve o acil servis kapısındaki her bireye şifa olduğuna inanıyorum.

Öğrenme Geriliği ve Özgüven Eksikliği

Aynı yumurta ikizinin, ürkek, naif, kırılgan ve utangaç olanıydı Mira. Annesi pediatri doktoruydu. Ben Recall Healing eğitimi mi tamamlayıp diplomamı aldığım gün aradı beni Mine Hanım ve randevu istedi.

Çocuklarla çalışırken ebeveynleri görmeyi ve öncelikle onlarla bir çalışma yapmayı tercih ediyorum. Çoğu zaman altı yaş altı çocukları getirmemelerini önce kendilerinin gelmelerini istiyorum. Şaşıyor ebeveynler. Ancak Proje Amaç İlkesi'nin mantığını anladıklarında sebebini de anlıyorlar.

Ancak Mira on dört yaşındaydı. Kardeşi Defne de onunla birlikte geldi. Ve elbette dünyalar güzeli anneleri.

Mira için gelmişlerdi ama Defne de tecrübe etmek istiyordu. Defne ve Mira aynı yumurta ikizleri olmalarına rağmen karakter olarak birbirlerinden tamamen farklıydılar.

Mira'nın Öğrenme Bozukluğu tanısı vardı, Defne sınıf birincisiydi. Mira kiloluydu, Defne oldukça zayıftı. Mira sessiz ve sakindi, Defne kardeşi yerine de konuşuyordu. Mira yavaştı, Defne ise sabırsız ve hızlı. İkisini temelden ayıran özellik Defne'nin çevikliği ve özgüveniydi. Ama ikisi de birbirlerine oldukça düşkün ve bağlıydılar.

Anneleri Mine Hanım ile yalnız görüşmek istedim. Çocuklardan sakladığı, duymalarını istemediği herhangi bir travma veya sır var mı bilmek benim için önemliydi.

Dr. Gilbert Renaud her eğitim vurgular:

“Sırlarımız Kadar Hastayız!”

Sistem sırları değil salt gerçeği sever. Gerçek illaki ortaya çıksın diye de tüm evren harekete geçer. Hele söz konusu bir çocuğun iyileşmesi ise.

Hiç konuyu uzatmadan sordum.

P: Doktorum, var mı sırrınız? Kimseye anlatamadığınız?

M: Herkesin bir sırrı vardır. Ama konumuzla alakası nedir?

P: Çok basit. Kızlarınızdan onları korumak adına sakladığınız her sır, onların bilinç dışında kayıtlı ve şu anki davranış sorunlarının veya hastalıklarının kaynağı olabilir.

M: Nasıl?

P: Örneğin, Mira'nın ellerinde agrasif egzema fark ettim. Mira bedeniyle bana diyor ki: “Annem ve babam bana hamileyken ayrılmayı düşündüler.”

M:

P: Ve bu büyük olasılıkla sizdiniz!

M: İyi ama bunu nasıl bilebilirsiniz?

Gözyaşlarını daha fazla tutamıyordu.

P: Öncelikle güzel anne; kızının ellerindeki egzama veya öğrenme bozukluğunun “suçlusu” sen değilsin! O da kurban değil! Doğada her yarayı onarmak mümkün. Ama ne kadar açık olursak birbirimize, ne kadar işbirliği kurarsanız benimle, o kadar hızlı yol alırız.

M: Kızların babası doktor. Pediatrik cerrah. Ve ne yazık ki normal döllenme yöntemiyle çocuk sahibi olamadık.

P: Yani kızlar tüp bebek.

M: Evet.

P: Olabilir. Binlerce tüp bebek var artık.

M: Evet ama bizdeki sıkıntı hiç kimse bilmiyor.

P: Nasıl? Kızlar?

M: Kızlar da bilmiyor. Söyleyemem.

P: Sebep?

M: Eşim yemin ettirdi. Hemde Kuranıkerim'e el bastırarak.

P: La havle... Doktordu di mi bu adam?

M: Pınar Hanım, tek şartı buydu tüp bebeği denemek için. Hiç kimse bilmeyecekti. Sorun kendisindeydi. Ve bunu hiç kimse bilmemeliydi. Onun gibi başarılı bir hekimin nasıl doğal yöntemle çocuğu olamazdı?

P: Ego.

M: Eşittir eşim. Her şeyde o daha iyidir. O daha iyi bir doktordur. O daha başarılıdır. O en yakışıklıdır. Benim için bir lütuftur. Beni sürekli aşağılar.

P: Peki hangi sebeple ayrılmak istediniz?

M: Bir gün onun sözünden çıkıp dışarıda lise arkadaşlarımla buluştum. Gebeydim kızlara. Dördüncü ayımdaydım. Eve geldiğimde beni kapının önüne koydu bacağıma tekme atarak. Kapının arkasından kapıyı yumrukladım ellerimle aç diye. Dizlerimin

üzerine çöktüm ağlaya ağlaya. Çok istedim ayrılmayı. Kızları al-dırmayı. Ama geç kalmıştım. Bebekler alınamayacak kadar bü-yüklerdi. Boşanamazdım da. Ne ailem ne de çevrem destek vermezdi. Rezil olurduk.

P: Mira'nın egzemaları bedeninde nerede?

M: Ellerin yumruklarında ve dizlerinde.

P: Kapiyı yumrukladığınız ve dizlerinizin üzerine çöktüğünüz yerde yani...

M: Aman Allah'ım!

P: Sizin yaşadığınız üzüntü, şok, travma, Mira'nın bedenine yüklendi beyniniz tarafından, ona aktarıldı. Çünkü sizin karnınız-dayken, sizinle bağlantıdalar. Siz ne hissederseniz hissediyorlar. Ve beyinlerinde tüm sırlar gizli ancak bilinç seviyesine çıkmadığı için sistemlerine hastalık olarak gölge gibi çöküyor.

M: Peki ne yapacağız?

P: Çok basit! Gerçek her zaman iyileştirir.

Kuranıkerim'in üzerine yemin ettiğiniz yazarı sevgili Yaradan, şimdi ettiğiniz yeminle ilgili size ne tavsiye ederdi?

M: Çocuklarının kaderini belirleyen varoluş gerçekleriyle ilgili yalan söylemek için, Kuran'a el basıyor yemin ediyorsun. Sen ne içtin, kızım, diye sorardı.

P: Eşiniz sizden başarılı olduğunu savundu. Siz onun savunmasını haklı çıkaracak neler yaptınız evliliğiniz boyunca?

M: Çok basit. Uzmanlığımı hâlâ geciktiriyorum. Pediatrik cerrah olabilirdim, iki cerrah bir eve fazla olur diye, hep arkadan geldim. Onun gölgesini takip ettim. Bildiğim vakaları bile güven-medığım için kendime almadım.

P: Onun parlamasına izin verdiniz. Kendinizi yavaşlattınız.

Şu an Mira ve Defne'yi anlatıyorsunuz bana. Mira'nın beyni öğrenmeyi geciktiriyor. Susuyor. Kendini korumuyor, savunmuyor. Tıpkı sizin gibi. Defne ise...

M: Babası gibi parlıyor.

P: Tüp bebek olduğunun öğrenmemenin en iyi çözümü nedir, Mine Hanım? Tabii ki, öğrenme geriliğine sahip olmak. Kızlarınıza dünya güzeli tüp bebekler olduğunu söyleyin, lütfen? Ve gerçekten, Tanrı'nın sorduğu gibi ne içtiniz, kuzum?

Mine Hanım bir kahkaha attı. Kızları yeniden odaya çağırdık. Annelerinin gözünün içine bakıyorlardı, ağlamış mı? Üzülmüş mü? Gözleri kırmızı ama kahkaha atıyor? Ne yaptı bu kadın anemize?

Kızlara tüm olanları tek tek anlattık. Evet hikâyeyi dinlerken koltuğa gömüldü her ikisi de. Defne'nin hıçkırıkları Mira'nın sessiz sessiz ağlamasını bastırıyordu. Hiç bilmediklerini öğrenmek kolay değildi onlar için.

Ama bir hafta sonra, her ikisinden de ayrı ayrı Whatsapp mesajı geldi telefonuma.

Defne: Pınar Abla, eskiden okulda hep ben kardeşimi korurdum. Bil bakalım bugün ne oldu? Ona şişko diyen bir çocuğa dönüp, 'Sen iltihaplı sivilceli çirkin suratına bak! Ben bir ay sonra kilo verebilirim ama sen o suratla dolaşmak zorundasın,' dedi.

Mira: Pınar Abla artık sınıfta parmak kaldırmaktan utanmıyorum. Bir de Defne konuşup kendimi savunmamdan pek memnun değil sanırım, bana dış geçiremiyor artık.

Mira'yı altı ay sonra gördüğümde, kız kardeşi kadar incecikti neredeyse. Her iki kızımız da çok güzel birer genç kıza dönüşmüştü. İlk geldiklerinde bebeksi konuşmaları tamamen gitmişti.

Ama en büyük bomba; Mira sınava girmiş çok iyi bir okuldan yüzde yüz burs kazanmıştı. Egzamalarından da eser kalmamıştı.

“Emrolunduğunuz gibi, kendi kendinizi dahi aldatmayan doğrulukla, dost doğru ve dürüst olun, Allah her işinizde yaptıklarınızı görendir.

(Hud Suresi, Ayet 12)

“Kendinize Kurtuluş dahi görseniz, yalandan sakının, zira gerçek felaketiniz yalanlarınızdadır: Sonunda helak olacağınızı görseniz dahi, aleyhinize olsa dahi, sonunda zararlı çıkacağınızı görseniz dahi, zarara uğrayacağınızı bilseniz dahi, doğruluğunuzu, dürüstlüğünüzü bırakmayınız, Zira gerçek kurtuluşunuz doğruluğunuz ve dürüstlüğünüzdendir.

(Camiu's-sağır/Hadis No: 1756)

Otizm – Kara Deliği Kazmak

EARTh Dünya Regresyon Terapistleri Birliği’nde bir gün beni bir eğitim verirken izlemeyi dilemişti sevgili Hans tenDam.

Kasabadaki yeni kız artık çok da yeni sayılmazdı. O taksi yolculuğumuz sonrasında kendisiyle birçok kongrede bir araya geldik ve birçok kez sohbet ettik.

 alışmalarımdan, Dr. Gilbert Renaud’nun Türkiye’de eğitimlerini organize ettiğimden haberdardı. O belki bilmez ama ben Hans’ın “blessing”ini hep hissettim yolculuğumda.

İstanbul’a kendisi bir eğitim vermek için geldiği sırada görüştük. O Boğaz’a karşı nargilesiyle aşk yaşarken, ben, ona oğlum Can Leo’dan, Dr. Gilbert Renaud’dan, Recall Healing ve regresyonu harmanlayarak nasıl uyguladığımdan bahsediyordum.  ekinerek hatta biraz ürkerek sordum.

“Bu iki tekniği harmanlayıp öğretmek istiyorum aslında, Hans. Ama EARTH’de onay görür mü? EARTH destekler mi? Kimse ilgilenir mi bilmiyorum!”

“EARTH onaylar mı? Öğrenciler gelir mi? Kimin umurunda? ‘Öğretmen hazır olduğunda, sınıf mutlaka dolar!’”

Hans’tan aldığım cesaretle, belki biraz delilikle, EARTH 2018 toplantısında Otizm–Kara Delik isimli bir workshop hazırladım ve EARTH’e başvuru yaptım. Ertesi günü EARTH Program Komitesi Başkanı Marion Boon’dan yanıt geldi.

Sevgili Pınar

EARTH Program Komitesi’ne 2018 Hollanda Toplantısı için yaptığın başvuru sunumunu inceledik. Toplantıda Otizm-Kara Delik Kazmak konulu çalışmana yer verme kararımızı kıvançla paylaşmak isterim.

Sevgilerimle

Marion

Otizm benim için ilk vaftiz oğlum Niko’ya tanı konduğunda daha hassas bir konu oldu. Nasıl olur da benimle bir buçuk yaşındayken iletişim kuran, oyunlar oynayan, Türkçe kuş, çiçek, öp diyen çocuk bir anda konuşmayı ve tüm dış dünyayla iletişimi kesmişti. Niko nasıl otizimli olabilirdi?

Henüz Niko’nun otizm tanısına yeni yeni alışmaya başlamıştık ki, Can Leo İngilizce konuşurken, şarkılar söylerken, sürekli abisi ve diğer çocuklarla iletişim halindeyken bir anda konuşmayı ve göz kontağı kurmayı kesebilirdi? Kimi uzmanlar hiperaktivite diyor, kimileri otizm değil öğrenme bozukluğu

diyor, kimileri hiçbir şeyi yok bu çocuğun, sen bu çocuğu bir hacıya hocaya göster diyordu.

Gerçekten cinnet geçirmemek mümkün değildi. O zamanlar henüz Dr. Renaud ile tanışmamıştım elbet. O zamanlar Recall Healing'den bihaberdim. Bilinmezlik, cehennemi oluyor insanın. Bilgi ise en güçlü kalkanı ve koruması.

2018'de EARTH toplantısında paylaştığım otizm üzerine birkaç vakamı ve Yeni Alman Tıbbı Recall Healing bilgisini paylaşmak istedim bu kitapta. Otizm ve oğlumla birlikte yüzlerce otizmli çocukla çalışmalarım başka bir kitap olur inanın. Ama yine de otizmi yaz diye gözümün içine bakan Mor'u kırmak olmazdı.

Üstat Renaud, Recall Healing eğitimlerinde ve sosyal medyada sıklıkla bazı aşılardan Otizmi tetiklediğini savunan bilimsel araştırmalar ve videolar paylaşır. Batı Tıbbı'nın bu konudaki araştırmaları hâlâ sürmekte. Bu araştırmayı başlatan Dr. James Jeffrey Bradstreet ve ekibinden birkaç hekimin de arka arkaya gazetelere düşen ölüm haberleri hep merak uyandırmıştır.

Ben aşıya karşıyım veya savunucusuyum diyemem. Batı Tıbbı çok değerli. Tarihte çiçekten, kızamıktan, veremden ölen milyonlarca insan vardı. Elbette Batı Tıbbı olmasaydı bu hastalıklar hâlâ günümüzde yaşamlarımızı ele geçirmiş olurdu. Ancak, Almanya ve Hollanda'da hastanelerde ebeveynlerin aşılardan muaf kâğıdı imzalattıklarını duyuyor ve okuyoruz. Dolayısıyla uzmanlara ve ebeveynlere bu konuda araştırmaları takip etmelerini öneririm.

Aşının sebebiyet verdiği otizm vakalarının dışındadır. Yeni Alman Tıbbı'nın ve Recall Healing'in savundukları ise şöyle:

1. Yeni Alman Tıbbına Göre Otizm

Yeni Alman Tıbbı'nda Dr. Hammer için Otizm: “Derin korku” çatışması ve hınç çatışmasının aynı anda yaşanmasıyla beyinde oluşan Hammer noktalarının, beyindeki iletişim lobunu etkiledikleri yönündedir.

Derin korku, beyinde larenksi, kin, nefret, hınç duyguları ise safrakesesini yöneten bölgelerde görülmüştür. Sonuç olarak safrakesesini, ektodermik dokudan oluşan karaciğer kanallarını ve pankreatik hastalıklarının arkasında yatan çatışmaları araştırmak ayrıca ektodermik mideyi de araştırmak gerekir.

Ektodermik mide rahatsızlıkları: “Yanlış anlaşılma ve kırgınlıklar” yaşadım anlamına gelir.

Dolayısıyla otizm tanısıyla gelmiş yavruların annelerine, gebelikte yaşadıkları kırgınlıkların, yanlış anlamaların, hayal kırıklıklarının hikâyesini sorarız.

Aynı zamanda Dr. Hammer, öfke ve derin korku çatışmasını aynı anda yaşayanların da beyinlerinde aynı noktada Hammer noktası oluştuğunu savunur.

Otizmli bir çocuğu kara delikte görürüm hep. Auraları tarif edilemeyecek güzelliكتedir. En güzel manzaraya bakmak gibidir onları izlemek. Ama içine girdikleri kara delik aynı zamanda ısırap da verir. Anlaşılamamak, anlatamamak, insanlar tarafından “normal değil” etiketi yemek, dışlanmak, onların programlarındaki “dışlanmışlık” çatışmasını daha da kuvvetlendirir ve tetikler.

2. Dr. Claude Sabbah'ya Göre Otizm

(Dr. Sabbah'nın hastası bile olsa mahremiyet ilkesinden isimler değiştirilmiştir.)

Sabahın erken saatlerinde, Dr. Claude Sabbah'ın ilk randevusu Madame Ginette ve torunu Thomas'ladır. Kliniğin kapısında yaşlı büyükanneyi gören Sabbah önce sinirlenir. Sonra kendi kendine büyükannede demek ki sırrımız, diye düşünür.

Thomas otizmlı, yedi yaşında ve tek bir kelime bile konuşmamış. Thomas, Dr. Sabbah'ın kliniğinde oyun odasında kendi kendine oynarken Dr. Sabbah sorular sormaya başlar.

"Anlat bakalım büyükanne. Büyük sırrın ne?"

"Sırrım yok benim."

"Hadi ama! Hepimizin bir sırrı vardır! Sana ikinci sorum: Ailedeki kayıp çocuk kim?"

"Tam olarak sorunuzu anlamadım."

"(Sabırsız ve hafif yükselerek) Bak büyükanne! Senden sonra yirmi hasta daha bekliyor sırada. Kaybedecek vaktim yok. Bu çocuk konuşmaması ve otizmiyle sembolik olarak, ailede kayıp bir çocuğu temsil ediyor! Ya anlat ya da benim vaktimi daha fazla alma."

"Peki anlatırsam çocuk iyileşir mi?"

"Söz veremem! Ama denemekten başka şansın var mı?"

"Kimseye söylemeyeceğinize dair siz Hipokrat yemini ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet ama benim medikal lisansımı aldılar elimden! Çıldırıldığımı ve bir şarlatan olduğumu düşünüyorlar. (Bir kahkaha atar.) Ama söz veriyorum büyükanne, sırrını ben değil sen anlatacağsın ailene."

Madame Ginette gözyaşlarıyla on altı yaşında bir yasak ilişki yaşadığını, o ilişkiden gebe kaldığını ve kendi canına kıymak istediğini anlatır Dr. Sabbah'a. Mecburen başka bir şehre gidip bir manastıra sığındığını, o manastırda bebeğini doğurduğunu, orada bebeğini bırakmak zorunda kaldığını, nasıl bir günahkâr olduğunu ve her doğum gününde kızını düşündüğünü, onun için dua ettiğini ve kendini asla affedemediğini anlatır.

İşte o an, mucizevi, sihirli bir şey olur. Thomas büyükanne-sinin yanına gelir, büyükannenin yüzünü avuçlarının arasına alır, gözyaşlarını silerek, "Ağlama büyükanne!" der.

Büyükanne, Thomas'a sarılıp daha çok ağlamaya başlar.

"Ah benim güzel yavrum, bunca sene benim sırrımı mı taşımak zorunda kaldın? Doktor, Thomas konuştu! Thomas cümle kurdu!"

"Duydum büyükanne."

"Nasıl olur? Yüce Tanrım! Bu nasıl mümkün?"

"Sırrını ailene, eşine anlatma vakti geldi sanırım büyükanne."

O gün Dr. Sabbah'ın yanından çıkan Madame Ginette kararlıdır. Torunu için onun sağlığı ve iyiliği için hayatının en büyük sırrını ailesine anlatacaktır. Hem de ne pahasına olursa olsun! Bu sırla yaşamak da bu sırla ölmek de istemez. Artık bu yükü daha fazla taşıyamaz.

Bir aile yemeği organize eder. Oldukça gergindir yemek boyu. Eşi ve çocukları gerginliğini fark ederler fakat yorgunluğuna verirler. Onları bekleyen sürprizden habersiz, olağan sohbet ve gülüşmeler arasında, bir anda Madame Ginette konuşmaya başlar.

“Sizin bir ablanız var! Ve ben on altı yaşındayken onu Manastır’da terk ettim!”

Salonda büyük bir sessizlik olur. Madame Ginette tüm hikâyeyi gözyaşlarıyla anlatmaya devam eder. Çocukları sordukça cevaplar. Eşi sessizce dinler. Hiç konuşmadan, hiç yorum yapmadan. Madame Ginette korkuyla yüzüne bakar sevdiği adamın.

“Bir şey söylemeyecek misin?”

Eşi başını kaldırır, ona bakar, yerinden kalkar, güzel karısına sarılır ve şöyle der, “Ah benim yaralı sevgilim, neden onca yıl bana söylemedin? Neden yükünü paylaşmadın? Demek bizim bir kızımız daha var! Haydi onu bulalım. Ne gerekiyorsa yapalım!”

“Nasıl buluruz? Bize evlatlık verildiği ailenin bilgisini vermezler.”

“Biz de dua ederiz. Tanrı’nın onu bize göndermesi için dua ederiz.”

Madame Ginette ve ailesi manastırı ve evlat edindirme acentasını arayıp tüm kayıtların bakılmasını talep ederler. Ne yazık ki uğraşları sonuç vermez. Artık aramalarından bıkan bir hemşire şöyle der, “Bugüne dek hiç böyle bir olayla karşılaşmadık ama eğer kızınız bizi arayıp gerçek ailesini sorarsa, ancak o zaman numaranızı ona verebiliriz.”

Heyecanla kabul eder Madame Ginette.

Telefondaki hemşire ekler, olanca net ve soğuk tavrıyla, “Madame! Lütfen umutlanmayın! Bugüne kadar hiç kimse aramadı!”

Madame Ginette ve ailesi o günden sonra her gün masada el ele tutuşup dua ederler. Her geçen gün umutları azalsa da, Madame Ginette ailesine kalbini açabildiği ve yıllarca kâbuslarına giren bu sırdan özgürleştiği için huzur doludur.

Bir akşam, sofrada, el ele tutuştukları bir an, telefon çalar. Biliyordur Ginette. Kimin aradığını çok iyi biliyordur. Ahizeyi kaldırır, hemşirenin heyecanlı ve şaşkın sesini duyar. "Madame inanılır gibi değil! Madame az önce telefon geldi. Hâlâ inanamıyorum. Şoktayım. Arayan kızınızdı! Gerçek ailesinin kendisini arayıp aramadığını sordu. Biz de ona sizin sürekli aradığınızı anlattık. Numaranızı verdik. Teşekkür edip kapattı! Sizi arayabilir madame!"

Madame Ginette'in kızı o gece aradı!

Bu olağanüstü hikâyenin içinde beni her defasında hayrete düşüren ve beynin mucizevi gücünü tekrar tekrar ispatlayan gerçeğe karşı karşıya kaldılar. Madame Ginette'in, yıllar önce manastırda bıraktığı kızı, on beş senedir ondan yalnızca iki sokak ötede ikâmet ediyordu.

"Ama nasıl olur Gilbert?"

"Sevgili Pınar, beyin seni köklerine en yakın yere alır getirir, yeterki sen güvende ol diye!"

"Peki Thomas?"

"Thomas daha Madame Ginette'in ailesine ilk açıldığı andan itibaren konuşmaya, iletişim kurmaya ve birkaç ay sonrasında da normal gelişim gösteren çocuklarla aynı sınıfta okula gitmeye başladı. Spektrum'dan tamamen çıktı!"

3. Recall Healing & Total Biyolojiye Göre Otizm

“Hepimiz biraz otizmliyiz, Pınar!”

“Anlamadım Gilbert?”

“Otizmli bir  ocuk neden konuşmaz biliyor musun? Ailedeki, soyağacındaki sırrı ele vermemek için! Eee biz insanoğlu sırlarla doluyuz. Dolayısıyla hepimiz biraz otizmliyiz.”

“Sırrı bulduğumuzda peki?”

“Sır yok! Patoloji yok!”

“Bu kadar basit mi?”

“Evet bu kadar basit.”

“E o zaman şöyle de diyebiliriz sevgili Gilbert! Hepimiz biraz uzaylıyız! Dolayısıyla hepimiz biraz otizmliyiz!”

Kahkaha atar...

“Kesinlikle, doktor! Hepimiz biraz uzaylıyız!”

Vaka Arşivimden Düşenler

Deniz, 11 yaş, Otizm

Deniz'in her iki ebeveyni de alanlarında uzman hekimlerdi. İlk görüşmemize babasıyla birlikte geldi Deniz. Annesi takip çalışmalarına ve Gilbert'in eğitimlerinde yakaladı tüm bağlantıları.

Deniz'in çok hafif otizm spektrum tanısıyla konuşma bozukluğu sıkıntısı vardı. Bir hekim olarak benim çalışmalarına, özellikle bir babanın gelmesi sevindirici olmuştu benim adıma. Eşi homeopati eğitimlerine de gidiyordu. Tıp dünyasının Holistik yaklaşımlara ısınması ve alternatif veya tamamlayıcı alanlarda kendilerini geliştirmeleri ülkemiz insanı ve çocuklarımız için güven verici diye düşünüyorum.

İki saatlik görüşmemizde oldukça iyi yol almıştık Onur Bey'le. Kendisi özellikle aile sınırlarını paylaşma konusunda tahminimden daha iyiydi.

Deniz'in ağızını hareket ettirip konuşamadığını, sesin bir türlü çıkmadığını söyledi. Her şeyi söyleyebiliyor, dudak mimiklerini yapıyordu ama ses gelmiyordu.

Deniz'in doğumunu sorguladım ve öğrendim ki komplikasyon sonucu acil sezaryene alınmış ve uzun süre küvezde kalmıştı.

Onur Bey düşünsenize, Deniz uzun süre, küvezden, size bakarak, ağız hareketlerinizi, mimiklerinizi, sevgi dolu bakışlarınızı gördü ama ses duymadı!

O: Doğru söylüyorsunuz.

P: Doğum sonrasında annesiyle, sizinle, tüm ailesiyle kurduğu ilk iletişimde ses yoktu!

O: Hımmm... Peki... Sizin Proje Amaç prensibinize göre, döllenme öncesi ve dokuz ay gebelikte de Deniz'in beyni her şeyi kaydetti, olumlu olumsuz, tüm çatışmaları.

P: Evet doğru.

O: Peki, şu an sanırım ben bir bağlantı buldum. Size porno bağımlısı olduğumu söylesem.

P: Eşinizin Deniz'e gebeliğinde bu bağımlılık biraz daha artmıştır diye tahmin ediyorum.

O: E mecburen.

P: Peki, o nasıl hissetti bu durumla ilgili.

O: Bir kere yakalandım, dehşete düştü. Kendisini ihanete uğramış hissetti ve işi boşanmaya kadar götürdü.

P: Peki siz bıraktınız mı pornografi izlemeyi?

O: Hayır. Sesini kıstım.

P: Anlıyorum. Görüntü vardı! Ses yoktu! Ama iş görmesi için de sese çok ihtiyaç yoktu sanıyorum.

O: Deniz bundan da konuşamıyor olabilir mi?

P: Elbette bu bilgi de puzzle'ın önemli bir parçasıdır, doktorum. Ama sırrınızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Ancak asıl duyması gereken Deniz'in beyni. Lütfen ona uyurken anlatın, size ait tüm çatışmalardan özgürleşsin. Annesiyle de lütfen bir aile terapistine gidin. Siz sağlıklı iletişim kurdukça Deniz'in "iletişim" çatışması da çözülecektir.

Onun dışında zaten biliyorsunuz ama özel eğitimine, duyu bütünleme terapisine, sporuna mutlaka devam etsin.

Onur Bey ile takip görüşmelerimiz telefon skype aracılığıyla oldu. Bana Deniz'in fotoğraf ve videolarını gönderdi. Müjdeli haberi de verdi elbet, Deniz'in ağız hareketlerine sesler eklenmişti. Artık konuşabiliyor, cümleler kurabiliyordu.

Sevgili Gilbert'in bana tavsiye ettiği gibi mutlaka otizmlili ailelerde sırları, konuşulmayanları, üstü örtülenleri ortaya çıkarmayı hedefleyin. Hatırlamanın en önemli olduğu ilkeye sadık kalarak elbette!

Suçlu yok!

Suçlamak yok!

Kurban yok!

Anne babalara bu ilkeyi hücrelerinde hissedene kadar tekrar ettiririm. Evlatlarımıza bir tanı konduğunda, kendini suçlamanın, yiyip bitirmenin ne demek olduğunu gayet iyi bilirim, çünkü.

EARTH 2018 Hollanda toplantısı sonunda en arkadaki koltukta oturup yanıma gelen Hans tenDam eğildi ve kulağıma fısıldadı.

"It was joyful to see a real teacher!"()*

(*) "Gerçek bir öğretmeni izlemek büyük zevkti!"

İçimdeki Köklü Çınar

Temmuz 2017, Bodh Gaya, Bodhi ağacının altında

Aldatılmanın, sonrasındaki artçı depremlerin, boşanmanın toplumda “yalnız kadın” etiketi yemenin, yargılayan, ötekileştiren, başkalaştıran gözlerin manevi istismarıyla kendimi Hindistan’a zor attım. Kadın olmak, hele ki yalnız bir kadın olmak, müslüman bir ülkede, tek başına çocuk büyüten bir anne olmak, altı yaşında özel eğitim ve ilgiye ihtiyacı olan konuşamayan bir çocuğa rehberlik etmek, aldatılmışlık ve gönül yaralarının üzerine bir adamın ruhuna âşık olmak, yeniden güvenmeyi öğrenmek ve en saf duyguları beslerken yine toplum tarafından sözel istismara uğramak, çok fazla gelmişti. Yılgın, bıkkın, paramparça oturdum Bodhi ağacının altına.

Yanımda EARTH Hindistan Dünya Kongresi sonrası birlikte yola çıktığım ruh ailem vardı. Öylesine büyüleyiciydi ki Varanasi, ateşe sevdiği kadının cesedini veren adamın acısı öylesine tazeydi ki yüreğimde. Ertesi sabah Ganj Nehri'nde, aynı kadının yakıldığı ateşin önünde rahibin kopup yere düşen kolu tutup ateşe geri fırlatması.

Buddha'ya sığındım. O manastırdaki tüm Buddha'lara, tüm rehberlere, tüm Mor'lara sığındım.

Ruhunu teslim etmek var ya; en doğru yeri teslimiyet için.

P: Çok yorgunum.

Buddha: Soluklan öyleyse, çocuk!

Yüzümü okşadı esen rüzgâr. Daha önce fiziksel bedenimle hiç ciğerlerime çekmediğim bir koku hissettim. Japon kirazı mıydı? Yoksa cennetten bir ağaç mıydı? Yoksa inancın, duanın, orada aşkla dua edenlerin, ibadet edenlerin, rehberlerin kokusu muydu?

Işık sarıp sarmaladı içeriden dışarıya tüm hücrelerimi ve konuşmaya başladı.

B: İşte tam da ateşe fırlatıp atılan o kol kadarsın çocuk.

P: O kadar basit yani.

B: O kadar basit. Toprakta geldin, suyla beslendin, havayla genişledin, ağaç gibi köklerin uzadı, metalle bileylendin, terbiye edildin, ateşle de temizlenir ve toprağa geri karışırsın.

P: Köklerim... Köklerim beslenemiyor.

B: Beslenmek için köklerinle bağ kurman gerek.

P: Tanımadıklarım var. Savaşta ölenler. Göç sırasında ölenler. Kaybolmuşlar. Tıpkı benim gibi.

B: Ağaç canlı. Kaybolmadı. Tam da içinde. Hücrelerinde. Sen ağaçsın! Sen tüm soyunsun. Kalbin sızladığında, büyükan-nen konuşuyordur, dizlerin titrediğinde büyükbaban, rahmine dokunduğunda büyükan-nen inler tam da orada. (Elini kalbi-min, dizlerimin, rahmimin üzerinde gezdirerek.)

Etrafımı sardı hepsi, tüm atalarım, Zehra babaannem, Yusuf dedem, Halise nenem, Halime nenem, Hüsniye nenem, Mebrure teyzem, Yalçın dayım, küçük yaşta kaybedilen Yılmaz ve Şeref dayılarım, Gazi Hamit dedem, Gürcü güzeli Ayşe, dedemin ağa-beyi ve savaşta ölen kardeşleri, Rahime nene, Ömer büyükbaba, İbrahim büyükbaba, Yüzlerini seçemediklerim. Çok kalabalıktı.

Hepsinden bana akansa saf sevgiydi. Sıcacıktı bakışları, üz-günlerdi halime. Kimisi benim kadar yılgın, yorgundu.

B: Işık sensin çocuk. Sen uyanır uyanmaz, onları da uyan-dırırsın. Sen bağışlayınca, onlar bağışlar, sen beslenince onlar beslenir, sen indigonu parlatırsan, morunu ışıldatırsan, onlar da parlar. Sen ağaçsın. Ağaçta meyve çiçeği aştığında, sağlıklı bir meyveye dönüştüğünde, tüm ağaç sevinir. Arın çocuk. Kendi çöpünü süpür. Her biriyle bağ kur. Onların çöplüğü de senin. Komşun bir başkası, öteki değil. Komşunun önünü de süpür. Seninmiş gibi. Senin cennet kapınmış gibi süpür. Sen arındıkça, uyandıkça, özgürleştikçe, ağaç nefes alır, zehirli böceklerinden arınır.

P: Zehirli böcekler köklerimizi yok etse de kurtulsak diyo-rum bazen.

B: İsyen etmek niye? Sorumluluğun çok büyük. Çocukla-rın, çocuklarının çocukları. Sorumluluğun vazgeçmeyi kabul edemeyecek kadar büyük.

P: Benim yumuşak karnım onlar. Korkuyorum onlara iyi bir anne, rehber olamamaktan.

B: Yol değil, paspas ol. Işık değil, lambadaki düğme ol. Usta değilsin, hizmetkârsın. Cahilsin. Cehaletini de yanına çağırıp cehaletin içinde var olmasına izin vermelisin ki onu oradan çıkarabilesin. Cehaletten ışığa giden yol “hizmet” bilincini içinde barındırmaktan geçer. Evlatlar sana emanet. Ve sana emanet edildiyse, en iyi rehber sen olabileceğin içindir. Onları içine girebilecekleri cehaletten, bir tek sen çıkarabileceğin için. Birlikte ışığı mutlaka er ya da geç bulacağınız için. Düşersen, onlar düşer. Kaçarsan, kaçarlara. Öfke, nefret, kin barındırırsan içinde, onların köklerini de aynı zehirle beslersin.

P: İstismar edildi ruhum.

B: İstismarın binbir türlüünü gördü insanoğlu. Savaşlar... Savaşlar için ödediğimiz bedeller. Atalarını, anne atalarını etkilemiş olan tecavüz, cinayet, idam, mecburi kürtağlar, enest eğilimleri, düşükler, hırsızlıklar, yağmalamalar, çarpık ilişkiler, hepsinden bihaber olsan da hepsi üzerinizde yük çocuk.

P: Kırılmalı bu döngü, bu kaderin yükü alt kuşağın üzerinde yük.

B: Temizle çocuk. Eline süpürge verdik. Eline çapa ve elek verdik. Tarlanı temizle. Köklerini temizle. Sadece bedensel istismarları değil, zihinsel olanları da temizle. Sözel istismarları, duygusalları, cinsel istismarları, ruhunda yara açan, kanayan bedensel istismarları.

P: Varoluşum üzerine şu anki istismarın. Anne karnına düştüğüm an başlıyor. Tanrı cinsiyetimi kız belirlemiş, babam oğlu olsun istiyor, kimlik çatışması yaşıyorum. Ben normal yolla doğ-

mak istiyorum, adamın biri suni sancı verip bayramına yetişmek istiyor, ben aradan çıkayım ki, o tatilini yapsın diye ömür boyu zaman çatışması yaşıyorum. Üşümediğim halde kat kat giydiriliyorum, aç olmadığım halde kaşık kaşık yediriliyorum. Neyi sevip sevmediğime annem babam karar veriyor. Özgürlük alanım daralıyor. Kendim olmama bile izin verilmiyor.

B: Onlara izin verildi mi sanıyorsun çocuk? Suçlama eğilimine nasıl da geçiveriyorsun? Tıpkı onların yaptığı gibi. Evlenmeydin kızım! Okumasaydın oğlum! Sen ayrılmak istedin! Beni aldattın! İhanet ettin! Hayatımı mahvettin! Suçlayarak değersizleştiririz karşımızdakini. Değersizlik duygusuna alan açarız. Biz yaratırız o suçlama ve değersizlik akımını. Sürü psikolojisiyle o akıma kapılıverir toplumlar. Sorumluluk almayı bırakırlar. Yaşamlarının sorumluluğunu. İç dünyalarına, bilinçdışlarına ışık tutmazlar, karanlık kalsın, kimse görmesin, ellemesin isterler. Eh Tanrı'nın mizah anlayışı da sen sorumluluk almadıkça, senin açtığın o frekansı, o geniş alanı sahneden ve meskenin haline getirip, seni bir güzel oynatır içinde. Sonra da, "Yorulдум Allah Baba!" diye sümüğünü çekersin.

P: Elin Mor'dan ağırmış anladım.

B: Bak mizah anlayışın tam da Tanrı'nınki gibi. Eh, onun evlatlarısınız şaşmamak lazım.

P: Bilinçdışına ışık tutuyorum senelerdir. Bitmiyor.

B: Ne diyorum sana çocuk? Adem o elmayı yediğinden beri bedel ödüyorsunuz. Bilinçdışı bilimsel mi sanatsal mı yoksa mizansel mi?

P: Biraz hepsi sanırım.

B: Düşünsene, baban sana kavuşamadığı aşkının ismini veriyor. Senin bilincin bilmiyor bunu ama farkında olmadan hayatın

boyunca babanın yavuklusu, annenin de rakibi oluyorsun. Ya da sana Melek ismi koyarlar, al üzerinde ilahi bir baskı, yanlış yapma lüksün yok! Bir melek kadar masum olmaya mecbursun. Hadi sıkıyorsa yanlış yap, günah işle! Savaşta ölmüş dedenin, dayının ismini koyarlar, kaderin onun gibi olur, sınavların, döngülerin... Ama sen o değilsin ve yerini dolduramazsın, buyrun omuzlarınızda kırk kilo “yetersizlik” ve “eksiklik” duygusu. Yok yok, bilinçdışı mizansen bir sanat eseri!

P: Bana ait olmayanı bulmak. Yüklerimden özgürleşmem için geldiler değil mi? (Atalarımı gösterdim ona)

B: Bedenin bile sana ait değil çocuk! Sana emanet. Duyguların sana ait değil, korkuların, içindeki derin yalnızlık, umutsuzluk, taşıdığın yas senin yasın değil, yitirdiğin rahim, sana ait değil! Aşk da evrensel, evrene ait. Sevgi de evrensel. Temizliğin de evrensel. Kirlenmişliklerin de. Düşünsene, büyük patlamada milyarlarca atom parçalandı ve dağıldı, sen unufak toz halisin. Ama o büyük patlamadaki devasa atoma aitsin.

P: Nasıl köklenir, sahip çıkar ve sorumluluğunu alırım benim olmayanın?

B: Ben ve biz aynı şeydir çocuk! Sana veya birbirine eziyet eden ataları bağışladığında, kendini bağışlarsın aslında. Küs olduğun babanla barıştığında kendinle barışırsın. Bilinçdışınla barış çocuk! Bilinçdışına sahip çık. Şifresini çöz onun. Seven bir erkeğin karısının dilini ve kullanma kılavuzunu çözmek gibidir bu. Bilinçdışınla kanka ol, en yakın “buddy”n olsun senin, barış onunla. Hasetliğe, serzenişlere son ver. Düşman değil müttefiki ol buzdağının görünmeyen kısmıyla ki sana en mahrem köşelerini açsın.

Sana ahlaksız diyorsa içinde ahlaksızı örtme arzusundandır. Seni aldatıyorsa kendini aldattığı içindir. Sana hiddetlenip sarsıyorsa, kendine öfkesi ve nefreti olduğu içindir. Seni ötekileştirip, dışlıyorsa, kendi dışlanmışlığını ve aidiyet eksikliğini örtmek içindir. Dışarıda ne görüyorsan, ne duyuyorsan, içindekinin yansımasıdır.

Aldattı diyorsun ya hani... Sen hem kendini hem onu aldatmış olmayasın? İçindeki ihanet edenle yüzleştin mi? Annen, anneannen, babaannen, ailenin tüm kadınları, manipülatifleri, yalanları, ihanetleriyle yüzleştin mi? Sordun mu? Sorma cesaretin oldu mu? Peki ya istismar? Sordun mu dedelerine kimin ırzına geçmişler? Kimlerin köyünü yağmalamışlar? Kimlere acı ve ıstırap vermişler? Kimlerin hakkını yemişler? Sormaya yüzün oldu mu? Her bir aile ferdiyle yüzleşip, kucaklaşıp, özgürleştin mi? Onurlandırıp, kaderlerine saygı duydun mu? Peki yücelttin mi onları? Onlar senin ağacın çocuk! Ağacına iyi bak. Verdiği meyvelerin lezzetinden anlayacaksın ne kadar temizlediğini. Ve o meyvelerden torunlarının torunları da afiyetle yiyecek unutma!

Haydi sen soluklan ağacın gölgesinde.

Hatırla, yıldızlar da senin ailen güneş de! Öyleyse, nasıl ve ne cüretle yalnız hissedebilirsin?

Soluklan, yüzünü güneşe dön.

(Elini kalbime götürerek) Pusulan olsun kalbin.

Haydi kal sağlıcakla.

Namaste!

Ruhsal Hafiflemeye Yolculuk

En sevdiğim çalıştaylardan biri oldu Ruhsal Hafiflemeye Yolculuk seminerim. Yüzlerce kilo sorunlarıyla katılan öğrencilerin yanı sıra, ruhsal hafifleme kısmıyla ilgilenen tüy sikletler de oldu aralarında. Bazıları merak edip geldi, ne anlatıyordu Allah aşkına bu kadın?

Her seminerimde söyledim; “kilo” aslında fındık fıstık, gelme sebebiniz çok daha derin. Kiloyu zaten verirsiniz, ancak kilonun altında yatan duygusal, düşünsel çatışmalar, işte onlar çok daha derin.

Olağanüstü mükemmellikte yaratılan beynimiz, nasıl oluyor da “yağ” toplatıyor bedene?

Recall Healing Sistemi’ne göre kilonun altında otuz üç ana başlık yatıyor. Başka bir kitap daha yazdırabilecek kadar derin bir konu aslında.

Seminerlerim ve bireysel çalışmalarım sonrasında kilo veren birçok danışanım oldu. Onlarla bir işbirliği antlaşması yaptık önce. Recall Healing’i “tamamlayıcı” olarak uygulayacaklardı. Ama mutlaka benimle çalışırken, ekibe bir de beslenme uzmanı ve spor/hareket katacaklardı.

Ben ruhları ve zihinleriyle çalışırken, bedenlerinin nasıl çalıştığını, ne kadar, hangi oranlarda besin ihtiyaçları olduğunu öğrenecek ve ona göre beslenecek ve bedenin ihtiyaç duyduğu hareketi mutlaka sağlayacaklardı.

Beslenme uzmanlarına gidip yüzlerce farklı diyet uygulamış ama başarılı olamamış olanlar vardı. Beslenme uzmanının vereceği her ne diyet olursa olsun, biz beynin yağ toplatmasına ve kilo aldırmasına sebep olan çatışmayı çözmezsek, ne yazık ki hayal kırıklığı yaşarsınız. Dolayısıyla kilo konusuna da “holistik” yaklaşmak en doğrusu. Haydi beyninizle sizin aranızda bir sohbete şahit olun:

Sen: Zayıflamak istiyorum.

Beyin: Hayır! Güçlenmek istiyorsun.

Sen: Ama ben yeteri kadar güçlüyüm.

Beyin: Hadi canım oradan, ruhun güçsüz ve çelimsiz!

Sen: Ama ben nasıl zayıflarım?

Beyin: Zayıflayamazsın! İncelebilir, kilolarından özgürleşebilir, yağ yakabilir, sağlıklı bedene sahip olabilirsin. Bunları yalnızca yaralı ve çelimsiz ruhunu güçlendirerek yapabilirsin.

Sen: O zamana kadar?

Beyin: O zamana kadar, ben naif ruhunu yağlarla kalkanlarım!

Beyin için Yağ = Kalkan

Ruhunun yaralandığı ve çelimsizleştiği travmaları bir kâğıda not et! Ve tek tek o parçalarını iyileştir.

Haydi sohbeti derinleştirelim;

Sen: İnce fit bir bedenimin olmasına niyet ediyorum.

Beyin: Bir dişi bedendesin tatlım! Ama maşallah bir testislerin eksik!

Sen: Pardon?

Beyin: Her damacana şişesini sen kaldıramazsın. Erkek gibi trafikte küfürler savuramazsın. Erkek gibi her işe sen koşamazsın. Doğana aykırı, dişiliğini nerede bıraktın, git bul onu!

Sen: Nereden başlarım?

Beyin: Sen henüz döllemeden, senden önce vefat eden bir ağabeyin var mı? Veya annenin düşürdüğü bir erkek bebek? Veya annenin senden önce veya sonra düşürdüğü bebekler? Veya sana gebelikte ebeveynlerin veya ataların cinsiyetinin erkek olmasını mı diledi? Dişi doğman büyüklerin için hayal kırıklığı mı yarattı yüzde bir bile olsa. Sonrasında iyi ki kızımız oldu demeleri umurunda olmaz. Ben onların gizli belleklerinin kaydını tutarım, o ilk duygularını bilir ve kaydederim. Herkesi kandırabilirler ama beni yanıltamazlar.

Sen: Su içsem yarıyor. Hiçbir diyet işe yaramıyor?

Beyin: Doğduğunda zayıf, çelimsiz bir bebek miydin? Prematüre mi doğdun? Ebeveynlerin zayıf bir bebek veya çocuk olduğun için yaşamın için kaygı mı duydu?

Sen: Ben de onların kaygılarını azaltmak için sürekli yemek yiyor, yağa tutunuyor ve hep kilolu oluyorum, öyle mi?

Beyin: Bunu sen değil ben yapıyorum. Hem senin hem de ebeveynlerin, hatta soyağacındakiler için çözüm üretiyorum. Seni kilo görünür yapıyor aynı zamanda.

Sen: Nasıl?

Beyin: Ailede (annen veya baban veya ataların) görünmez hissedene, fark edilmeyene, sıra kendisine bir türlü gelmeyen veya alan çatışması yaşayan varsa seni kilo ile görünür yapıyorum. Kilo lu olman aslında “ben buradayım, beni görün” mesajı.

Sen: Alan çatışması

Beyin: Evde hiç odan veya söz hakkın olmadıysa veya evini zi, arsanızı, vatanınızı kaybettiyse, sen veya ataların, ne kadar geniş yer kaplarsan, o kadar alan korursun. Kilo sayesinde sana alan açıyorum.

Sen: Peki çözüm?

Beyin: Yeni programlara ihtiyacın var.

Sen: Nasıl?

Beyin: Tepsi tepsi börek yiyerek hiç kilo almayan insanlar var. Hiç merak ettin mi nasıl?

Sen: En sinir olduğum insan tipi. Nasıl başarıyorlar?

Beyin: Tepsi tepsi börek yemek kilo aldırır kodları/programları yok bilgisayar sistemlerinde.

Neye inanırsan o olur! Seni nasıl kodladılarsa, beynini nasıl formatladılarsa, sana öyle hizmet eder.

Sen: Her yediğim kaşıktaki aferin dediyse annem, vay halime.

Beyin: Benim dilimi öğrenmeye başladın. Tebrik ederim. Peki, soyağacınızla bağlantıda olduğunuzu artık biliyorsunuz. Beyninizin soyağacınızın ihtiyaçlarını, sizin bedeninizle karşıladığını. O halde size bir soru.

Soyağacınızda, ataların yaşadığı bir kıtlık varsa. Beyninizi bu ihtiyacı nasıl karşılar? Doğru tahmin ettiniz, depolayarak!

Peki, anne sütü mecburen bıçak gibi kesildiyse, her strese girdiğinizde ne istersiniz?

Bingo! Tatlı!

Bir danışanım, seminerde tüm sınıfı güldüren bir bağlantı bulmuştu. Babası çocukluğundan beri kendisini, “Benim minik pandam!” diye seviyor ve çağırıyordu.

Bir panda ne kadar minik olursa olsun, pandadır. Siz hiç fit bir panda gördünüz mü? Sadece bu bağlantıyla bile sekiz kilo verdi bir buçuk ayda.

Bir danışanıma onu oldukça sarsan bir soru sordum bir gün. Çalışmamız sırasında bana ailesindeki tüm kadınların etli butlu olduğunu söyledi. Dedim ki, “Sen sağlıklı ve fit bir bedende olduğunda, klanına benzemeyeceksin. Dolayısıyla onlardan ayrılacaksın. Onları sağlıklı bir bedenle kötü hissettirmek pahasına, onlara rağmen, kilo vermeye hazır mısın?”

Şu an kırk altı bedenden otuz sekiz bedene indi. Ve tahmin edin ne oldu, o kendisiyle çalışmaya başladıkça, soyağacındaki kadınlar da kilo vermeye başladı.

Dr. Gilbert Renaud’nun kilo üzerine Recall Healing eğitiminden sonra ağabeyim on beş kilo verdi, eğitime katılmadan. Biz hâlâ Gilbert, annem ve ben hangi bağlantıyı bulduk ve ağabeyim o kadar kilo verebildi, cevap veremiyoruz.

Ben Recall Healing eğitimine başlamadan şu anda bulduğum kilodan o üç kilo fazlaydım. Regresyona başlamadan önce de yirmi kilo fazlam vardı.

Dolayısıyla, regresyon ve Recall Healing çalışmalarıyla, ruhum güçlendikçe, beynim kilolardan özgürleşmem için tüm kalkanlarımı suya indirdi. Ruh güçlendikçe, beden fit ve sağlıklı olur.

Zaman zaman stresli dönemlerde, bir iki kilo aldığımda hemen kendime sorarım:

Pınar şu an beynin eril modda mı? Dişil modda mı?

Ve yine sorarım, yaşamımın hangi alanlarında kırılğan, zayıf ve yalnız hissediyorum.

Bağlantıları kurduğün an, bir hafta sonra tartı iki kilo vermiş olurum.

Kışın beyin bize bir iki kilo yağ aldırır. Hiç düşündünüz mü sebebini? Soğuk veya zorlu kış ve coğrafi koşullar. O halde soyağacında, donma, soğukta açlık öyküleri var mı? Bulmaya ne dersiniz?

Kilo vermek inanın çok basit.

Beyninizi mutlaka “Metabolizmam çok sağlıklı çalışıyor” diye programlayın.

Ne yersem kolayca metabolizmam yakıyor.

En sağlıklı kilom elli üç ve beynim beni sürekli elli iki elli üç kiloda tutar diye kendinize tekerlemeler ve şarkılar yaratın.

Kiloyu stres ve savaş haline dönüştürmek sisteminize daha fazla kilo aldırır. Sistem savaş modunu sevmez. Kendinizle barışın. Olduğunuz halinizi kabul edin ve sevin. Yağlarınıza teşekkür edin; savunmasız hisseden ruhunuzu kalkanladığı için. Bütün iç organlarınıza teşekkür edin. Size bir ömür sağlık ve ahenk içinde hizmet verdikleri için.

Eşinin göbeğini her gece koltukta otururken sevmesini tavsiye ettiğim danışanım bir ay içinde mucize incelme ve göbeğin inmesi müjdesini paylaştı.

Sevgi iyileşmemizi ve daha sağlıklı bir bedene sahip olmamızı sağlayan en güçlü ilaç.

En önemlisi hatırlayın;

Bedenimiz hapishanemiz değil!

Bedenimiz mabedimiz!

Ve bize emanet!

Mabediniz ı ışık ve huzur dolsun.

Ruhunun Cepleri Dolsun

Londra'da hem akademik hem kurumsal hayatın içinde beni yoğuran, para ekonomisini öğreten, finansı beynime kazıyan olağanüstü yöneticilerim oldu. Barclays Capital, American Express, HSBC, Absa Capital gibi dev finans kuruluşlarının üst düzey yöneticilerinden (köpekbalıklarından) finansı öğrendim. Gary Chatfield *old school* dediğimiz kovboy satış yapısını, Paul Elworthy ise Kurumsal; kurumların ihtiyacına yönelik ve profesyonel satış yapısını kafama vura vura öğretti. Çekmecesinin içinden kokain çeken ve şirketin en çok ciro yapan adamı olduğu için taciz ve ahlak dışı davranışlarına eyvallah denen bir yöneticiyle de çalıştım. Finans ve para dünyasının aklınızın alamayacağı katmanlarını deneyimledim.

En iyilerden öğrendim şüphesiz. Auditor (müfettiş) olarak gittiğimiz şirketlerde benden korkulması hiç hoşuma gitmedi.

Front office’de sahada erkek egemenliğinin olduğu bir şirkette çalışan iki kadından biri olmak kolay olmadı. İster istemez sürekli eril beyin aktıftı. Gerçekten bir testislerim eksikti. Tüm yüzümü ve bedenimi etkileyen zona atağı geçirdiğim günlerden birinde, bir an, şirket ortaklarından Suellen odama geldi, kapıyı kapattı. Ekranımın içine ve telefona öylesine dalmıştım ki geldiğini bile fark etmedim.

Ekranımı kapattı.

P: İyi misin Sue?

S: Ben iyiyim. Ama sen değilsin tatlım.

P: Anlamadım.

S: (Elindeki aynayı yüzüme tutarak.) Şu haline bak. Senin için çok endişeleniyorum. Aramıza katıldığında parlıyordun. Her gün ruhundan bir parça daha bırakıyorsun bu koridorlara küçüğüm.

P: Ben iyiyim Sue. Çok işim var lütfen.

S: İşin? Sen buna iş mi diyorsun? Finans dünyasının dışında da hayat var Pinar!

P: Ben o hayatı bilmiyorum Sue. CFO diplomamı almama bir sınavım kaldı. Az kaldı.

S: Pinar diplomalı, sağlığını yitirmiş bir uzman olabilirsin, evet. Ama senden daha mı değerli o diploma? Sana bugün izin veriyorum. Çık. St Paul Katedrali’ne git. Hyde Park’a git. Yürüyüş yap. Telefonunu kapat.

P: Müşterilerim? Bitirmem gereken dosyalar?

S: Hepsini ...ir et! Çık! Bu bir emirdir.

Konuşmanın sonlarına doğru, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Evet çok başarılıydım.

Evet ceplerim, cüzdanım doluyordu.

Ama ruhumun cepleri bomboştu, ruhum açtı, ıstırap içindeydi.

St. Paul Katedrali'nde, üniversiteden mezun olur olmaz çalışmayı hayal ettiğim finansın kalbinde, oturmuş öylesine İsa'nın ve Meryem'in suratlarına bakıyordum. O zamanlar şu anda olduğu gibi Meryem annem değil, sadece Hz. Meryem'di, İsa ise, Hz. İsa'ydı işte.

Neye inanacağımı şaşırdığım, ruhumu kaybettiğim ve en kötüsü de bunu Sue şirketten uzaklaştıran kadar fark etmediğim o an.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım. Ertesi gün gidip istifamı verdim. Tüm köle zincirlerimi kopardım. Özgürdüm. Ödüm kopuyordu. Yüreğimde Sue'ya ve Paul'e hep minnettarlık taşıdım.

Londra gurbet hayatı bana tarif edilemeyen değerler, tecrübe ve bakış açısı kazandırdı. Bu ne işe yarayacak dediğim her deneyim hazine değerindeydi ve hâlâ bugünümde takım çantamda hayat kurtarıyor.

Ama sonrasındaki yol, bana parayla ilgili çok acayip gerçekler öğretti. Kurumsal hayatın üzerine binlerce danışanla regresyon ve Recall Healing çalışmalarıyla parayı, terfileri, iş hayatındaki blokajları çalıştık.

Kurumsal şirketlere uyguladığım eşsiz ve tek bir model oluşturdum. İflastan dönen şirketler oldu. İmkânsız, asla kalkmaz denen ipotekler kalktı. Satılmaz denenen arsalar satıldı.

Tüm seminerlerime kadınlar ağırlıklı katılırken konu "para" olunca, Ruhunun Ceperi Dolsun seminerlerime çoğunlukla erkekler eşlik etti. Sınıflar taşıtı. Para deyince nasıl koşuyorsunuz ama diye gırgır geçtim erkeklerle. Kahkahalar attık. Koca koca

ağır ağabeyler göz yaşlarını tutamadı zaman zaman. Mesele “pa-radan” çok daha derindi! Mesele yaşamın ta kendisiydi.

Bir kaptan girdi kapımdan bir gün. Büyük gemi kaptanı. Allah'ım her genç kızın hayallerini süsleyen cinsten. Adamın her yerinden karizma akıyordu. Ama üç senedir işsizdi.

Türkiye'de isim yapmış olağanüstü bir kaptanken nasıl iş bu-lamazdı? İlk görüşmede ona dedim ki; “Kaptan, sana söz veri-yorum, benimle işbirliği yap, kaynağını bulalım, bir ay sonra on bin lira kazanacaksın.” Hiç utanmadan bir küfür salladı, imkânsız dedi.

On bin lira iş teklifi aldığı anda görüşme talep etti, kapıdan girdi ve dedi ki; “Sen bana ne yaptın?”

“Ben yapmadım, siz yaptınız kaptan!” diye cevap verdim.

“Sırada o maaşı on bin euroya çıkarmak ve kendi charter tekneni almak var!”

Geçtiğimiz hafta telefon etti. “On bin euro maaşlı bir teklif aldım! Haftaya başlıyorum!”

“Muhteşem bir haber kaptan! Seneye seminerlerim senin teknende olsun o halde,” diye cevap verdim.

“Hadi oradan” demedi bu sefer! “Olsun, diliyorum, niyet ediyorum, olsun ve başımın tacı olun siz ve öğrencileriniz!”

Başka bir beyefendi de yetmiş milyon dolar aylık ciro yapan şirketi iflas ettikten sonra geldi çalışmalarına. En son çalışmamızda, transa geçtiği bir noktada, yüz milyon aylık ciro yaptığı gelecekte bir anı yarattık, ve bana şöyle dedi:

“I will share it with you!”(*)

Bir kahkaha attım.

(*) Seninle paylaşacağım!

Henüz yüz milyon dolara ulaşmadı bu beyefendi ama çok yaklaştığını biliyorum. Umutsuz ve depresyondayken ölmek isterken, beni arayıp yeni projesini anlattı, ekibini oluşturduğunu ve ilk satışını yaptığını müjdeledi.

Biz her yüzde birlik iyileşme ve gelişmeyi kutlarız. Hem de havalara uçarak.

İnanın para konusu da birkaç kitap yazdırır insana. Ama bu iki monsieur ne yaptım, seminerlerimde ne anlatıyorum, kendi yaşamımda ne uyguluyorum, bir parça da olsa anlatmamı isteyen muhteşem bir varlık var burada Mor. Ama yalnız değil, yanında da “Para var!” Evet evet yanlış duymadınız. Paranın ta kendisi.

Seminerlerimde parayla konuşacağız dediğimde herkesin ilk tepkisi “hadi canım sen de” olmuştu. Ama nasıl paranın dile geldiğini deneyimlediklerinde hayrete düştüler.

Siz ister inanın, ister inanmayın, para konuşur sizinle. Aslında evinizdeki bir ampül de, bir koltuk da, bir saat de dile gelir.Yeter ki duymak isteyin.

Parayla Barış

M: Gözyaşın neden çocuk?

P: Can Leo'ma bebek bezi alamadığım, annemin ekmek alamadığı için unu suya karıp ekmek yaptığı günler hâlâ yüreğimde sızlı.

M: O anlar seni şu an olduğun kişi yaptı çocuk. O zaman o kadar biliyordun.

P: Hiçbir şey bilmiyordum. Nasıl hırçın, nasıl yaralı, nasıl çaresizdi o genç kız. Boşanmayla dünyam ters düz olmuştu. Sahipsizlik ve kimsesizlik duygusu.

M: Sen sahipsiz ve kimsesiz olmayı seçtin. Burnunun ucunda seni bekleyen bereketi görmedin.

P: Dünyaya öfkeliydim. Babama, anneme.

M: Büyük patrona.

P: Aşk ve nefret. Güven ve korku ilişkimiz vardı o zamanlar. Beni cezalandırdığını düşünüyordum.

M: Olağan süreçler.

P: Hiç vazgeçmediniz benden!

M: Vazgeçmek? Sen çocuklarının doğru yolu bulacaklarına inanıyor musun? Bundan hiç şüphe duydun mu?

P: Asla!

M: Yaradan da bir an olsun vazgeçmez, şüpheye düşmez.

P: Neden korkuyoruz o halde? Neden tasalanıyoruz?

M: Karanlığın korkutmaz seni çocuk! En büyük korkun ışı-
ğının görkemidir. Başarısız olmaktan korkmazsın aslında, için-
deki kaynak gücü, ölçülemeyecek kadar yüce o gücü sahnelemek
ürkütür seni.

P: Ben kimim ki diye soruyor insan. Ne haddime diyor.

M: Sen kim misin? Senin kaynağın, Yaradan'ın.

*"Andolsun ki, insanı biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler
verdiğini biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız."* Kâf Su-
resi, 16. Ayet.

P: "Şahdamarımdan daha yakın!"

M: Sen sana şahdamarından daha yakın olanın "görmemi,
yüceliğini, sonsuz koşulsuz sevgisini, cömertliğini, kudretini"
ortaya koymak için doğdun! Bunu yapmadığın her an "hizmet"
etmediğin her an sana akan sonsuz ve sınırsız bereketi, hazinele-
ri, zenginliği bloke edersin.

P: Büyümekten korkuyorum.

M: Küçük oynaman dünyaya hizmet etmez. Sen eziklenmek
yerine parlarsan, yükselirsen, etrafındakiler de seninle birlikte
parlar ve yükselir. Diğerleri eziklenip aman kendini eksik, yeter-
siz hissetmesin diye büzülmenin, yerinde saymanın, kendi ken-
dini sabote etmenin kime faydası var?

P: Ben büyürsem, herkes büyür.

M: Elbette. Sen değilsin salt özel olan. Her birinizsiniz. Her bir taneniz eşsiz ve tek. Her birinizin içinde o Tanrı'dan olan güç var. Sen korkularından özgürleşirsen, etrafındakileri de özgürleştirirsin. Çember giderek genişler. Işık ve bilinç seviyesi giderek artar. Hizmet, en iyi niyetlerle, dünyaya hizmet Tanrı'nın iradesini gerçekleştirme aşkı, yaptığın işle gurur duymak, gurur duyulması bir iş yapmak ve sana verilen tüm yetenekleri, hediyeleri hizmet bilinciyle evrene sunmak, yaratmak, üretmek, işlemek, işte paranın en sevdiği şey tam da budur.

Elli kişilik Ruhunun Cepleri Dolsun Semineri'mizde, paranın sınıfta bulunanlara mesajı:

Ben olmamalıyım amacınız. Ben değilim kirli olan, insanı baştan çıkararak! Ben değilim içindeki gücün kaynağı! Ben senin sandığın gibi "elinin kiri" değilim!

Peşimden kovalarsan, kölelik etmiş olursun. Beni efendin yapmışsan, ruhunu satmışsındır. Beni gübre gibi serpmezsen, paylaşmazsan çoğalamam. Bilgeysen; beni sever, saygı duyar, ama işini, üretmeyi, yaratmayı daha çok seversin. Zenginlik benimle satın alınamayacak şeylere sahip olduğunda erişebildiğin bir mertebedir.

Bana sahip olduğunda mutlu olmazsın, mutlu olduğunda, seni mutlu eden şeyi yaptığında bana sahip olursun. Beni sıkarsan, küçülürüm, unufak olurum. Beni paylaşırsan, genişlerim, çoğalırım, bereketim artar.

Teşekkür edilmesini çok severim. Dürüstlüğü severim, yalanın olduğu yerde barınsam da sınavın olurum.

Duayı severim, şükürü severim. Düzeni severim. Ben gelmeden plan yapmanızı sevmem. Cebinize girmemişken beni arzularınız için kullanmanızı sevmem. Suçu günahı bana atmanızı sevmem. Bir liram da bir tirilyonum da aynı değerdedir.

Beni yolda bulursanız, bilin ki “size gelmekte olduğumu” müjdeliyorumdur. Teşekkür edip yerden kaldırıp, yüksek bir yerde muhafaza edin beni. Yerde olmayı sevmem.

Atılmayı, fırlatılmayı sevmem.

Üzerime böbürlenilmesinden ve kibirden hiç haz etmem.

Cömertlik Tanrı’dan, müsriflik egodandır.

Sürekli beni sevmediğini, benim senin için bir önemimin olmadığını dile getirirsen, kapını çalmam! Kapı ağzında beklerim, sabırla bir gün benimle barışmanı dilerim.

Atalarınla, hikâyenle, geçmişinle barış isterim. Ailende “para uğruna” yapılan savaşlar, kavgalar, ölümle sonuçlanan antlaşmalar, benim suçum değildir. İnsanoğlunun “açgözlülüğünün” ürünüdür.

Hayattaki en kolay sınavlar “benimle” ilgili verdiklerindir! İnan bana, sağlığını bedel ödemek istemezsin.

Herkese yeterim. Tüm insanlığa gani gani akacak kadar sonsuz bir kaynaktan gelirim. Kepçeyle mi alırsın? İhtiyacın kadar mı? Çay kaşığıyla mı? Sen karar verirsin. Ben kararına saygı duyarım.

Endişelenir, kaygılanır, inancını kaybedersen daralırım, azalırım. İnanç ve sevgi, denge ve ahenk, çalışkanlık ve hareket, beni besler ve çoğaltır.

Benim de senin de kaynağımız birdir.

Kendileriyle, içlerinde bereketler kıldığımız memleketler arasında (biri diğerinden) görünebilen şehirler var ettik ve orada yürüme (imkânlarını) takdir ettik. “Oralarda geceleri ve gündüzleri güvenlik içinde gezip dolaşın” (dedik). Sebe Suresi, 18. Ayet

Borçluluk Durumu

Her seminerimde avaz avaz gözlerimi patlata patlata bağıırırım.

“Borç para ile ödenmez!”

Dünyevi hayattaki borç; ruhani boyuttaki “borçluluk duygusundan” kaynaklanır.

Ruhani boyuta, Recall Healing’e göre Proje Amaç Dönemi ve zaman çizgisi de diyebiliriz.

Güya bizi koşulsuzca sevdiğini iddia eden ana babalarımızı vurur sırtımıza “borçluluk” kırbacını. Nasıl mı?

Anneniz sizin için saçını süpürge eder.

Sizin için fedakârlık etmiş, okumamış veya çalışmamış veya işi bırakmıştır.

Babanız sizin için terk etmiştir âşık olduğu kadını? Sizin için annenizle evliliği sürdürmüş kendi başını yakmıştır.

Anneniz sizi doğururken acı çekmiş veya neredeyse ölümden dönmüştür?

Anneniz sütünü helal etsin diye aman yarabbi koymadığı şart kalmamıştır, hadi sıkıysa o şartları ihlal edin. Vay halinize.

Komşunuz bile borçlu hissettirir size kendisini, sizin için paralar kendini “yardım etmek” eylemi altında.

Size güya destek olan arkadaşınız, “Sen benim kardeşimsin! Seni hep desteklerim,” der karşılığında hiçbir şey istemez sizden. Boğar yaptığı iyiliklerle. Ama farkında olmadan, istemeden, bilmeden yaptığınız tek bir hatada “afroz” eder sizi. Merhametinden yoksun bırakır.

Acı gerçek şudur ki dostlar birbirlerine “eşit” insanlar, birbirlerine “iyilik” etmezler! Eğer birisi size iyilikte bulunuyorsa, bilinçdışındaki mesajı “ben senden üstünüm”dür.

Birbirlerine eşit insanlar iyilik etmez, hayat yolunda birbirlerine destek, yoldaş olurlar. Biri düştüğünde diğeri kaldırır, bir sonrakinde kendisinin de düşebilme ihtimalini pekâlâ çok iyi bilerek.

İyilik kancası sizi borçluluk duygusuna oradan da borca sürükleyebilir.

Sürekli borçtan konuşursanız, çığ gibi onu yaratırsınız. Ama enerjinizi, aklınızı, zikrinizi bolluk, bereket, zenginlik, başarı, yatırım, yaratım enerjisine verirsiniz, evren sizi aynı yüksek enerjilerle giydirir.

Bir danışanımın çok ciddi borçları vardı. Ne kadar öderse ödesin bir türlü içinden çıkamıyordu. Proje Amaç Dönemi’nde, doğumda anne ve bebeğin ölmek üzere olduğu ve babasının, “Allahım onlar yaşasın, senden başka bir şey istemem, gerekirse beni al!” diye dua ettiği güne ve ana gitti. Babası o iki yaşındayken

vefat etmişti ve kızının bilinçdışına dev gibi “borçluluk” duygusu yerleşmişti. Babam benim hayatım için kendi hayatını feda etti, benim hayatımla kendi hayatını değış tokuş etti! Varoluşumu babama borçluyum! Ve babam dedi ki; “Kızım yaşasın, başka birşey istemem!” Babasının bu duası çocuğunun laneti olmuş, tüm bereket kanalları tıkanmıştı. Yaşıyordu, hayattaydı, daha ne istesindi!

Transta, babasının enerjisiyle bağ kurdu ve babasının ettiği yemini bozdu. Helalleşti, teşekkür etti ve Tanrı ile de barıştı. Barış ve huzura erdiğinde tüm ceplerine ve önüne hazine sandıklarıyla altınlar döküldüğünü fark etti. Çalışmamızdan altı ay sonra, yatırım yaptığını, kendi işini kurduğunu ve tüm kredilerini ödediğinin müjdesini verdi.

Orda (yerde) onun üstünde sarsılmaz dağlar var etti, onda bereketler yarattı ve isteyip arayanlar için eşit olmak üzere oradaki rızıkları dört günde takdir etti. Fussilet Suresi, 10. Ayet

Alkol, Kumar & Para

Soyağacında, alkol travmasından mağdur olan ailelerde, alt jenerasyonda “likidite” sıkıntısına çok rastlanmakta. Beyin için İngilizce karşılığı liquidity = likidite = likit akar aynı şey. Ayrıca alkol bir sıvıdır (liquid).

Alkol ile parçalanmış ailenin tohumuysanız, beyniniz alkolü, likiti, likiditeyi yok etmek ister. Bunu farkında olmadan yapar. Fark ettiğiniz an, kodu kırmış olursunuz. Ama yine de soyağacındaki tüm alkol travmalarının hikâyesini dinlemenizi tavsiye ederim.

Soyağacında kumarda yüksek miktarda para kaybetme veya çok fazla savurganlık ya da israf varsa, sizin de bilinçdışınız israf ve tüketmeye eğilimli olabilir. Yine, likiditeyle ilgili, alkol dışında, sıvıyla bir travmanız varsa boğulma, sıvı zehir içme, petrol sıvısıyla yangın gibi beyin likiditeyi yok etme eğilimine girebilir.

Sizden önce veya sonra yapılan kürtajlar, veya sizin yaptırdığınız kürtaj veya bebek kayıpları yine parayı bloke edebilir. Bu kürtaj ve kayıpların listesini yapıp sizin için özel bir seramoni ile, bu bebeklerin enerjileriyle vedalaşıp kendinizi “affedişe” veya bu durumla “barışma” niyetine yol almanızı öneririm.

Borçluluk, iflas, maddi sıkıntılar, kumarda yüksek miktarda para kaybetmek gibi vakalarda “olmazsa olmaz” sorularımdan: Soy ağacında haksız yere veya zorbalıkla el konan maddi/dünyevi ev, arsa, para, miras, usulsüz el koymaların öyküleri nedir?

Atalarımızın gölgesi, borç kırbacı olup cezalandırır bizi!

Özgürleşmenin yolu, onlar adına, basitçe, derinden, hissederek özür dilemekten geçer.

Özür dilerim!

Lütfen beni affet!

İçsel Kaynaklarına Yelken Aç

K: 18 yaşında, ABD'de bir okuldan burs alırsam beni göndereceğine söz verdi. Boston'dan haber geldi. Burs almıştım. Hem de çok ciddi bir burs. Cevap mektubunu koştura koştura babama götürdüm. Mektubu eline aldı, okudu, kaşlarını çatı. Bana baktı ve dedi ki: "Benim oğlumu vahşi kapitalizme verme niyetim yok!"

"Ne diyorsun?" dedim. "Söz verdin. Çalıştım. Hak ettim."

"Son sözümü söyledim," dedi ve sırtını döndü.

Moda sahilinden denize atladım. Durmadan saatlerce kulaç attım. O günden sonra ona baba demedim. Bir daha gözüne, yüzüne bakmadım! O gün oğlunu kaybetti.

P: Nasıl? Evi terk mi ettiniz?

K: Evet.

P: Torunları?

K: Eşimi ve çocuklarımı gördü, onları hep yazlığa götürdüm, kapıdan bıraktım ve gittim.

P: Bir kez bile içeri girmediniz mi?

K: Hayır!

P: Bir kez bile ona baba demediniz mi? Hiç konuşmadınız mı bu konuyu?

K: Ne konuşması? Sesimi duymadı.

P: Peki ne yaptınız? Nasıl yaşadınız? Nasıl okudunuz? Nasıl evlendiniz?

K: Gemicilik okuluna yazıldım. Üniversite sınavında çok iyi puan almıştım. Burslu okudum. Ailem diyebileceğim dostlarım oldu. Bir gün orada, bir gün burada kaldım. Aç kalmadım. Ama kalsaydım da fark etmezdi. Gitmezdim. Beni kaybetti. Oğlu yoktu artık!

P: Peki sonrasında en yakın temasınız ne zaman oldu?

K: Cenazesinde!

P: Nasıldı?

K: Kalabalıktı. Seveni çoktu. Ama çukuru kazdılar. İçine yerleştiremediler doğru düzgün. Başı ters durdu. İnecek kimse yoktu. Herkes ya kilolu, ya hasta, ya sakat. Mecburen ben indim. En tuhafı neydi biliyor musunuz Pınar Hanım? On sekiz yaşında terk ettiğim, yüzüne bakmadığım, bir kez bile "baba" demediğim adamı mezarına ben indirdim, tam çıkacağım, başı daha rahat etsin diye, bulduğum en düzgün taşı, başının altına yerleştirdim. (Gözyaşlarına boğulur, katılarak) Adam ölmüş gitmiş, başı rahat etse ne olur, etmese ne olur?

P: Desenize öfkenizi bir kaya parçası yendi.

K: Hayır! Hâlâ çok öfkeliyim ona. Geçmedi. Geçmez.

P: Kaptan! Sen diye hitap edeceğim, izin verirsen!

K: Lütfen!

P: Belki şimdi anlatacaklarım daha da hiddetlendirecek seni! Belki bir daha gelmeyeceksin karşıma! Ama benim işim sana acımasızca dürüst ve net olmak. Sana bugüne kadar hiç düşünmediğini düşündürüp, görmediğin başka bir gözle göstermek.

K: Anlaşamayız hocam!

P: Umrumda değil seninle anlaşmak. Beni sevip sevmemen de umrumda değil.

Ayağa kalktım. Elime en kalın yazan kalemi aldım, tahtaya döndüm ve yazmaya başladım.

BABA = TANRI

K: HAYIR!

Diye adeta kükredi!

Tanrı'mla karıştırma babamı! Tanrım korudu beni. O hep yanımdaydı. Onun sevgisi, sabrı, gücü olmasaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüştüm.

P: O çok sevdiğin, saygı duyduğun, şükrettiğin, minnet ettiğin Tanrı'n! İşte tam da o Tanrı tayin etti isyan ettiğin adamı sana BABA diye!

K:

Uzun bir sessizlik oldu.

P: Sen babana hiddetlenip, öfkelenip, küsüp, küfredip, ne diyorsun biliyor musun çok sevdiğin Tanrı'na? "Sen beceremedin birader! Bana tayin ettiğin babayı reddediyorum!" Peki aynı Tanrı değil mi sana kismet kapılarını, bereketi açan? Sen babana isyan ederek Tanrı'ya isyan ediyorsun! Sen babana sırtını dönüp, Tanrı'ya sırtını dönüyorsun! Tanrı'ya sırtını dönersen, kapının ağzında sana uzattığı eli nasıl görürsün? Göremezsin... Sonra da sümüğünü çeke çeke yerleştirirsin öyle merhumun başının altına taşı!

K: Çok sert geldi bu, terapist hanım!

P: Ben de çok yumuşak öğrenmedim, inan bana kaptan! Babaya öfkenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim! Şimdi kusura bakma! Ama bir ev ödevin var! Ve sen bunu yapmadan, bir sonraki görüşme için arama beni.

P: *1. ödev:* Moda sahiline gidip, on sekiz yaşında Amerika'ya doğru yüzerek yola çıkmış o delikanlıya seslenip, "Hop arslanım, gel bakalım buraya! Burada yapacak çok işimiz var!" diyeceksin! Ve o parçanla kucaklaşacaksın.

K: Ya gelmezse?

P: Osmanlı tokadı birebirdir kaptan!

K: (Kahkaha atar.)

P: 2. ödev: Dilersen şimdi, dilersen kendi zamanında, babanla barışacaksın...

K: Nasıl? Adam öldü!

P: Öldü evet. Ama yok olmadı.

K: Enerji sonsuzdur, yok edilemez!

P: Termodinamik kanunu.

K: O halde şimdi.

P: Emin misin?

K: Evet. Şimdi. Kendimden öte onun için. Daha fazla ıstırap çekmesin.

P: Peki... Derin bir nefes al ve gözlerini kapat.

Kaptan birkaç saniye içinde transa geçip babasıyla bir araya gelmişti. Aralarındaki iletişimin çoğunda kaptan küçük bir oğlan çocuğu olmuş, kıvrılmış, sessiz sessiz ağlıyordu. Ne çok özlemişti aslında babasını. Ne çok ihtiyacı vardı ona.

Babası olanca şefkati ve kaptanın tabiriyle iri cüssesiyle sarıp sarmaladı oğlunu. Özür diledi, anlattı. Elini bir an olsun elinden çekmediğini anlattı. Diploma aldığı gün köşeden oğlunu gizlice nasıl izlediğini, arkadaşları ve babaları aracılığıyla onun güven ve afiyetinden nasıl emin olduğunu anlattı. Ve onu bir an olsun sevmekten vazgeçmediğini.

“Ne duruyorsun, oğlum! Ben seni kaybetmekten korktum, seni gönderemedim! Ama seni yine de kaybettim! Ne dinlersin

beni! Git, oğlum! Okyanus aşırı git! Yelken aç hayata! Seninle gurur duyuyorum!"

Kaptan şu an en güzel okyanuslara yelken açıyor. Hem de oldukça şişkin bir maaşla. Ve her gece, bir duble de yaşlı ihtiyar için içiyor.

Melekler ona: "Allah'ın emrine mi şaşıyorsun?" dediler. "Ey bu evin insanları! Allah'ın rahmet ve bereketi, sizin üzerinize olsun ve hatırlayın ki, Allah her zaman, her türlü eksiksiz övgüye layık ve çok yüce olandır." Hûd Suresi, 73. Ayet

Bağışlama - Bırakma

Kaptana kafa tuttum ya hani, o babayı sana Yaradan tayin etti diye. Hayatı boyunca, öz babası tarafından tacize uğramış birine bunu söylemek ne haddimize düşerdi, ne de insanlığa sığardı.

Taciz, tecavüz vakaları çok ağır ve zorlu konulardır. Bu konuda duayen olmuş ve duruşuna hayran olduğum sevgili öğretmenim ve rehberim Trisha Caetano bizlere her zaman “taciz” konusuyla çalışırken, hassasiyetimizi, sağduyumuzu, toprak ana ile bağımızı üst düzeyde tutarak, bebek adımlarıyla ilerlememiz gerektiğini dile getirir.

Recall Healing eğitimleriyle değerli Gilbert Renaud da kaynağı taciz ve cinsel istismar olan hastalıkları sayarken, bağlantı kurdurken ve çalışırken özellikle “let go” bağışlama kısmında ısrarcı olmamayı aşılar bize.

Bir istismarcıyı enstest kurbanı bir genç kadının affetmesi spor değildir. Affetmek zorunda da değildir ayrıca.

Gilbert derki; “Affederken, onun yaptığının doğru olduğunu ve bunu kabul ettiğinizi göstermiş olmazsınız. Bağışladığınızda, onun sizin içinizde bıraktığı zehiri bırakır, dolayısıyla ondan sonsuza dek özgürleşirsiniz.”

Recall Healing eğitimleri sonrası, herhangi bir potansiyel hastalığı önlemek veya ileride çıkabilecek psikolojik sıkıntıların önünü kesmek için çalışmaya katılan kadın erkek çok öğrencimiz olur. Grup içinde ifade edemediklerini, hayatları boyunca hiç kimseye anlatamadıklarını, ama artık daha fazla bununla yaşamak istemediklerini söyleyen çok fazla “cinsel istismar” a uğramış danışan birebir çalışmalarda, içlerindeki çocuğun sıkışıp kaldığı travma anını anlatır ve oradan çıkmak istediklerini dile getirirler.

Beyninizin sildiğine inansanız da, yaşam döngünüzde istismar travması varsa bununla ilgili çalışmanızı, en doğru uzmana gidip sizin üzerinizde bıraktığı negatif etkiyi temizlemenizi gönülden dilerim.

İnsanlık tarihi büyük günahlarla dolu. Bizim yaşadığımız olmasa da atalarımızın yaşadıkları bir istismar vakasına mutlaka rastlıyoruz. Sistemde böyle bir sır varsa ortaya çıkması ve döngünün kırılması alt kuşaklar için en sağlık olandır.

İstismar konusunu yazıp yazmamak inanın çok tereddüt ettim. Ancak Dr. Gilbert Renaud’nun Mart 2019’daki bir eğitiminde, bir kadın ayağa kalkıp bebeğinin olmadığını, ne kadar doktora gidip tedavi görselerde, gebe kalamadığını dile getirdi.

Gilbert’in konsültasyonu ve sorularıyla, öğrencimiz çocukluğunda dayısı tarafından tacize uğradığını dile getirdi. Gilbert

bir anda bu kadına, eşinin kendisini taciz eden bu kişiye fiziksel olarak benzeyip benzemediğini sordu. Hanımefendi bir anda farkındalığın şokuyla çığlık atarak eşinin fiziksel olarak aynı bu dayıya benzediğini söyledi.

Bilinçdişi, bu kadın eşini ne kadar severse sevsin, arka bellekte beyin onu hep istismarcı ve tehdit olarak görüyor ve döllenmeye izin vermiyordu.

Nisan 2019’da Gilbert Semboller ve Rüya Yorumları eğitimi vermek üzere yeniden İstanbul’a geldi. Aynı kadın tüm sınıfa gebe olduğu haberini müjdeledi. Ailesine gidip beş yaşında yaşadığı taciz konusunu paylaştığında, taciz döngüsünün kuşaktan kuşağa bir aktarım olduğunu fark ettiler, annesi de büyükannesi de beş yaşında amca veya dayıları tarafından tacize uğramışlardı. Üç kuşak arasındaki bu paylaşım, her birini şüphesiz güçlendirmiş ve yaralarını sarmaya yardımcı olmuştu. Ama asıl en büyük iyileşme, danışanın annesi tacizci dayıya tüm ailenin içinde yaptığı “istismarı”n hesabını sorması ve temiz bir kadın sopası yemesiyle olmuştu. Ailenin bütün kadınları bu adamın karşısına dikilip hesap sordular ve ihbar ettiler. Danışana, “İçindeki yaralı küçük kız çocuğu nasıl?” diye sordu Gilbert.

“Hayatımda hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum. Bebeğim aynı döngüyü devam ettirmeyecek! İyi ki Recall Healing var, iyiki sizler varsınız!” diye cevap verdi.

İyi ki Recall Healing var! İyi ki Dr. Gilbert Renaud var. İyi ki Dr. Hammer var! İyi ki Dr. Claude Sabbah, Dr. Marc Frechet var! İyi ki Soyağacını / Ata Sendromu Prensibi’ni bize aktaran ve şifalanmamıza vesile olan sevgili Anne Ancelin Schützenberger ve Bert Hellinger var.

Hatırlayın, ağaç leziz bir meyve verdiğinde, tüm kökleri bayram sevinci yaşar!

Bağışladığınızda kendinizi özgür bırakırsınız; içinizdeki zehiri toprak anaya bırakıp tüm istismara uğramış soyağacındaki kadın veya erkek herkesi özgürleştirip şifalandırmaktır bir nevi bu. Size ait olmayanı, birinin “kurbanı” olma kostümünü çıkarıp yakmaktır. Küllerinizden yeniden doğmak demektir.

Önünüzde sonsuz bir saygı, hayranlık ve şükranla eğiliyorum.

Namaste...

Doğru Sorular, Doğru Cevapları Getirir

Danışanlarımla yaptığım her görüşme eşsiz ve çok özel. Gilbert de ben de Recall Healing eğitimlerinin takibinde ve kendi seminerlerim, bireysel çalışmalarım sonrasında öğrencilerimizin ve danışanlarımızın değişim, dönüşüm, yaşamlarındaki iyileşmelere şahit oluyoruz.

Kendi soyağaçlarının filizlenip çiçek açtığını hatta meyve verdiğini görmek tarif edilemez bir mutluluk. Sonsuz şükür haline girdiğim, tüm hücrelerimde Yaradan'ı hissettiğim, içimdeki çocuğun cennet bahçesinde kahkahalarla, coşkuyla, semalara doğru, en yükseğe salınacağına sallandığı bir an.

Recall Healing Yüksek Lisansı Programı'nın Türkiye'de Üniversiteler'de mümkün olması için her gün dua ediyoruz, ki bu sistem milyonlarca insanı uyandırsın ve farkındalıklı, öz potansi-

yelini gerçekleştiren, biliş ve ahenk halini her an koruyan, kolektif bilince hizmet eden bireyler hızla çoğalsın.

Recall Healing'i öğrenmek şüphesiz yetmiyor. Onu yaşam felsefesi haline getirmek, kendi yaşamına yansıtmak, kendi çatışmalarına bakma cesareti göstermek, anlattığı, savunduğu, bildiği sistemleri anbean yaşamak, uygulamak, bilginin sorumluluğunu almak, kendi yaşamının sorumluluğunu almak istikrar, olgunluk, inanç ve adanmışlık istiyor.

Soru sorma heyecanı, araştırmacı bakış açısı, bilgiye, açıklık, açık görüşlülük, pek çok kadranlı düşünme yetisi ve derinlik istiyor.

Bir modül veya bir eğitim aldınız, bitmiyor.

Gilbert Renaud altmış üç yaşında ve hâlâ, her gün, yorulmadan, bıkmadan, sürekli kendisiyle çalışıyor, hen an bağlantıda. Evrenin mesajlarına kulak veriyor ve fark ettiği her şeyi, tüm bilgisini olağanüstü cömertlikle tüm öğrencileriyle aşkla paylaşıyor.

Kendisine minnettarlığımı, sevgimi, saygımı, hayranlığımı anlatmamın mümkünatı yok.

Günlük hayatınızda, size hizmet edebilecek birkaç patoloji ve çatışmasını ayrıca onunla ilgili soruya yer verdim. Tavsiyem eğlenin sorularla, çok ciddiye almayın, dilerseniz inanmayın. Ama düşünün üzerinde, ön yargılarınızı kapının ardında bırakıp düşünün. Belli mi olur, belki birkaç bağlantı bulursunuz. Ya da sırlar okyanusuna dalar, tüm gerçeği gün yüzüne çıkarırsınız.

Salt hakikattir iyileştiren bizi!

Bazı Hastalıklar, Çatışmaları ve Çözüme, Şifaya Götüren Soruları

MİGREN

Çatışma: Entelektüel alanında yoğun değersizlik duygusu. Başa fiziksel veya enerjetik darbe alma hikâyesi? Aynı zamanda tüm dünyaya “defol” demenin nefis yolu.

Soru: Yaşamında defol demek istediklerin kimler?

Yaşamında değerli ve işe yarar hissettiğin an hangisi?

Hayatında bomba etkisi yaratan haber veya yaşadığın olay nedir?

MİDE

Çatışma: Lokmayı sindiremiyorum. Tüm yanlış anlamalar ve yanlış anlaşılmalr, en yakın çevremizle yaşadığımız tüm çatışmalar mideyi etkiler.

Soru: Hangi duygunu bir türlü sindiremiyorsun? Hayatında yediğin ve sindiremediğin en büyük kazık ne?

SANCILI ÂDETLER

Çatışma: Ay sonunu zor getiren ebeveynlerin karın ağrısı cinsel çakralarda toplanır.

Soru: (Ebeveynlerinize sorun) Bana gebelikte maddi durumunuz, imkânlarınız nasıldı? Maddi olarak en zorlandığınız koşullar ne idi?

GUATR

Çatışma: Olaylar karşısında derin üzüntü, güçsüzlük ve konuşamama hali. Tehlike ortamındayım ve korunmasızım duygusu.

“Bana verilen bu sırrı saklamalıyım, kimselere söyleyemem.”

Soru: Soyağacında “asılan” veya “boynunda kordon ile doğmuş” kişi kim?

HEMANJİYOM

Bebeklik dönemi hemanjiyomu kan damarlarını hizalayan hücreler olan endotel hücrelerinin iyi huylu (zararsız) kendi kendine involüt (şişen ya da büyüyen) bir tümördür. Genellikle ilk haftalarda ortaya çıkar ve on yaşına kadar çözülür. Bebeklikte en sık rastlanan tümördür. Hemonjiyom kelimesi Yunanca haema “kan” angeio “damar” ve oma “tümör” kelimelerinden gelmektedir.

Çatışma: Klanıma ait hissetmiyorum. Pişmanlık. Kahr. Proje Amaç Dönemi’nde anne veya babanın yaşadığı stress ya da soyağacından birinin ölümü.

Soru: Gebelik sırasında kim öldü?
Soyağacında hemanjiyomdan ölen kim?
Soyağacında evlatlık verilen kim?

HEMOROİD

Çatışma: Annem için ben kimim? Kimlik çatışması. Annem beni olduğum gibi kabul etmiyor. Anüsüm sayesinde alanımı işaretlerim. Dışıl kimlik çatışması yaşadığımda, “Kendi kadınlığımla ilgili almam gereken yeri alamam! Burada benim yerim yok” duygusuna kapılırım. Anneye tutunmaya çalışan bir toplardamar gibi düşünün.

Soru: Annem için kimim ben?

Annem benim için kim? Bir erkek bebek mi istiyorlardı ama ben kız doğdum. Ya da erkeğim ama cinsel tercihim ebeveynlerim onaylamıyor.

Benim cinsel kimliğim ne, ailem için klanım için ben kimim?

Babam gerçekten babam mı?

Kimi içinden atmak istiyorsun ama bırakamıyorsun?

Kimlere hayır diyemiyorsun?

ZONA

Çatışma: Çok derin ve ıstırap veren ayrılık çatışması. Derin üzüntü, keder, sıkıntı, çözümsüzlük. Kirlenmişlik duygusuna ayrılık çatışması eşlik eder. Bütünlüğüm, gururum, onurum kırıldı.

Soru: Şu an yaşadığın en derin kaybetme korkun kime ve neye?

Kaybetmemek için verdiğin mücadelede nasıl hissediyorsun?
Kemerle, cetvelle, terlikle dövülme anısı var mı?
Koparıp aldılar benden dediğin her şeyin listesini sorsam?

HİPOGLİSEMİ

Çatışma: Aşırı tikslenme ve direnç çatışması.

Artık savaşıyorum. Kanımdan şekeri çekiyorum. Ölü gibi görünmek, böylece artık bir av olmaktan çıkmak için kendimi komaya sürüklüyorum.

Soru: Soyağacında zorla evlendirilme, cinsel istismar, sürgüne gönderilme, kürek çekme, kölelik, engel olmaya çalışma, direnç gösterme hikâyeleri var mı?

İDRAR ÇATIŞMASI

Çatışma: Alan çatışması.

Babanın hanede yokluğu veya hanede güvensizlik duygusu, alanımda güvende değilim. Çok otoriter bir baba karşısında çocuk kokusunu bırakamaz, alanını işaretleyemez. İdrar kaçırarak alanını belirlemeye çalışır.

Soru: Proje Amaç Dönemi'nde veya soyağacında yangın travması var mı? (Çocuk çok idrarla sembolik olarak itfaiyeci görevi üstlenir.) Proje Amaç'ta iflas, ipotek, ev kaybı, kovulma, iş kaybı çatışması var mı?

KULAK

Çatışma: Duymakla ilintilidir. Çin Tıbbı'na göre kulaklar, böbreklere açılan kapılardır; ilginç bir biçimde ana rahminde aynı anda oluşurlar.

Soru: Neyi duymak çok incitti?
Kimin sesini duymayı özledin?
Neyi duymaya ihtiyacın var?

BURUN

Çatışma: Koklamak ile ilintilidir.

Soru: Neyi koklamak veya koklayamamak çok acıttı?

BOĞAZ

Çatışma: Lokmayı yutmak, yakalamakla ilintilidir. Kendini ifade çatışmasıdır aynı zamanda. Boğaz ağrısı arkaik bir çatışmadır. “Hiçbir şeyi yakalayıp sindirmeyi başaramıyorum.”

Soru: Anne ilk besin kaynağımızdır. Söylememen gereken neyi söyledin?

Mahrum kaldığın neye kavuştun?

EGZAMA

Çatışma: Genellikle basit bir ayrılık çatışmasının tamir fazıdır (belli “bir” kişiden). Tensel temasın kesilmesi duygusu. Fransızcada egzama; Ex “aima” yani eski sevgili anlamını taşır. Yalnız kalma korkusu çatışması.

Soru: Yaşamında kime bağımlısın? Kimden ayrılmak seni çok yaraladı?

BOYUN TUTULMASI

Genellikle entelektüel değersizleşme ortamında, kişinin başını çevirmeyi istemesi ancak aynı zamanda da ahlaken bunu yapamaması çatışmasından kaynaklanır. Bu nedenle kişi beyne birbiriyle çelişkili iki emir birden gönderir.

Soru: Yapmaman gereken ne yaptın? Bakmaman gereken hangi yöne baktın?

REFLÜ

Çatışma: Yutulan öfke.

Soru: Öfkeni yuttuğun anlar nelerdi?

Annen sana gebeyken kime öfkesini yuttu?

FİBROMİYALJİ

Çatışma: Değersizlik, güçsüzlük, ahlaki ıstırap, utanç ve ne yöne gidersem gideyim tehlikeli duygularının hepsini aynı anda yaşamak.

Soru: Anne babanız arasındaki iletişim nasıl? (Fibromiyalji aralarında iletişimin olmadığını gösterir.)

Yaşamınızda en değersiz ve güçsüz hissettiğiniz anlar hangileridir? (Şiddet? Taciz?)

ALERJİLER

Çatışma: Ayrılık çatışmasının tamir fazı.

Soru: Neye alerjiniz var?

O maddeyle beyninizin bağdaştırdığı ayrılık öyküsü nedir?

Polen alerjisi : Polen mevsiminde yaşanan ayrılık.

Süt ürünleri alerjisi: Ayrılık çatışmasının tamir fazı, ayrılık çatışmasının ilk hatırası ile bağlantılıdır.

Süt, anneyi sembolize eder.

Sütten kesilmeniz nasılmış?

Annenizle ilişkiniz nasıl? Size çok bağımlı ve kontrolcüye, beyniniz onu süt alerjisi aracılığıyla uzaklaştırıyor olabilir.

BÖBREKLER

Çatışma: Sıvı travması? Boğulma? İflas? Alan kaybı? Göç? Savaş? Mültecilik? Alkol travması?

Soru: Soyağacınızda, Proje Amaçınızda ve yaşam döngünüzde yukarıda yazılan travma ve stresleri listeleyin.

BRONŞİT

Çatışma: Kavga, öfke, saldırganca hakkını savunma, burundan soluyan kızgın boğa çatışması.

Soru: Kiminle sürekli kavga ediyorsun?

Kim hakkını yedi? Haksızlık etti sana?

Hayal kırıklığının kime?

Evinde, yuvanda, işinde yeteri kadar nefes alabiliyor musun?

HAŞİMATO

Çatışma: Zaman çok hızlı geçiyor, durduramıyorum! Yetişemiyorum.

Soru: Yaşamında hangi rollerinde eksik, yetersiz ve yavaş hissediyorsun?

İçinde ölmüş kimi barındırıyor olabilirsin?

Annenin senden önce kaybettiği bebek var mı?

Ve yeteri kadar çabuk olsalardı yine ölür müydü?

TİROİD

Çatışma: Tiroid zamanın organıdır; aciliyet çatışmaları vakaları burada çözülür. Buna ulaşmak için çabucak yapmalısın. Tiroid nodülü, vücut metabolizmasını hızlandırarak lokmayı yalalama şansını arttırır.

Soru: “Acil” durum travmalarının listesini sorsam neler dersin?

“Çabuk çabuk olmalıyım, yoksa hayat biter, yoksa başarısız olurum” dediğin anlar neler?

Susmak zorunda olduğum, kendimi ifade edemediğim anlar?

Ailede kordon dolanması veya iple kendini asan, idam eden kim?

AKCİĞERLER

Çatışma: Yaşamdaki ilk alınan nefesle ilintilidir. Ölüm korkusu.

Sevdiğim birinin ölümü korkusu.

Burada nefes alamıyorum duygusu.

Bundan kurtuluşum yok, çıkışım yok duygusu.

Soru: Tahammül edemediğin, daha fazla dayanamıyorum dediğin ne yaşıyorsun?

Ölüm tehlikesi, ölümle burun buruna geldiğin anlar neler?

Sıkışıp kaldığın, nefes alamadığın anlar hangileri? Bodruma kitlenmek, göçük altında kalmak gibi olaylar yaşandı mı?

Küçük Bir Varlık

Fırtınanın harap ettiği küçük bir varlıktım

Hava yeniden açtı

Orman ve nehir duruldu

Ev hayat dolu, güneş de parlıyor.

Daha ötesi, tarla kendi düzenine, sağlığına ve güzelliğine geri dönüyor.

Hastalanmış organlarım teşekkür ederim, bütün bunları beni kurtarmak için yaptığınızı biliyorum.

İyileşmemi gerçekleştiren kendime de teşekkür ederim.

Dr. Claude Sabbah

O Bir Boylu!

Koca Çınar'ın derin mavi gözlerine dikmiş gözlerini, memur İbrahim uzun uzun bakmış, "Boylu! 'Boylu' olsun soyadın Yusuf!" demiş.

Yusuf Boylu iki metre, selvi gibi bir delikanlı. Film yıldızlarını bırakın, ay kıskanır güzelliğini. İki tohumu, iki arslanı var. Zühtü ve Zeki. Kendi yetim büyür, bilmez baba nedir. Yunan harbinde geride bıraktığı babasını hiç kimseler bilmez. Hiç konuşulmaz. Sır gibi saklanır. Oğulları bilmez babalarının başlarını okşadığını ama bilirler ki babaları mevcut ve onlar için çalışıyor.

Kardeşine tır çarptığında, babasına bağıra bağıra haber eder Zühtü. Babası bir pabucunu evde bırakıp koşar sokağa. Evladına yetişmek için çırpırır. O gün anlar Zühtü, "Babam bizi içi titrercesine seviyor!" Amcamı İzmir Bozyaka Hastanesi'nde sedyenin üzerine atılmış, kimsesiz, çizgili yırtık pijamaları, beyaz atletikle

gördüğüm o gün babamın bu sözü kulaklarımda cınladı. “Belli etmezdi ama içi titrerdi babamın bize!”

Babalarını otuzlu yaşlarında yitirdi Zühtü ve Zeki. Zühtü okumuş mühendis olmuş. İkiz sanılacak kadar benzermiş ağa-bey kardeş birbirlerine. Aralarında yalnızca yirmi iki ay varmış. Zühtü demiş ki, “Senin yerine sınava gireyim, sen de gir oku, mühendis ol, öğretmen ol.”

İstememiş Zeki. İki metrenin üzerinde boyunu, sarı beyaz saçlarını kaşlarını, yüzüneki çizgileri babasından, gümüş yeşili gözlerini Girit’li Zehra’dan almış. Zühtü, Halise Hanım’ın pırlantasıymış, oğlu Yusuf’a karşı onu hep korur, ceza aldıklarında bir şekilde Zühtü’yü hep aklarmış. Eee Zehra’ya Zeki’si kalmış, onu korunmasız savunmasız görünce, o da küçüğünü korumuş. Kendini kaynanasından nasıl korumuş ki, yavrusunu korusun? Zühtü fırlamallığıyla biraz yırtmış ama Zeki hep cezaları, babasının kasırgalarını derin yaralarla atlatmış.

Akciğer kanseri olmuş yetmiş yaşında. Kimsesi olmayınca bakacak, bakımevine atmışlar. Orada ölmesin diye de hastane sedyesine.

Kendi karısını ve evlatlarını bir ömür şiddeti, hiddeti, cahilliğiyle öylesine yaralamış ve kendinden uzaklaştırmış ki senelerce konuşmamış onlarla. Senelerce her arandığında küfredip kapatmış telefonu. Başkalarından aile yaratmayı denemiş ama nafile. Yağmalamaların ve yangınların üzerine yuva kurulamadığını anladığında çok geç olmuş.

Küçük oğlu Mert, kuzenim ve ben. Öylece donduk onu o halde hastanede gördüğümüzde. Mert iki metre boyuyla kollarıma, dizlerinin üzerine yığıldı. Etim ne budum ne, tutmaya çalıştım kardeşimi.

“Neden ben? Pınar neden ben? Neden geldim? Neden bunu görmek zorundayım? Bu benim sorumluluğum değil! Beni yıllardır aramayan, babalık etmeyen bir adam. Dubai’de uçuşum var, işim var, gücüm var, ailem var. Neden ben?”

Güçlkle ayakta duruyordum. Ben de tutamıyordum göz yaşlarımı. Dedim ki; “Gir. Helalleş. Vedanı et! Ve gidelim! Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin! Kimse yargılayamaz bundan dolayı seni! Git! Helalleş! Vedanı et! Ve gidelim!”

Mert ayağa kalktı, hastane perdesini açtı, babasının yanına girdi, veda etti ve çıktık.

Havaalanı yolunda tek kelime konuşmadık. Sessizce ağlayıp sıkı sıkı tutabildik ellerimizi. Boylu ailesinin en küçük iki ferdiydik. Zehra Boylu’nun evinde birbirimizi çok severek, hayaller kurarak, oyunlar oynayarak, bebeklerime dikiş dikerek, tavlada zar tutarak, kavga edip iki dakika küs kalmaya dayanamayarak geçti çocukluğumuz. Aramızdaki sevgi hiç eksilmedi.

Arabadan inerken sarıldık sıkı sıkı. Islaktı yüzlerimiz. Avuçlarımızla birbirimizin yüzünü sildik.

“Gir içeri. Telefonunu kapat. Kendinle kal! Uçağına bin. Yuvana dön! Sen yapman gerekeni yaptın. Geldin. Onun vicdanı rahatlasın diye affettin, helalleştin ve vedanı ettin!”

Arkasından öylece baktım. Arabaya bindim.

Sevgilim tuttu bu sefer sıkı sıkı elimi. Bodrum yoluna koyulduk. Can ve Demir bizi bekliyordu. Hayatlarımız vardı. İşimiz, sorumluluklarımız, çocuklarımız, bizi bekleyenler.

Yol boyu sessizdik. Elimi bir an bile bırakmadı. Sımsıkı tuttu elimi ama sanki tüm bedenimi tutuyordu yıkılmamam için.

O da şahit oldu Zeki Boylu’nun sedyenin üzerindeki sefil haline. Mert’i de beni de yıkılmayalım diye o tuttu. Alanı hep o

korudu, nasılda asıldı duruşu, gücü, şefkati. Kulağımda yine en sevdiğim bestekâr başladı mırıldanmaya.

M: Doğru olanı yaptın. Gelmen, Mert'i desteklemen gerekiyordu.

P: Doğru olanı yapmak. Bir kez olsun yanlış yapsak. Doğru olanı yapmak çok zor. Bir kez olsun yanlış yapalım!

M: O da bir seçenek! Elbette hakkın var buna. Ama biliyorsun artık.

P: Biliyorum. Amcamı o halde görmek çok dokundu bana! Ah be Zeki Boylu, ah be Koca Çınar'ın oğlu! Ne eziyet ettin karına! Ne eziyet ettin evlatlarına! Değer miydi? Affedilemeyecek eziyetler etti. Kolay kolay sindirilemeyecek. Ne gerek vardı o kadar nefrete, kimi cezalandırdın? Neden?

M: Farkında değildi kendini cezalandırdığının. Farkında değildi açtığı yaraların.

P: Neden Mert ve ben gördük onu o halde? Neden biz?

Mor: Sen olmasaydın Mert kaldıramazdı gördüğünü. Görmeseydi de, gelmeseydi de kolay kolay affedemezdi babasını. Hâlâ içindeki çocuk babayı hırçın, saldırgan, sevgisiz görürdü. Ama şimdi biliyor. Görmemiz gerekeni görürüz çocuk!

Gelmen doğru olandı. Şimdi evine, yuvana dön.

P: Ne olacak şimdi ona ? Öyle yalnız mı ölecek? Kimsesiz?

M: Ölüm anındaki duygun neyse, düşüncen neyse, kalbindeki ve zikrindeki neyse, işte o andan sorumlusundur ve o anla yargılanırsın!

P: Günahlarının affedilmesi içindi yani öyle mi? Belki anlar, pişman olur.

M: Nasıl yorumlamak istersen.

P: Onu o halde bıraktık.

M: Sizin çöpünüz değil! Zeki'nin çözü! Zeki'nin seçimi.

P: Benim çöpüm değil! Benim seçimim değil!

Bir anda, bütün hücrelerimle, kükredim.

ZEKİ BOYLU O! YUSUF BOYLU'NUN OĞLU! BEN BİR BOYLU'YUM! HİÇBİR BOYLU BU ŞEKİLDE ÖLMEYİ HAK ETMEZ! BU BENİM ÇÖPÜM! MOR, BU BENİM ÇÖPÜM! TEŞEKKÜR EDERİM SANA! TEŞEKKÜR EDERİM.

Sevgilime dönüp, "Durdur arabayı! Geri dönelim!"

"Nasıl? Ne oldu Pınar?"

Gözlerimde yaşlarla, "Ne kadar gaddar olursa olsun, ne kadar günahkâr olursa olsun, o benim amcam! Kimse bilmiyor evet! Anlamıyor! Suçluyor onu, ah vah diyor. Ama ben biliyorum! Onu orada bırakırsam, izin verirsem sedyede öylesine atılmış, kimsesiz ve yalnız ölmesine, kendimi asla affetmem!"

"Peki sevdiğim. Mert'e haber verecek misin?"

"Telefonu kapatmasını söyledim ona ama yine de arayayım. Bir ihtimal."

Telefona sarıldım. Çalışıyordu!

"Mert! Yapamam! Bırakamam! Ben geri dönüyorum!"

"Ben de dayanamadım, telefonu açtım! Sana yazacaktım! Uçaktan iniyorum!"

Zeki Boylu, 23 Nisan 2018'de, yeryüzünde en sevdiği yerde, Marmaris'te, onu her şeyine rağmen hâlâ seven, ona iki evlat veren kadının kollarında, ormanın içinde kuş seslerini duyarak, onu bekleyen Zehra ve Yusuf Boylu'yu görerek, onlara gülümseyerek, af dileyerek, huzur içinde hayata gözlerini yumdu.

Hastanede onu sedyenin üzerinde bulduğumuz andan itibaren on iki gün daha yaşadı. Onu oradan aldığımızı duyan yengem, “Bana getirin hemen!” dedi. Kapıdan girerken Zeki’nin elinden öptü. Ona su içirirken, Zeki yaşlı gözleriyle onun gözlerinin içine bakıp, eliyle başını dövüp, “Ah ne yaptım ben, aptal kafam ben ne yaptım!” diye sayıkladı. Son on günü, pamuklara sarılı, oğlu tarafından mislerce yıkanmış ve kral gibi giydirilmiş halde, hasta vücuduna rağmen ısı ısı yeniden parlayan gümüş yeşili gözlerle penceresinden yeşilin ve mavinin en güzel tonlarını izleyerek ve çam kokusunu içine çeke çeke geçirdi.

Sevdiğim adam atıyordu toprağını. Babam yanımdaki taş çökmüştü. O gün kimsesiz kaldı Zühtü Boylu! Bir tek kardeşi kalmıştı ona annesinden babasından. O da gitti.

Uzaktan hayranlıkla seven kadına baktım. El açmış, dua ediyordu. Nasılda baktı amcama tam on iki gün. Allah’ım bu nasıl olağanüstü bir düzen? Gökyüzüne çevirdim yüzümü, teşekkür ettim, şükrettim. Mor elini omzuma koydu ve dedi ki gülümseyerek. “Biliyordum, çocuk! Beni yanıltmadın! Aferin sana!”

Kimi yüzlerce trilyon çalar bankadan, siz bir lira hak yediniz mi, bedelini ağır ödersiniz.

Kimi cinayet işler, adam asar, keser, hayvana işkence eder, siz bir karıncayı ezerseniz uykularınız zehir olur.

Kimi yolsuzluk yapar, yalan söyler, para için yalan şahitlik eder, siz pembe yalana sığındığınız an yüzünüze gözünüze bulaştırırsınız.

Yaramaz size! Doçentlik sınavını vermişseniz, bile bile ilkokul talebesinin yaptığı cebir hatasını yapmak yaramaz size.

Bilmek, başkadır, bildiğini uygulamak, hayata geçirmek, bildiğini her gününe yansıtmak, bilgelik başka.

Doğanın dilini konuşuyorsanız, yere çöp atmanın, toprak anaya tükürmenin size pahalıya patlayacağını bilirsiniz.

Bir yerde sel felaketi, doğal afet olduğunda, insanoglundan intikam alan toprak ananın “artık yeter” dediğini duyarsınız.

Beddua ettiğinizde, küfrettiğinizde, lanetler okuduğunuzda, kendi kendinizin bacağına sıktığınızı, auranızda kocaman bir yara açtığınızı bilirsiniz.

Gıybet yaptığınızda, hasetlendiğinizde, yargıladığınızda, öfkeyle kalkıp köprüleri yıktığınızda, birilerinin enerjetik celladı olduğunuzda, kendi celladınıza, hasetliğe, nazara kapınızı açtığınızı bilirsiniz.

Sözünüz, duadır. Değerlidir. Mühürdür. Söz verip tutmadığınızda, bir çocuk kalbi kırdığınızda, bir melek kanadı kırmışsınızdır.

Doğa konuşur sizinle. Eşyalar konuşur sizinle. Bilinçdışınız rüyalarınız aracılığıyla konuşur sizinle. Rehberler, Mor konuşur sizinle. Bir kez duyarsanız seslerini, kulaklarınızı tıkayamazsınız bir daha onlara.

Vicdanınızın sesi hele. Ah bir sohbeta daldıysanız “vicdanınızla” dönemezsiniz sırtınızı ona.

Sevgi öyle acayıptır ki severseniz gerçekten, koşulsuz, sınırsız, sonsuz, her şeye rağmen severseniz, doğadaki en güçlü merhem olursunuz. Ölen ağaçları diriltir, hırçın atı sakinleştirir, inadin belini kırar, imkânsızı öldürür, cenneti yeryüzüne indirirsiniz.

M: Kendinle ahenk içinde ol, çocuk! Kendinle ahenkteysen, muhabbetin iyiye ruhunla, bedenini afiyettir.

En Güçlü Dua: Teşekkür Ederim

Önce sana teşekkür ederim, bana ilham olduğun için içimdeki yazma aşkını hep beslediğin için.

Evlatlarım, Demir Vasiliy ve Can Leo, annelik mertebesini bana layık gördüğünüz ve başka rollerimde de yaşamla dansıma şahitlik ettiğiniz için.

İçimdeki tüm renkleri seven Adam, teşekkür ederim, kim olmadığımı keşfederken elimi bir an olsun bırakmadığın, Pınar'ı saf, olduğu gibi en yalın ve gerçek haliyle tarifi mümkün olmayan bir aşkla sevdiğin için.

Annem, babam, ağabeyim, bitmek tükenmek bilmeyen sorularıma cevap vermekle kalmayıp sırlarınızı tüm çıplaklığıyla önüme serme cesaretiniz için.

Kardeşim ve gönöl ortağım Sırma'm, her duama ortak olduğun, görmeyip anlamasan da yargısızca sonsuz ve koşulsuz inandığın için.

Lacivert'ime sahip çıkan, *Mor*'uma güvenen, beni konfor alanımdan her daim çıkaran, Recall Healing'e inancımı ve tutkumu paylaşan ve kurduğu her bağlantıyı çocuksu bir heyecanla anlatan, dostum, editörüm, Yaprak Çetinkaya'ma teşekkür ederim.

School of Younity Ailem, Dream Team ve Phoenix'in eşsiz kanatları, Beste, Nergiz, Ulaş, Suna, Güneş Anne, Özlem, Ceren, Kaan, Sevgi, Sophie, Ezgi, Anıl & Davut sizlerle üretmek, oynamak, hayal kurmak gerçek bir gurur ve şeref!

Hayatımdaki özel kadınlar, "bütüne hizmet, bilinci ve aşkıyla yanıp tutuşan, ruhun öz potansiyelini ortaya çıkarma duama eşlik eden, dünyamı güzelleştiren kadınlar, Ayşen Bozkuş, Arzu Altınay, Ayhan Gültekin, Zeynep Dereli, Şehnaz Demir, Zeren Türkmen Güvenç, Duygu Boztepe, Zerrin Yılmaz Çelebioğu, Tülin Etyemez Shimberg, Yasemin Tokatlı, Ekin Cengiç, Suzan Güzelcik, Efsun İncekara, Görkem Çetinalp, Mesude Evliyazade, Nermin Uyar, Ayda Ersan, Dr. Emel Oğuz, Özge Çakar, Füsun Sarıca, Dr. İlke Karaçay, Öznur Cengiz, Gülin Zeytunlu, Ferial Şehirlioğu, Rengin Gür, Hatice Günaydın iyi ki varsınız, sırat köprüsü sizlerle daha sağlam.

Olağanüstü bir sabır, güven, özveri ve cömertlikle, tüm bildiklerini ve tecrübelerini paylaşan değerli öğretmenlerim, Gilbert Renaud, Hans TenDam, Diba Ayten Yılmaz, Tricia Caetano, Bert Hellinger, Zerrin Başer, Dr. Hew Lein, Sertaç Boztepe, Kadriye Yaygın, Vicky Calderon, Peter Stephany, Andy Tomlinson, Christina Alisa, emeklerinize ömürlük minnettarım.

Bütünsel Tıp'ba katkıları ve insanlığa bıraktıkları paha biçilmez bilgi ve bilgelik hazinesi için Üstat Omraam Mikhael Aivanhov, Dr. Ryke Geerd Hamer, Dr. Claude Sabbah, Echart Tolle, Mark Frechet, Jack Chan, Anne Ancelin Schützenberge önünüzde sevgi, saygı ve şükranla eğiliyorum.

Deneyimlerini, hikâyelerini, farkındalıklarını, sırlarını, yaralarını tüm şeffaflığıyla paylaşmama izin veren, ruhlarını emanet eden, sonsuz güvenen ve bu kitabın oluşmasına katkı sağlayan tüm danışanlarıma, öğrencilerime, sizinle zenginleşti ve parladı tüm renkler, sizinle var oldu, siz ve köklerinle, ne mutlu bana, ne mutlu bize, sonsuz şükür ve hamt olsun sizleri yoluma koyana.

Rehber bezdiren inatçı ruhuma sabır ve koşulsuz sevgi veren, benden asla vazgeçmeyen, ölümün ucundan tutup çeken, beni yaşama kazandıran Mor'a, sana teşekkür ederim!

Köklerim, Atalarım, Annelerim, acılarını sırtımdan tek tek yükleyip kaldıran, bilgeliklerini kalbime mühürleyen bilge ruhlar.

Teşekkür ederim.

Sonsuz sevgimle ve emanetle,

Pınar Boylu Gogulan

Kim olmadığınızı bulmaya hazır mısınız?

Zihnimin fırtınaları dinmiyordu.

Sorular, sorgulamalar, kaygılar, acılar...

Yorgun ve yılgın akıp giden hayatımın merkezinde hep aynı soru vardı:

"Gerçekten kimim ben?"

Sonunda Mor, kulaklarıma fısıldadı.

"Yeni bir serüvene var mısın?"

Kıtalar ve ülkeler dolaştım. Her gittiğim yerde araştırdım gerçekte kim olduğumu.

Sonra yuvama döndüm; bedenime, kendi geçmişime, soy ağacıma, köklerime... Güneş'e ve Ay'a... Toprak Ana'ya döndüm yüzümü.

Anlamıştım! Asıl soru şuydu:

"Ben kim değilim?"

Anladım ki; bedenim bana ait olmayan sırların bir yansımasıymış.

Keşfettim ki; bilmediklerimin içinde nefes kesen ürkütücü gerçekler varmış.

Sonunda öğrendim ki; bilgi, ilim, bilim, deneyim özgürleştirmiş!

Peki, sen hazır mısın kim olmadığımı keşfetmeye?

Özgürleşmeye?

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-605-9151-41-2

9 786059 151412

KDV'DEN MUAFTIR.